

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'
1929

ΑΡ. $\frac{29}{149}$

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΥΝΑΡΧΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΙΑ ΑΙΤΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΑΡΑΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 53

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» : Έν 'Αμερική Μ. D. STROY-
MBOB 261 W. 85th Str New-York U.S.A., Έν Αγγλία Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria και Έν Βελγίω Κορνό δ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοί Πράκτορες Έν 'Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK CITY
*Όπου δύνανται απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βασις Και Άρτο

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

— Επitéλεις ! 'Ο φτωχός Καραϊσκάκης στὸν ὅποιον ἡ ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη ἐπράξε πρὸ πολλοῦ, νὰ ἔχη ἀνεγερθῇ ἕνα ἀξιοπρεπὲς ἀνδριάντα καὶ ὅχι τὸ αἰσχρὸ τῆς ὁμωνύμου πλατείας τοῦ Πειραιῶς, τὸ ὅποιον εὐτυχῶς ἀπηνδρακύνθη, θὰ τιμηθῇ ὅπως τοῦ πρέπει, ἔστω καὶ ἄργα. Ὁ δὲ τοῦ στηθῆ ὄρκιος ἀνδρὶς, καριστάνων αὐτὸν ἐφιππεύει εἰς περιβλεπτόν θέσιν τοῦ Ζαππείου. Ἐταὶ τοῦλάχιστον ἀπαράσιτος ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὑποθέτομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος, νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ τάχιστα ἡ ἀπόφασίς της αὐτῇ. Πρέπει πρὸ τῶν ἐσφῶν τῆς Ἐκατονταετηρίδος ὁ στρατάρχης τῆς Ρούμελης νὰ ἔχη τὸν ἀνδριάντα τοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ὅπως τὸν ἔχει καὶ ὁ Γέρας τοῦ Μωρηῶς.

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΟΥ «ΑΘΗΝΑΙΟΥ»

Ἄρτος καὶ συμπαθέστατος — αὐτὴ εἶνε ἡ κυριολεξία — ὁ θίασος τοῦ «Ἀθηναίου», μετὰ τὸν κ. Μαρίον Παλαιολόγον ἐπὶ κεφαλῇ. Οἱ ἡθοποιοὶ μελετῶνται, εὐνοεῖσθαι καὶ φιλοτιμοὶ, τὰ σκηνικά ἐπιτυχῆ. Ὁ θίασος ἀρτίζει παραστάσεις μετὰ τὸ «Ζωὴν τὸν Πτόμα» τοῦ Τολστόη. Οἱ ἡθοποιοὶ καὶ τῶν δύο φύλων, οἱ παλαίμαχοι καὶ οἱ νεοφῶτες, ἐπαίξαν ἀριστὰ καλὰ καὶ μὲς ἱκανοποιήσαν ἀπολύτως ὡς ἐνόησαν. Ἰδιαιτέρως ὁλος πρέπει νὰ γράψωμεν ἐδῶ διὰ τὸν διὰ Μαργαρίτου. Διακρίθησα δὲ τῆς ἐποχῆς πρὸς πρωτοεμφανίσθηκα στὸν θίασον τῶν Νέων ἡ δὲ Μαργαρίτα ἐξωγίζει καὶ σήμερον στὸν θίασον τοῦ «Ἀθηναίου», μετὰ τὸ μετρημένο καὶ φυσικὸ παίξιμό της. Ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ θιάσου, εἰς ἀναμνηστικὸν ἢ καλὸν ἐγὼ. Χωρὶς ὑπερβολῆς, χωρὶς νὰ παρασφύριξαι ἀπὸ τὸν ὅλον τῆς ἀποφύρουσα τῆς ἐπικίνδυνος ἐξαρσεὶς ποὺ γίνονται σὺν τῇ ἀφορμῇ δεινῶν ἐκτροχισμῶν, φυσικὴ ὅσο παίξει, συμπαθῆς καὶ μετρίοφρων, παρέχει βασιμὴν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον.

Η «ΣΙΓΑΝΟΠΑΠΑΔΙΣ»

Τὸ ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Χόρν, ἡ πολυβόλλητος «Σιγανόπαπαδις», ἡ ὑποπτε καὶ ἐπιλήψιμος — ὅπως τοῦλάχιστον τις ἐχαρακτήρισε ἡ Ἀστυνομία — θὰ ὑποσέων ἐνέργειαν! Τὴν ἐνέργειαν θὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἱατρός τοῦ Ναυτικοῦ — τί θαλάσσιον, θεέ μου! — κ. Παύλος Νιρβάνης. Κατὰ

τῆς χειρουργικῆς αὐτῆς ἐπαρθείας, ἡ «Σιγανόπαπαδις» θὰ ἐμψυχοθῇ ἐκ νέου ἐνθουσιᾶς τοῦ κοινῶς. Στὴν ἐνέργειαν θὰ βοηθήσῃ τὸν κ. Νιρβάνη καὶ ὁ κ. Καλοῦσιτης. Ἐπει-
χάρις στὴν χειρουργικὴν μάχισαν τοῦ ἱατροῦ καὶ αὐτὸ ἔξος τοῦ ἀστυνομικοῦ τῶ ἔργου θ' ἀπαλλαγῇ τῶν κακοῶν ἀποφύσεων τοῦ καὶ θὰ γίνῃ σεμνότερον καὶ εὐπρεπέστερον...
Συγγράμματα τοῦ Τμήματος τῶν Διηροσίων Ἰσθμῶν καταρτίθη δὲ κοινῶς ἀπό τῶν δὲ τοῦ ἱεροῦ ἐργασίας τοῦ κ. Χόρν, ἕνα σπουδαῖον ἔργο τοῦ γράμματος ἐρυθροῦ — ἐκκαίν.

σε, λέγουσιν, ἀπὸ ἐντροπῆς — καὶ δώδεκα ἀποστάσεις, εὐθὲς ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ συγγραφέως.
Ὁ κ. Καλοῦσιτης θ' ἀπευθύνῃ κατ' αὐτὰς ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς θεατοὺς συγγραφεῖς, δι' ἧς θὰ τοὺς παρῇ ὁδηγίαι σχετικαὶ μετὰ τὴν συγγραφήν θεατρικῶν ἔργων. Οἱ παραστάσεις θὰ παραρπάζονται εἰς τὸ Παιδαγωγικόν, τὰ ὅποια θὰ διανοῦνται νὰ εἰσπράττῃ τὰ ποσοστά των...

(Ραχδαὶν χειροκροτήματα καὶ ἐπυφηνίαι).

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἐπανῆλθεν ἡ Ἀστυνομία πρὸ τοῦ ἡμερῶν ἑστῆς ἐκλεκτοὶ «Παλιν

καλλιτέχνης, ὁ βαρύνων κ. Λαωνίδης Κορώνης, ὁ ὅποιος, ἐπὶ αἰσῶν ἑτῶν, παρέμεινε εἰς τὸν Νέον Κόσμον, δίδων συναυλίαν.
Διὰ τὸν συμπαθὲς καλλιτέχνην Ἀμερικανικὸς Τύπος ἔχει ἀφιερώσει ἐμμενὴ σελίδα, ἰδίως διὰ τὴν γλαυκώτητα καὶ ἐντασιν τῆς φωνῆς του.
Ὅταν, πρὸ ἔτους, ὁ κ. Κορώνης ἐναφανίσθῃ εἰς μίαν συναυλίαν δοθῇ εἰς Οὐάσιγκτον, ὁ μουσικολογικὸς τῆς ἐφημερίδος «Οὐάσιγκτων Πόστ» ἔγραψε εὐμενεστάτην κριτικὴν, τονίζων ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ κ. Κορώνη ἐνθυμίζει τὸν μεγάλον Καρόλο, ποῦντι

πεννίης.
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξῃ τὸν ὕπνον, οὕτε ἡ ἀνακωστή σπουδὴ σὲ πιάνο τῆς ἀντικυρῆς δεσποινίδος.
— Μετὰ τὴν ὥσιν τῶν δικτυώσεων, ὁ καθένας κάνει πιάνα ὅτι θέλει. Ἐταὶ ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέραν πρὸ ἑάντων αἱ τιμαὶ ἐνὶ ὁ κόσμος πρὸς κολλοῖται κατὰπληκτικὸς τὸ νέον αὐτὸ τῆς αἰσχροκαρδίας.
— Καλὸν λοιπὸν ἂν ἦτο νὰ ἐπαμύνηται εἰς ὅχον μετὰ δυνάμει καὶ ὡραία ἀντιλήψεις εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς φθόγγους.
— Ὅταν αἱ παραθερίζοντες στὴν Πλατάνη, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι αὐτῇ γὰρ ἀναμνηθῇ, εἰς κατενθροισκίαν μετὰ τὸν πραγματικὸν γέλατον κ. Μάνου, τὸν διαδουλητὴν τοῦ παραθαλάσσιου τυχεστικτορίου.
— Στὴν πόδα τοῦ βροίσκου πάντοτε φρεσκότατα ψάρια, γαλίδες τῆς ὥρας, ἐκλεκτοὺς μετέδωκε, θαυμασίως παρασκευασμένους, καθὼς καὶ πούττης τῆς αἰσχροκαρδίας ὑπάρει.
— Ἐν αὐτῇ καθεὶς μετὰ τὴν ἀνγνώριαν, δὲν δίνει σημασίαν εἰς τὴν κρέα. Πᾶσι καὶ αὐτὸ μὴ ἀρεσκὴν εὐτυχία.
— Μετὰ τῶν ταχυκινῶν θαυμάτων διακρίνεται καὶ ὁ ὑποπρὸς τῶν Στοιχειωτικῶν κ. Σοφοῦλης, ἀπολαύων τὴν ἀρετὴν τοῦ Σατανικοῦ.

ΠΕΝΝΙΕΣ
— Μετὰ τῆς φρικτῆς ζέσσης ποὺ εἴχαμε στὰς ἀρχὰς τῆς περασμένης ὁδομαδῆς, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε, καὶ ἔκαστα μάλιστα. Φτάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ματίσσομε καὶ ξαναρχίσουν τὰ καύματα.
— Εὐσεβιστικὴ γὰρ τὸν μεσημέριον ὕπνῳ τοῦ κασμάχ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία θορύβου κατὰ τὰς μεσημερινὰς ὥρας...
— Ἡ δικαιοσύνη τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς ἄλλους πλανόδιους, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς τιμαὶς ἀπαγορεύεται τὸ παίξιμον, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, γαμμοφώνων καὶ πιάνων.
— Ἐταὶ οὕτε ἡ «Ραχόν» τοῦ γαμμοφώνου τοῦ γειτονικοῦ θὰ μὴ διακόπῃ τὸ ἔξ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕ'ΙΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι όφελ' έχει άνθρωπος εάν τον κόσμο όλον κερδίση και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού !...]
(ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Στο τέλος ο Φίλιππος δεν κρατήθηκε.
— "Ακουσε, είπα στον Κρίστη, η κόρη σου, η Καίτη, ένα μονάχα άνθρωπο αγαπούσε, εμένα. Μαζύ μου ήταν όλον αυτό τον καιρό. Άκουσε, Μαζύ μου!...
"Ο Κρίστης γούλωσε τα μάτια του από κατάπληξη. Δεν το περίμενε αυτό. Κ' έβλεπε, χωρίς να πη τίποτα, έννοιες την πόρτα κ' έφυγε...
"Όταν πια ο Φίλιππος έγινε εντελώς καλά, πήρε ένα αμάξι και βγήκε στην πόλη. Περιφέροντας απ' το λιμάνι, συνάντησε στο δρόμο πολλούς εργατικούς, οι οποίοι μόλις τον έβλεπαν έδωζαν τους σκαθμούς των και τον έχαιρασαν. "Ο Φίλιππος τους απαντούσε με υποκλίσεις και με χαμόγελα, ευχαριστήμενος απ' την εκτίμησι που του είχε ο κόσμος. Δεν μπορούσε όμως να βγάλει απ' το νου του την Καίτη. Αύτην συλλογιζόταν σ' όλο το δρόμο κ' η καρδιά του μάταια απ' τον πόνο. Τώρα την εχον μεταφέρει σε καλύτερο διαμέρισμα και περνούσε τις ημέρες της διαβάζοντας, κ' όνειροπολώντας...
"Όταν έφτασε στο σπίτι του ο Φίλιππος, βόηκε εκεί το γκαρδό που τον περίμενε για να του πει, με φανερό στενοχώρια, πως η θεά του ήταν άρρωστη.
"Ο Φίλιππος, χωρίς να χάσει καιρό, τράβηξε άμέσως για το Βάλλορ, γεμάτος φόβο και κακή προαισθήματα. Απέβη από τον κοιτώνα της θεάς του εδε τη Μάρθα την υπηρέτρια, η οποία όλγισε να τον συγκαταστή μιλώντας του άνωμαστα μέσα στην αμυγνία της. Πριν πορεύεται όμως να το κάνει, έκρινε είχε μητρί κιάλη στο δωμάτιο της άρρωστης, που είχε μια άσχημη μωροδιά από ξαμμάκι.
"Η θεά Νάνα κοιμόταν έσπλωμένη άπάνω στο κρεβάτι. "Η άρρώστικα την είχε αλλάξει πολύ. Τά χαρακτηριστικά της είχαν γίνει αγνώριστα. Μόλις την αντίκρουσε ο Φίλιππος, κατάλαβε απ' την υπερβολική γλωσσάδα του σδυμένου προσώπου της πως λίγον καιρό θα ζούσε ακόμα.
"Η θεά Νάνα, ακούοντας το μικρό θόρυβο που έκανε μπαίνοντας ο Φίλιππος, ξύπνησε άμέσως και μόλις τον είδε τα μάτια της πήραν χαρούμενη έκφρασι. "Ο Φίλιππος πήγε κοντά της συνηνιμένος κ' έκρινε τον έσφιξε στην αγκαλιά της μ' όλη της τη δύναμι. "Ήταν τόσο μεγάλη η γαλήνη της, που δεν έδειξε λόγια να την έκφραση.
"Όταν βγήκε η υπηρέτρια, η θεά Νάνα, κρατώντας πάντα το χέρι του δικαστού στα δικιά της, του είπε με λυγρή φωνή, ότι είχε έτοιμάσει τη διαθήκη της, μολοντί η κατάσταση της δεν ήταν τόσο σοβαρή. Γυροφέρνοντας την κουβέντα από δω κ' από

Περνούσε τις ημέρες της διαβάζοντας και όνειροπολώντας...

νατο χέρι της και το έφερε στο χέρι του, ενώ το πρόσωπό του άκινε-δοιούσε από χαρά.
Σε λίγο όμως η θεά Νάνα, καθώς βοσκόταν στα χέρια του δικαστού, κατέβηκε από σκαμνιά που της συνεκλόνιζαν όλο το κορμί. "Ο Φίλιππος πετάχθηκε άμέσως έξω και φώναξε τη Μάρθα. "Υστερα όρμησε να περφορσεί στα διάφορα δωμάτια του σπιτιού που του έφεραν στο νου τόσες πολλές αναμνήσεις. "Η καρδιά του σφυγγόταν απ' τον πόνο στην ίδια πως έβλεπε τη θεά του και τα μάτια του γεμίζουν από δάκρυα. Κατά τις δέκα τη νύχτα ήρθε κ' ο γκαρδό, ο οποίος του είπε καθαρά ότι δεν υπήρχε καμιά ελπίδα για την άρρωστη. "Ο Φίλιππος κατά το μέσάνυχτα μπήκε στην κάμαρα της άρρωστης κ' είδε πως η κατάσταση της έμενε αμετάβλητη. Σε λίγο βγήκε με μια άμυγλη λύπη στην ψυχή και πήγε να κοιμηθεί. Κατά τη ξημερώματα τον έβουπνισαν βίαια και του είπαν ότι η γιαγιά πεθάνει. "Ο Φίλιππος απήλθε από το κρεβάτι και βγήκε στην πόλη, περνούσε το κρηνητικό του χέρι και προκαλώντας ένα θόρυβο δαιμονισμένο. Σε

ήλθε κοντά της, η θεά Νάνα τον έρωσε άμέσως και πιάνοντας το κεφάλι του το έσφιξε δυνατά στο στήθος της. "Έπειτα του έγραψε ότι είχε κάτι να του μιλήσει κ' εκείνος έφερε κ' αυτό του κοντά στο σόβια της.
— Νά μην το πης κανένας, του είπα με ξεφυσισμένη φωνή. Αγκαπύ-να πολύ τον πατέρα σου... "Ο Θεός να σε φυλάει, παιδάκι μου.
Σε μια στιγμή το κεφάλι της έγειρε στα πλάγια και τα μάτια της έκλεισαν ήσυχα. Έχε πεθάνει!... "Ο Φίλιππος φίλησε το ψυχρό μέτωπ-της και δάκρυα μικρά γέμισαν σε πρόσωπό του.
...
"Ο Φίλιππος, γυρίζοντας κατόπι στο σπίτι του, βόηκε άπάνω στο γρα-φείο του μια σημείωσι εκ μέρους του γραμματέως του δικαστηρίου, ο οποίος τον πληροφορούσε ότι η αίτη-σις που ήθελε για το διαζύγιο είχε γίνει δεκτή κατά τη συνεδρίασι της ημέρας εκείνης και το ζήτημα ήταν τελειωμένο.
Μόλις ο Φίλιππος διάβασε αυτές τις λίγες γραμμές, πήγε να πετάξει απ' τη γαλή του. Ανοημονόσας να λάβει επίσημη άνακρίνωσι του διαζυ-γίου και να τρέξει κοντά στην Καίτη, τρελλός απ' την ελπίδα. "Όταν θά πη έβρισκε γυναικά του, όλα πια θα έζημιωνόταν και τίποτε δεν θα του έλειπε.
"Όλη τη νύχτα έγραφε στην Καί-τη. Στο γράμμα του της έέγραφε τον παντοεινόν έρωτά του και της πε-σιέγραφε την άνοπονησία και τη λαχτάρα του να την έναρρίξει στην αγκαλιά του. Στο τέλος της έλεγε να τον περιμένει και το όνειρό του δεν θ' άργούσαν να πραγματοποιη-θούν.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Έμεν άρχισα πια να σκοπεύω. Ένώ ο Φίλιππος καθό-ταν στο δωμάτιό του, άκουσε στη σάλα και δυνατές φωνές. "Ήταν η Νάνση που είχε έρθει απ' το Σόβιο για να τον είδοποιήσει, ότι ο

Κρίστης είχε χάσει τα μυαλά του και δεν ήξερε τί έκανε μέσα στην τρέλλα του.

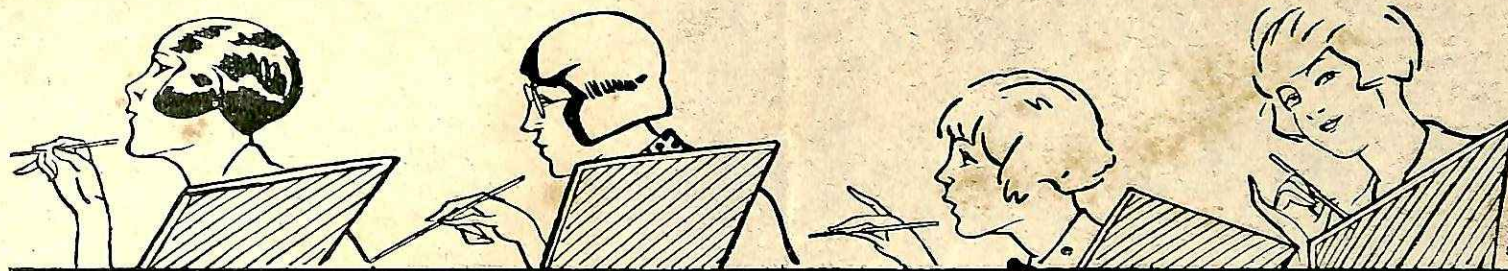
Κρίστης είχε χάσει τα μυαλά του και δεν ήξερε τί έκανε μέσα στην τρέλλα του.
"Ο Φίλιππος κατάπληκτος απ' την είδησι, μπήκε σ' ένα αμάξι και τράβηξε για το Σόβιο. "Όταν επέκρινε, έμεινε καλύτερα τα νύ. Έίχε πείσει κεραυνός στο σπίτι του Κρίστη και τα μυαλά του είχαν σιέσει. Φέταν-τας κοντά στην ταβέρνα, ο Φίλιππος έρωσε μέσα στο πλήθος τον τρελλό που φουρούσε άπύκνωτα ένα κονι-γετικό κέρας και χοροπηδούσε φωνα-χτά. Τα μάτια του σπιδρολόσαν και το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο απ' σάχητι. Ένώ οι άλλοι προσπαθούσαν να σδυσουν τη φωτιά που είχε περι-κυκλώσει από παντού το σπίτι, κ' ό-πως πήγαινε περπατώντας κ' έδραζε ά-συνέληπτες κραυγές. Μόλις εδε ο Φίλιππος, έτρεξε κοντά του και την υποδέχθηκε με μια άκατάσχετη ελπί-δα. Εκείνος, ακού-οντας να του μιλή-σει, κ' όντον τον τρόπο, δέλησε να τον κα-θηγύαση, με το χέ-ρι. "Ο τρελλός έ-τρεξε πάλι κοντά στο σπίτι που κινούταν, φουτώντας το κονι-γετικό του κέρας και προκαλώντας ένα θό-ρυβο δαιμονισμένο. Σε

Κρίστης είχε χάσει τα μυαλά του και δεν ήξερε τί έκανε μέσα στην τρέλλα του.

Κρίστης είχε χάσει τα μυαλά του και δεν ήξερε τί έκανε μέσα στην τρέλλα του.
"Ο Φίλιππος κατάπληκτος απ' την είδησι, μπήκε σ' ένα αμάξι και τράβηξε για το Σόβιο. "Όταν επέκρινε, έμεινε καλύτερα τα νύ. Έίχε πείσει κεραυνός στο σπίτι του Κρίστη και τα μυαλά του είχαν σιέσει. Φέταν-τας κοντά στην ταβέρνα, ο Φίλιππος έρωσε μέσα στο πλήθος τον τρελλό που φουρούσε άπύκνωτα ένα κονι-γετικό κέρας και χοροπηδούσε φωνα-χτά. Τα μάτια του σπιδρολόσαν και το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο απ' σάχητι. Ένώ οι άλλοι προσπαθούσαν να σδυσουν τη φωτιά που είχε περι-κυκλώσει από παντού το σπίτι, κ' ό-πως πήγαινε περπατώντας κ' έδραζε ά-συνέληπτες κραυγές. Μόλις εδε ο Φίλιππος, έτρεξε κοντά του και την υποδέχθηκε με μια άκατάσχετη ελπί-δα. Εκείνος, ακού-οντας να του μιλή-σει, κ' όντον τον τρόπο, δέλησε να τον κα-θηγύαση, με το χέ-ρι. "Ο τρελλός έ-τρεξε πάλι κοντά στο σπίτι που κινούταν, φουτώντας το κονι-γετικό του κέρας και προκαλώντας ένα θό-ρυβο δαιμονισμένο. Σε

Κρίστης είχε χάσει τα μυαλά του και δεν ήξερε τί έκανε μέσα στην τρέλλα του.
"Ο Φίλιππος κατάπληκτος απ' την είδησι, μπήκε σ' ένα αμάξι και τράβηξε για το Σόβιο. "Όταν επέκρινε, έμεινε καλύτερα τα νύ. Έίχε πείσει κεραυνός στο σπίτι του Κρίστη και τα μυαλά του είχαν σιέσει. Φέταν-τας κοντά στην ταβέρνα, ο Φίλιππος έρωσε μέσα στο πλήθος τον τρελλό που φουρούσε άπύκνωτα ένα κονι-γετικό κέρας και χοροπηδούσε φωνα-χτά. Τα μάτια του σπιδρολόσαν και το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο απ' σάχητι. Ένώ οι άλλοι προσπαθούσαν να σδυσουν τη φωτιά που είχε περι-κυκλώσει από παντού το σπίτι, κ' ό-πως πήγαινε περπατώντας κ' έδραζε ά-συνέληπτες κραυγές. Μόλις εδε ο Φίλιππος, έτρεξε κοντά του και την υποδέχθηκε με μια άκατάσχετη ελπί-δα. Εκείνος, ακού-οντας να του μιλή-σει, κ' όντον τον τρόπο, δέλησε να τον κα-θηγύαση, με το χέ-ρι. "Ο τρελλός έ-τρεξε πάλι κοντά στο σπίτι που κινούταν, φουτώντας το κονι-γετικό του κέρας και προκαλώντας ένα θό-ρυβο δαιμονισμένο. Σε

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ J. PESLOUAN

"Ο Σέργιος Σεργίεβιτς Άκίμωβ περνούσε σιγά-σιγά την όδο Ρουαγιάλ, κατά τη μία μετά το μεσημέρι. Έίχε βγάλει τη μπλούζα και το κασκέτο της δουλειάς και είχε φορέσει τη χνουδωτή ρεμπουμπλικά του και το τενίσι σιζόν πανωφόρι του. Φαινόταν έτσι σαν ένας απ' τους χιλιάδες μικροαστούς της Ρωσίας, που έχουν καταφύγει στο Παρίσι, και που είχε βγή να πάρη λίγον αέρα πριν γευμα-τίση.
"Ο Σέργιος Άκίμωβ όμως δεν ή-ταν μικροαστός, μολοντί εργαζόταν ως έπιστάτης έργων σε μια οικοδο-μική εταιρεία. Ακριβώς δε αυτή τη στιγμή συλλογιζόταν ότι άλλοτε, πριν από λίγα χρόνια, παράγγελε τις τουαλέτες της φίλης του Νατάσσα, της ώραιας πρωταγωνιστίας του Αυ-τοκρατορικού Θεάτρου της Πετρούπο-λεως, σ' αυτό το ίδιο άριστοκρατικό μοδιστράδικο, το οποίο τώρα έκτιζε και δεύτερο διπλανό παράστημα, και στο κτίσιμο του οποίου έπιστατούσε αυτός με έξηγνα φράγκα ήμερομίσθιο.
"Ο Σέργιος Άκίμωβ ήταν άνθρω-πος θετικός. Και μακάριζε τον εαυτό του, γιατί τον καιρό πούταν ακόμα πλούσιος, έτρεφε αγάπη στην αρχιτε-κτονική και παρακολουθούσε πάντα με προσοχή κάθε οικοδομική εργασία που γινόταν στα άπειρα κτήματά του. "Έτσι είχε αποκτήσει αρκετές γνώσεις αρχιτεκτονικής και τώρα μπορούσε να κερδίσει τίμα και ξε-κούραστα ένα μεροκάματο, όσο άρχου-σε για να ζή μια ζωή μέτρια και πε-ριορισμένη.
Η μόνη διασκέδασις του ήταν να φοράη τα καλά του, όταν τελείωνε τη δουλειά του, και να βγαίνει περί-πατο στο βουλεβάρτο, ξέννοιαστος, περήφανος, με το άρειμάνιο παράστη-μά του και το άριστοκρατικό περπά-τημά του, νομίζοντας έτσι, για λίγες στιγμές, ότι ήταν πάντα, όπως άλλο-τε, ο συνταγματάρχης πρίγκιψ Ά-κίμωβ, ύπασπιστής του Τσάρου και διοικητής του σώματος των αυτοκρα-τορικών ακολουθών, παρασημοφορημέ-νος με τον μεγαλόσταυρο του Δευκού-Αετού και τον ανώτερο Ταξίαρχη Αετού της Λεγεώνας της Τιμής, και ίσο-κλήτης ενός κτήματος στο Τουρκε-σταν, που ήταν τόσο μεγάλο, όσο όλο-κληρή η Κορσική.
"Όταν όμως εργαζόταν, έφευγε με τα μούτρα στη δουλειά του και δεν έκινε τίποτε άλλο έκτός απ' αυτή.
"Έλεγε πολύ λίγα λόγια σ' όλο το όκταωρο διάστημα της εργασίας του, ακόμη και σ' αυτούς τους προϊσταμέ-νους του, οι οποίοι, πριν από δέκα χρόνια, δεν θά τολμούσαν ούτε να τον ατενίσουν.

"Έτσι, αυτή την ημέρα, ο Σέργιος Σεργίεβιτς διέσχισε ήρεμος κ' επι-δλητικός την όδον Ρουαγιάλ, με ή-συχο το μυαλό του, με άνασχηκόμενο τον γιακά του πανωφοριού του και με τα χέρια στις τσέπες για να μη φέιν-ωνται τα γάντια του, που ήταν πρό-στυχα και τριμμένα.
Κατέβηκε την όδο Σαιντ Όνορέ και τράβηξε προς την πλατεία Όμο-νοίας, χαζεύοντας στις βιτρίνες, σε μερικές απ' τις οποίες κοντοστεκό-ταν ψιθυρίζοντας:
— Νά, εδω είχα παραγγείλει λουλού-δια πέντε χιλιάδων φράγκων για να τα στείλω στην πρέ-σβειρα, την κυρία ντε Βιν, την ημέρα της ώραιας πρωταγωνιστίας του Αυ-τοκρατορικού Θεάτρου της Πετρούπο-λεως, σ' αυτό το ίδιο άριστοκρατικό μοδιστράδικο, το οποίο τώρα έκτιζε και δεύτερο διπλανό παράστημα, και στο κτίσιμο του οποίου έπιστατούσε αυτός με έξηγνα φράγκα ήμερομίσθιο.
"Ο Σέργιος Άκίμωβ ήταν άνθρω-πος θετικός. Και μακάριζε τον εαυτό του, γιατί τον καιρό πούταν ακόμα πλούσιος, έτρεφε αγάπη στην αρχιτε-κτονική και παρακολουθούσε πάντα με προσοχή κάθε οικοδομική εργασία που γινόταν στα άπειρα κτήματά του. "Έτσι είχε αποκτήσει αρκετές γνώσεις αρχιτεκτονικής και τώρα μπορούσε να κερδίσει τίμα και ξε-κούραστα ένα μεροκάματο, όσο άρχου-σε για να ζή μια ζωή μέτρια και πε-ριορισμένη.

σαν ανάλαφρα τα δάχτυλα του χεριού που του έτεινε η άγνωστος, και είπε:
— Καλημέρα σας, κυρία. Πώς εί-σθε;
— Κυρία; Με λές, κυρία; Και δ-μως άλλοτε μ' έλεγες απλώς Λυά...
"Όστε τόσο γρήγορα ξεχνάς, Σέργιε; Έμειναν για μια στιγμή σιωπηλοί.
"Ο Σέργιος Σεργίεβιτς θυμήθηκε τό-τε τη μικρή και άσχημη Γαλλίδα ή-θοποιό, την οποία είχε λασάρει αυ-τός πριν από δέκα-πέντε χρόνια με τα χρήματά του, με τα μέσα του, με τις γνωριμιές που και με τους φίλους του δημοσιογράφους.
"Η Λυά εν τω μεταξύ έξακολουθού-σε να κρατάη το χέρι του και χαμη-λόφωνα σαν να μην τολμούσε να προ-φέρει τις λέξεις, ρώτησε:
— Λοιπόν, Σέρ-γιε, τί κάνεις; Έλ-πίζω πως δεν κα-πορνάς.
Το πρόσωπο του άλλου υπάσπιστου του Τσάρου άλλοι-ώθηκε για μια στιγ-μή. "Όστόσο, αφού έόισσε λίγα, ά-πάντησε:
— Μα όχι... δεν κακοπερνά... δ-πως βλέπεις, κάνω τον περίπατό μου. Συγχρόνως δε της είπε:
— Έρχεσαι να προγευματίσεις μα-ζύ μου, Λυά;
Και την παρέρ-σε τρυφερά προς το αυτοκίνητό της, τη βοήθησε ν' ανεβή, ανέθηκε κ' αυτός και είπε στο σω-φέρι:
— Στο ρεστωράν Οδντελ.
"Ένώ όμως το αυτοκίνητο ξεκινούσε, η Λυά διαμαρτυρήθηκε:
— "Ακουσε, Άκίμωβ... είπα, δεν είναι σωστό να πάμε στο Οδντελ... να πληρώσουμε ένα σωρό λεπτά... Έκείνος όμως την κύτταζε με ύ-φος έκπληκτος και είπε ήρεμα:
— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πης... Τίποτε δεν άλλαξε απ' την παλιά μου ζωή...
"Ο Σέργιος Σεργίεβιτς έκανε μια βαθιά υπόκλισι, τα χείλη του άγγι-ζαν.

Και στέλνοντάς του ένα χαμόγελο άπειρης τρυφερότητας έ-φυγε...

Στο ρεστωράν το γεύμα τους ήταν πλήσιο: με γαριόρι, με φουά γκρα, σαμπάνια και κεράσια!...
— Είμεν τα πρώτα κεράσια που τρώω έφέτος... Και του χρόνου! εί-πε σε μια στιγμή η ήθοποιός.
— Στην ύγειά σου! άπάντησε έ-κείνος πίνοντας τη σαμπάνια του.
"Εδιάλεξε με προσοχή, όπως άλ-λοτε, ένα πούρο της Άβανας και κά-θησε κουδεντιάζοντας μαζύ της... Πόσο γρήγορα περνούσε η ώρα...
— "Ακουσε, Άκίμωβ, είπα σε λίγο η Λυά με τόνο τρυφερό. Προέπει τώρα να πάω στην Όπερα για την πρόβα. Το βράδυ όμως θέλω ναρθής στο κα-μαρίνι μου... "Ακουσε... Έγώ είμαι έντελώς ελεύθερη και... ανεξάρτητη οικονομικά. Χάρis σε σένα, στην ύ-ποστηρίξι που μου έκανες στην εποχή έ-κείνη, έκανα μια καλή σταδιοδρομία. Συναισθάνομαι ότι αν έγινα δε, τι είμαι σήμερα, έγινα χέρι σε σένα. Κατα-λαβαίνεις;... Έλα λοιπόν να με πα-ρης το βράδυ... Θα έβανάζουμε μα-ζύ, όπως άλλοτε...
Και στέλνοντάς του ένα χαμόγελο άπειρης τρυφερότητας, έφυγε.
"Ο Σέργιος Σεργίεβιτς έμεινε λίγο στο ρεστωράν ώπου αποτελείωσε το πούρο του. "Έπειτα φώναξε τον μάιτρο και πλήρωσε με το ένα πεντακοσό-φραγκο. "Ήταν η διατροφή του δέκα ημερών.
Βγήκε έξω και τράβηξε σιγά-σιγά προς τη λεωφόρο Ζωρές.
Προχώρησε σιγά-σιγα αναπολών-τας τη Λυά, που ήταν πάντοτε γρη-τευτική, τα λόγια που του είχε πη-ρά περασμένα, που του έλεγε πως θα έβανάζονταν και τα οποία εί-χαν σδυσει για πάντα... Έξαρνα ει-χε από μακριά νοσχεταί ένα τραίνο.
"Έβγαλε το πορτοφόλι του και κύτ-ταζε το περιεχόμενό του, τα έγγρα-φα της ταυτότητός του και τετρακό-σια φράγκα.
"Έβλεπε τα έγγραφα ψιθυρίζοντας:
— "Ας μη μάθω κανείς τί άπέγινα. Έπειτα πέταξε το πορτοφόλι του.
— "Ας τάρη κάποιος άλλος να δοκιμάση λίγες ώρες ευτυχίας...
Και τότε δρασκελίσσε τα σίδερα της γραμμής.
— "Η Νατάσσα... "Η Λυά... Τά περασμένα... "Η ζωή... Τί κουτα-μάρες όλ' αυτά! ψιθυρίσε.
Και έκατέβηκε επάνω στις γραμ-μές, ενώ ο μηχανοδηγός έκανε χει-ρονομίες άπελπισμένες.
"Ανοίξε τα χέρια του και το έξ-πρές πέρασε από πάνω του.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ 23)

Ο ΓΑΡΓΑΝΤΟΥΑΣ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ο πιδ σοφός άνθρωπος του περασμένου αιώνα. Πώς ο Μεντέλλι εδιάβασε όλα τα βιβλία της Βιέννης. Η καταπληκτική ευκολία με την οποία μάθινε τις ξένες γλώσσες. Ο πιδ ολιγαρχής άνθρωπος της ύπαιθρου. Γαλέττες και νερό. Ο άνθρωπος που ήξερε 12 γλώσσες. Πώς το έσκασε από το λύκειο. Τα δώρα των θαυμαστών που μεταβάλλονταν σε βιβλία, κτλ.

ταν πια από την πείνα και

δεν μπορούσε να σταθή όχι έρσιος, αλλά ούτε καθιστός, μόνον τότε θυμόταν να φάη! Έτρωγε δυο φορές την ημέρα. Μία φορά την ώρα που ξυπνούσε και άλλη μία την ώρα που έπεφτε να κοιμηθώ. Οσάκις, εννοείται, δεν αποκοιμόταν στο τραπέζι, επάνω στο βιβλίο που διάβαζε. Γι' αυτό και τις περισσότερες φορές κοιμόταν έντελως νηστικός.

Όταν πια δεν έμεινε ούτε στη Λειψία βιβλίο που να μην το είχε διαβάσει, έφυγε με τα πόδια για το Βερολίνο, όπου έμεινε αρκετόν καιρό κλεισμένος πάντα στο δωμάτιό του, μελετώντας συνεχώς και τρώγοντας τις γαλέττες του.

Έτσι εγύρισε με τα πόδια όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης, έως ότου κατέληξε στο Παρίσι.

Ίσως αυτό το μέρος έτυχε να το έξερε, ως ιδιοκτήτης ενός μικρού εργαστηρίου, ο Μεντέλλι, μόλις έφθιξε μία ματιά στην αρχή, άρχισε να απαγγέλλει όλο το μέρος από στηθάς κ' έπειτα να το μεταφράζει τροχάδην.

— Μην κοπιάζετε, κύριε άββά, απάντησε τότε ο Μεντέλλι μετρίο φωνα. Μπορώ να σας απαγγείλω έτσι απ' έξω όλη την Αινειάδα και όλο τον Όμηρο, την Ίλιάδα και την Οδύσσεια.

Και πράγματι απήγγειλε μία ραφίδα της Αινειάδας και άλλη μία της

Ιλιάδας, του είπε τότε ο Μεντέλλι, μη μου αρνείσθε. Δεν ζητώ μεγάλα πράγματα. Λίγα, ελάχιστα μου αρκούν. Δεν θέλω να μου δώσετε μισθό. Άρκομαι σ' ένα μικρό, μικρούτσικο δωματάκι και σε λίγη τροφή, ω, πολύ λίγη... Θα ιδίτε δε ότι θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος.

Ο άββας Κουντρέν, όπως διηγείται ο ίδιος στις αναμνήσεις του, συγκινήθηκε και τον ρώτησε:

— Για να ιδούμε, ξέρετε τίποτε; Μπορείτε να διδάξετε λίγα Λατινικά; — Μάλιστα, κύριε άββά.

— Έλάτε τότε να μάς μεταφράσετε ένα απόσπασμα της Αινειάδας.

Και ο άββας άνοιξε την Αινειάδα. Ο Μεντέλλι, μόλις έφθιξε μία ματιά στην αρχή, άρχισε να απαγγέλλει όλο το μέρος από στηθάς κ' έπειτα να το μεταφράζει τροχάδην.

— Ίσως αυτό το μέρος έτυχε να το έξερε, ως ιδιοκτήτης ενός μικρού εργαστηρίου, ο Μεντέλλι, μόλις έφθιξε μία ματιά στην αρχή, άρχισε να απαγγέλλει όλο το μέρος από στηθάς κ' έπειτα να το μεταφράζει τροχάδην.

— Μην κοπιάζετε, κύριε άββά, απάντησε τότε ο Μεντέλλι μετρίο φωνα. Μπορώ να σας απαγγείλω έτσι απ' έξω όλη την Αινειάδα και όλο τον Όμηρο, την Ίλιάδα και την Οδύσσεια.

Και πράγματι απήγγειλε μία ραφίδα της Αινειάδας και άλλη μία της

Ιλιάδας. Κατάπληκτος ο άββας τον προσέλαβε άμέσως και την ίδια μέρα έβεβαιώθη ότι ο Μεντέλλι ήξερε στην έντελεια δώδεκα γλώσσες, δηλαδή την Ουγγρική, τη Λατινική, την Έλληνική, τη Ρωσική, την Άραβική, τη Σανσκριτική, την Περσική, την Κινεζική, τη Γερμανική, την Ίταλική, την Άγγλική και τη Γαλική.

Έτσι, απ' αυτό διάταξε όλο το προσωπικό του Λυκείου να φέρεται μ' εξαιρετικό σεβασμό στον Μεντέλλι: και να τον περιποιείται ιδιαίτερος. Στα γεύματα και στα δείπνα επήγαυε ο ίδιος ο άββας και ανάγκαζε τον Μεντέλλι να τρώει δυο μερίδες από κάθε φαγητό και να πίνει εκλεκτό κρασί. Άλλα ή λιτότης είχε γίνει δευτέρα φύσις στον παράξενο αυτό σοφό. Η περιποίησις εκείνης του ήσαν ενοχλητικές και η αναγκαστική πολυφαγία τόν έκαναν να υποφέρει. Και γι' αυτό, έπειτα από μερικές ημέρες, έφυγε

κρυφά από το λύκειο, αφήνοντας ένα ευχαριστήριο γράμμα στον άββά, για να ζητήσει ανεξάρτητο καταφύγιο.

Τότε, χωρίς στις μεσολαβήσεις των θαυμαστών του, κατώρθωσε να του παραχωρηθή μία καλυδούλα δωρεάν στο Ναύσταθμο και να βοήθω καλές παραδόσεις, που του άπασχολούσαν δυο ώρες την εβδομάδα. Έτσι ο Μεντέλλι ζούσε ατυχής. Είχε ό,τι ήθελε. Δηλαδή ανεξαρτησία, ησυχία, γαλέττες και δροσερό νερό. Έβγαине μία μέρα την εβδομάδα για τις παραδόσεις του και τις άλλες μέρες τις περνούσε όπως πάντα μέσα στην καλύβα του μελετώντας.

Έν τφ μεταξύ ο κύκλος των θαυμαστών του είχε μεγαλώσει, μεταξύ δε αυτών ήταν και πολλοί Άκαδημαϊκοί και μέλη του Ίνστιτούτου.

Κάποτε οι θαυμαστές του συνεκέντρωσαν ένα σεβαστό ποσό και με αυτό το άγόρασαν καινούργια όραία έπιπλα, άφθονα ρούχα και εφόρρουχα και πλήθος άλλα μικροπράγματα. Ο Μεντέλλι όμως, χωρίς να χρησιμοποίησι τίποτε απ' αυτά, έσπευσε την άλλη μέρα κιόλας να τα πουλήσει όλα και με τα χρήματα που πήρε άγόρασε βιβλία.

Ο Μεντέλλι έζησε στο Παρίσι τριάντα ολόκληρα χρόνια. Πέθανε στις 22 Δεκεμβρίου 1886 σε ηλικία 60 ετών. Ο θάνατός του ήταν, όπως η ζωή του, Είχε πάει στην άκροταμία με τη σάμνα του για να πάρη νερό. Εμφανικά παραπάτησε, έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε.

Έγχε περάσει 45 ολόκληρα χρόνια διαβάζοντας διαρκώς, χωρίς να γράφη ούτε έναν μικρό τόμο, δείγμα της άπεραντης σοφίας του!...

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Το Φυσιογραφικό Μουσείο της Ν. Γόρκης έχει μία θραυστάτη συλλογή από πεταλούδες. Η συλλογή αυτή αριθμεί 250 χιλιάδες είδη πεταλούδων, ή άξια της δε ανέρχεται εις αρκετά εκατομμύρια δολλαρίων.

Η συλλογή έδωρήθη στο Μουσείο από έναν έρασιτέχνη δόκτορα ονόματι Έρμαν Στρέικερ εκ Πενσυλβανίας. Τις περισσότερες από τις πεταλούδες τις είχε συλλέξει ο ίδιος στα διάφορα ταξείδια του. Είχε όμως ξεδίψει και αρκετά χρήματα για μερικές εξ αυτών. Για να ανακαλύψη λ.χ. ένα σπανιώτατο είδος πεταλούδας, είχε καταρτίσει μία πολυάριθμη συνοδεία και επί δυο χρόνια περιέτρεχε τις άκτες της Γουινέας. Η αναζήτησις αυτή του σκόρπισε χιλιάδες δολλαρίων, δώπου βοήθη τέλος τη σπανία πεταλούδα.

Ένας από τους πιδ μελετηρούς και τους πιδ διαβασμένους ανθρώπους όλων των αιώνων υπήρξε ο Οδύγρος σοφός. Όσο Μεντέλλι, ο οποίος έζησε κατά τα τέλη του 18ου και τις αρχές του περασμένου αιώνα. Το διάβασμα γι' αυτόν είχε καταντήσει μονομανία και η σοφία την όποιαν απέκτησε με τη μελέτη υπήρξε παροιμιώδης.

Οι σύγχρονοί του τον είχαν έπαινοςάσει ο Γαργαντούας της Μελέτης. Ήταν άσφαλώς ο πιδ σοφός άνθρωπος του περασμένου αιώνα.

Ο Μεντέλλι γεννήθηκε σε μία χωμόπολη της Ουγγαρίας και νεώτατος όγκμα πήγε στη Βιέννη, όπου, αντί ν' άρχιση τις διασκεδάσεις και τους έρωτες, ρίχτηκε με τα μούτρα στο διάβασμα. Έπειδή την εποχή εκείνη είχε μερικά χρήματα, δεν έκανε καμιά δουλειά. Άγόραζε όσο μπορούσε περισσότερα βιβλία, έκανε συγχρόνως και μία καλή προμήθεια από γαλέττες και κονσερβες, εφωδιαζόταν και με μία σάμνα νερό και έμεινε κλεισμένος στο δωμάτιό του, διαβάζοντας έβδομάδες ολόκληρες, χωρίς να βγαίνει καθόλου έξω. Μόνον όταν του τελείωναν η γαλέττες ή το νερό έβγαίνε για λίγη ώρα για ν' άνανέωση τις προμήθειές του κ' έπειτα έτρεχε πάλι να ξανακλειδωθή στο δωμάτιό του για μερικές ακόμα έβδομάδες, ώσπου να του τελειώσουν πάλιν η γαλέττες και το νερό. Έτσι εδιάβασε όλα τα βιβλία που υπήρχαν στις βιβλιοθήκες και στα βιβλιοπωλεία της Βιέννης.

Εδιάβαζε κυρίως φιλοσοφικά και επιστημονικά βιβλία, περιφρονώντας την έλαφρά φιλολογία. Πρό πάντων όμως εμάθινε ξένες γλώσσες, στην εκμάθησι των όποιων είχε μία καταπληκτική πράγματι ευκολία.

Έτσι, σιγά-σιγά στη Βιέννη δεν έμεινε κανένα βιβλίο — άξιο μελέτης βέβαια — που να μην το είχε διαβάσει ο Μεντέλλι. Γι' αυτό τότε έφυγε απ' εκεί και άρχισε να γυρίζει όλες τις μεγαλουπόλεις της Ευρώπης — εκείνες κυρίως που είχαν μεγάλες βιβλιοθήκες δημόσιες ή και δανειστικές. Έν τφ μεταξύ όμως, ενώ βρισκόταν στη Λειψία, του τελείωσαν τα χρήματά του. Τότε, για να εξοικονομή τα άπαιτούμενα χρήματα που ήθελε για το νοίκι του φτωχικού δωματίου του, που έμοιαζε με τρώγλη, και για τις γαλέττες του, ο Μεντέλλι άρχισε να κάνει παραδόσεις. Μπορούσε βέβαια να κερδίξη πολλά χρήματα απ' αυτές, αλλά ο Μεντέλλι, που ήταν εξαιρετικό φαινόμενο εις πολλά ζητήματα, ήταν ο πιδ ολιγαρχής άνθρωπος της ύπαιθρου. Όλη σχεδόν τη ζωή του την πέρασε τρώγοντας μόνο γαλέττες μουσκεμμένες στο νερό. Άλλα κι' αυτές δεν τις έτρωγε τακτικά. Μόνον όταν λιγανό-

Και πραγματικά εγκαταστάθηκε σε ένα άθλιο αλλά ήσυχο δωματάκι, που του παρέχώρησαν στο βάθος ενός κήπου, εδέχθηκε μόνον μία παράδοσι ή όποια του άπασχολούσε μία ώρα την εβδομάδα και της όποιας ή άμοιβή του έφθανε για να αγοράζη τις γαλέττες και τις κονσερβες του και να πληρώνη τα βιβλία που έπαιονε από τις δανειστικές βιβλιοθήκες. Κλείσθηκε στο δωματάκι του και δεν έβγαине παρά μόνο μία φορά την εβδομάδα, για να πάη στο μάθημά του και, φεύγοντας απ' αυτό, να περάση απ' τη δανειστική βιβλιοθήκη ν' άνανέωση την προμήθειά του σε βιβλία.

Ήρθε όμως μία μέρα που ο Μεντέλλι έχασε τη μοναδική του παράδοσι και αναγκάσθηκε να ζήτηση άλλου πόρο ζωής.

Πήγε λοιπόν και παρουσιάσθηκε στον περίφημο άββά Κουντρέν, ο οποίος διήθονε τότε το λύκειο Πίκπους, και του ζήτησε μία θέση σ' αυτό.

Ο άββας, ο οποίος δεν τον έγνώριζε, όταν τον είδε κοκκινωμένον και πρόπάντων ντροπαλό και συνεσταλμένο, άρχισε να του φέρνει άντιρρήσεις.

— Ω, κύ-

Έτσι, απ' αυτό διάταξε όλο το προσωπικό του Λυκείου να φέρεται μ' εξαιρετικό σεβασμό στον Μεντέλλι: και να τον περιποιείται ιδιαίτερος. Στα γεύματα και στα δείπνα επήγαυε ο ίδιος ο άββας και ανάγκαζε τον Μεντέλλι να τρώει δυο μερίδες από κάθε φαγητό και να πίνει εκλεκτό κρασί. Άλλα ή λιτότης είχε γίνει δευτέρα φύσις στον παράξενο αυτό σοφό. Η περιποίησις εκείνης του ήσαν ενοχλητικές και η αναγκαστική πολυφαγία τόν έκαναν να υποφέρει. Και γι' αυτό, έπειτα από μερικές ημέρες, έφυγε

Και γι' αυτό, έπειτα από μερικές ημέρες, έφυγε

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΙΕΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΚΑΡΙΑ

ΤΟΥ ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ ΜΟΡΩ

ΜΙΑ φορά κ'έσαν καϊρό μεγάλο πλήθος είχε μαζευτεί στο ός Δελφούς. Τό πλήθος αυτό δέν έπρόσεχε ούτε τους άθλητάς, ούτε τόν ποιητή Σιμωνίδη, πού άπήγγελλε τά ποιήματά του. Ήταν συναγμένο όλόκληρο στο ίερό του 'Απόλλωνος, γιά νά ιδή τους 'Ηρακλείδας, τά παιδιά του μεγάλου 'Ηρακλέους, ό όποιος είχε πεθάνει πρό δύο χρόνων.

Πρίν από ένα μήνα οι 'Ηρακλείδαι, διωγμένοι από τό θρόνο τους, είχαν καταφύγει στας 'Αθήνας. Καί τά παράπονά τους έσυγγίζαν όλες τις καρδιές, ή πόλις ώπλισήθηκε γιά χάρη τους και τούς έστειλε μέ μεγάλη πομπή στο ίερό των Δελφών, γιά νά ρωτήσουν την Πυθία τί θ' άπογινόταν μ' αυτούς. Καί τώρα όλο εκείνο τό πλήθος, πού ήταν συγκεντρωμένο εκεί και περίμενε τό χρησμό, τούς έδλεπε και τούς άπεπαύμαζε.

Ένας γέρος πού είχε ύψηλό άνάστημα και στηριζότανε σ' ένα χρυσό ραβδί, και πού εύκολα μπορούσε νά καταλάβη κανείς ότι ήταν ένας από τούς έίκοσι βασιλείς της 'Ελλάδος, έσκυψε στο αύτι ενός ιερέως του 'Απόλλωνος πού περνούσε εκείνη τή στιγμή από κοντά του και του είπε:

— Έγνώρισα πολύ τόν 'Ηρακλή και τή Δικάνειρα και νόμιζα πώς είχαν τρία παιδιά μονάχα. Ποιά είναι λοιπόν αύτή ή κόρη πού κάθεται μαζί μέ τούς τρεις 'Ηρακλείδας;

— Σωστό είν' αύτό πού λές, του άποκρίθηκε ό ιερεύς. 'Ο 'Ηρακλής είχε τρία παιδιά μονάχα από τή Δικάνειρα. Μά παντρεύτηκε και δεύτερη φορά μέ τήν 'Ιόλη...

— Έχεις δίκιο! είπε τότε ό γέρος. 'Ο Φιλοκτήτης μου τά διηγήθηκε πολλές φορές αύτά τά πράγματα. Μά τά χρόνια περνούν και τό λογικό σκοτίζεται... Ναι, θυμούμαι τώρα ότι αύτή ή κόρη γεννήθηκε από τό γάμο του 'Ηρακλέους μέ τήν 'Ιόλη...

— Αυτή και ένα άγόρι, συμπλήρωσε ό ιερεύς του 'Απόλλωνος: 'Ο 'Ιεός και ή Μακαρία...

Ή Πυθία άργούσε ώστόσο νά παρουσιασθή και τό πλήθος άνοπομονούσε. Οι 'Ηρακλείδαι καθότανε στή σειρά. 'Ο 'Υλλος, ό μεγαλύτερος, ήταν ένας γιγαντοσώμος πολυμήτης και ό 'Αντήνωρ, ό μικρότερος, ήταν λεπτότερος και χαμογελούσε στις ώραιές 'Ελληνίδες. 'Όσο γιά τόν άλλο αδελφό τους, τόν Αίγισθο, αυτός, έκτός από τήν άνδρεισύνη και τή δύναμη, δέν είχε τίποτε τό κοινό μέ τούς άλλους 'Ηρακλείδας. Έχε μαλλιά ξανθά και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή μεγαλύτερη. Γιατί άναστεινόχε άραγε; Γιά τή μητέρα του, γιά τόν πατέρα του, γιά τό βασίλειο πού είχε χάσει; Κανείς δέν τό ήξευρε αύτό.

Δίπλα σ' αύτόν καθότανε ή Μακαρία και προσευχότανε. Δέν είχε στή κοψίδα άκόρη τόν πέπλο της και ή μορφή της δέν έφαινότανε...

Τέλος ή Πυθία έφάνηκε. Καί με φωνή συστή και ύποβλητική, άπήγγειλε τό χρησμό της:

«Τρέμε, Άργος! είπε. Ένα καθάρω μέτωπο πρέπει νά θυσιασθή!...»

Τό πλήθος άνατρίχισε, όταν άκουσε τόν φοβερό αύτόν χρησμό. Καί οι μόνοι πού δέν άνατρίχισαν ήταν οι τρεις 'Ηρακλείδαις.

— Πώς ποιάς πρέπει νά θυσιάσθ; έφώναζε ό 'Υλλος στήν Πυθία. Πώς τό θυσιασθή;

Μά ή Πυθία δέν άποκρίθηκε μ' αυτούς. Καί τώρα όλο εκείνο τό πλήθος, πού ήταν συγκεντρωμένο εκεί και περίμενε τό χρησμό, τούς έδλεπε και τούς άπεπαύμαζε.

— Έγώ θά θυσιασθώ, έγώ!

Ήταν ένας νέος πού διέσχισε τό πλήθος και προχωρούσε προς τά σκαλιά του Ναού.

— Ποιάς είσαι σύ; Πώς λέγασαι; τόν έρώτησε αύστηρά ό ιερεύς.

— Είμαι υίός του 'Ηρακλέους, άποκρίθηκε ό νέος. Λέγομαι 'Ιεός!

Ίεός στην άρχαία 'Ελληνική ήταν περιφρονητικό όνομα. Καί ώρισμένος θά τό είχαν δώσει έξεπότηδες σ' αύτόν τόν άσθενικό και χλωμό νέο, πού έφαινότανε κοντά στους άλλους 'Ηρακλείδαις σάν ένα μικρό παρασπαστικό φυτό δίπλα μέ γιγάντια πλατάνια.

— Σου άπαγορεύσαμε νάρθη μεζή μας στους Δελφούς, είπε ό 'Αντήνωρ και προχώρησε άπειλητικός προς τόν 'Ιεό.

Τήν ίδια όμως στιγμή ή κόρη του 'Ηρακλέους άόρμησε άνάμεσα στους δύο αδελφούς, έπήρε τόν 'Ιεό από τό χέρι και τόν παρέσυρε έξω από τό ναό, χωρίς νά προσέχη ούτε τόν 'Υλλο πού τήν έφώναζε, ούτε τόν πλήθος πού έβγαζε έπιφωνήματα θαυμασμού στο πρόσματί της, γιατί ό πέπλος της είχε άνασηκωθεί στο μετα-

ξύ και ή ώμορφιά της έφάνηκε έμπρός σέ όλα τά μάτια.

Όταν οι 'Ηρακλείδαις έγύρισαν στας 'Αθήνας, οι τρεις μεγαλύτεροι έβρισαν κλήρο μεταξύ τους, γιά νά ιδούν ποιάς θά έθυσιαζότανε γιά νά έξουμενισθή ό Θεός και νά άποκαταστήση στο θρόνο της τή γενναία του 'Ηρακλέους. Δέν επέτρεψαν ούτε στόν 'Ιεό νά πάρη μέρος στόν κλήρο, γιατί τόν περιφρονούσαν, ούτε στή Μακαρία, γιατί ήταν άραβωνισμένη νη μ' έναν πολύ ισχυρό άρχοντα των 'Αθηνών, πού λεγότανε Λύκος.

Ή Μακαρία βρισκόταν στο δωμάτιό της, όταν έμπήκε έξαφνα μέσα ό 'Ιεός. Τότε έκείνη τόν έκούταζε πολύ ή ώρα μέ δακρυσμένα μάτια και έπειτα τόν έπηρε κοντά της και άρχισε νά του διηγείται:

— Άκούσε μέ, του είπε. Πρίν από τέσσερα χρόνια (έσύ ήσουν τότε όγτώ χρόνων κ' έγώ δεκατεσσάρων) συ-νέβησαν μερικά θαυμάσια πράγματα στήν οικογένειά μας, τά όποια ό πατέρας μου και οι αδελφοί μου δέν έμαθαν ποτέ τους.

Ένα βράδυ ό πατέρας μου ήταν στο κινύρι μαζί μέ τούς αδελφούς μου. Έσύ ήσου νά κουρασμένος από έτραχες όλη μέρα και είχες άπο-

κοιμηθή βαθιά. Έξαφνα κάποιος έμπήκε μέσα. Ήταν ένας διαδότης πού ζητούσε άσυλο. Έκάρησε δίπλα στο προσκέφαλό σου και ενώ έζέστανε τά κρυωμένα του πόδια, είδα μία λάμψη πού σάλυε στα μαλλιά και στο μέτωπό του. Έπρόσεξα καλύτερα και άνεγνώρισα πώς ήταν ό 'Απόλλων. 'Ο 'Απόλλων, τόν όποιο κείνη τήν εποχή είχαν διώξει οι Άλλοι Θεοί από τόν 'Ολυμπο και έγύριζε έξω κ' άριστοέρχ:

— Μεγάλε Θεέ, του είπα, τί θέλεις από μένα;

— Τίποτε, μου άποκρίθηκε. Ήθελα μονάχα νά ξεπληρώ. Ό πού φίλησα τώρα και τό φύγο.

— Φίλησε καλύτερα αύτό τό παιδί, του είπα γιά σένα, πού κοιμώσουνα όλοένα. Φίλησε τό χλωμό μάγουλό

σου γιά νά κοκκινίσουν και τά χείλη του γιά νά μάθουν νά τραγουδούν.

Ό Θεός σέ έπλησίασε τότε και σέ φίλησε. Ή άναπνοή του όμως ήταν κουρασμένη και δυνατή και γι' αύτό ή καρδιά σου πάλλει πάντοτε δυνατά και γι' αύτό παθαίνεις όλοένα. Σου έκανα κακό άντί νά σου κάνω, όπως ήθελα, καλό. Συγχώρησε μέ, άγαπημένε μου άδελφέ!...

Ό 'Ιεός δέν της άποκρίθηκε. Τήν άγκάλιασε μονάχα και τήν έφίλησε τρυφερά στο μέτωπο.

Εμειναν άρεσκή ώρα άγκαλιασμένοι έτσι και έπειτα ό 'Ιεός άρχισε νά τραγουδή παθητικά ένα δικό του τραγούδι. Τό τραγούδι έλεγε:

«Οι αδελφοί μου μου είπαν: Δέν κάνεις γιά τίποτε έσύ! και μέ έχτύπησαν. Μά έγώ δέν έκλαψα, γιατί έσυλλογίζόμουνά τήν άδελφή μου. Και όμως αύριο θά μου τήν πάρουν και τήν άδελφή μου, θά ή στεφανώσουν μέ έναν άρχοντα και ή άδελφή μου θά είπεί: Τί είνε λοιπόν αύτό τό άσπρο σεντεφάκι πού άνεβίνει ψηλά, εκεί πίσω από τίς μυρτιές;»

Δέν είνε τίποτε! θά της άποκριθώ ό συνδαιτηγός μου. Μά θά είνε ό φτωχός 'Ιεός, τόν όποιο θά σκοτώσει μία δυνατή ανή το άνέμου!...

Έτσι έτραγουδής ό 'Ιεός. Μά ή Μακαρία τόν έφίλησε και πάλι και τόν παρηγορούσε λέγοντάς του πώς δέν θά πέθαινε, πώς αύτή δέν θά παντρευόταν ποτέ της και πώς θά ζούσε μόνο και μόνο γι' αύτόν. Καί ό 'Ιεός άποκοιμήθηκε στήν άγκαλιά της.

Τήν άλλη μέρα οι τρεις 'Ηρακλείδαις παρουσιάσθηκαν στο ίερό γιά νά τραβήξουν τούς κλήρους πού είχαν ρίξει από τήν προηγούμενη μέρα. 'Ο ιερεύς εκούνησε τήν ύδρια πού περιείχε τούς κλήρους και ένα παιδάκι μέ δεμένα τά μάτια έτοιμαζόταν νά τραβήξη τόν μοιραίο κλήρο, όταν έξαφνα μία γυναίκα φωνή άντήχησε μέσα στο ίερό.

— Σταθήτε!

Ήταν ή Μακαρία, πού προχωρούσε χλωμή αλλά χαμογελαστή προς τόν βωμό. Δίπλα της ήταν ένας ιερεύς, ό όποιος φαινόταν σάν νά τήν ίκέτευε. 'Ο Αίγισθος μόλις τήν είδε ώρμησε προς τό μέρος της:

— Γιατί ήρθες έδώ; της είπε. Δέν μου ύποσχέθηκες πώς θά έμενες κοντά στόν 'Ιεό;

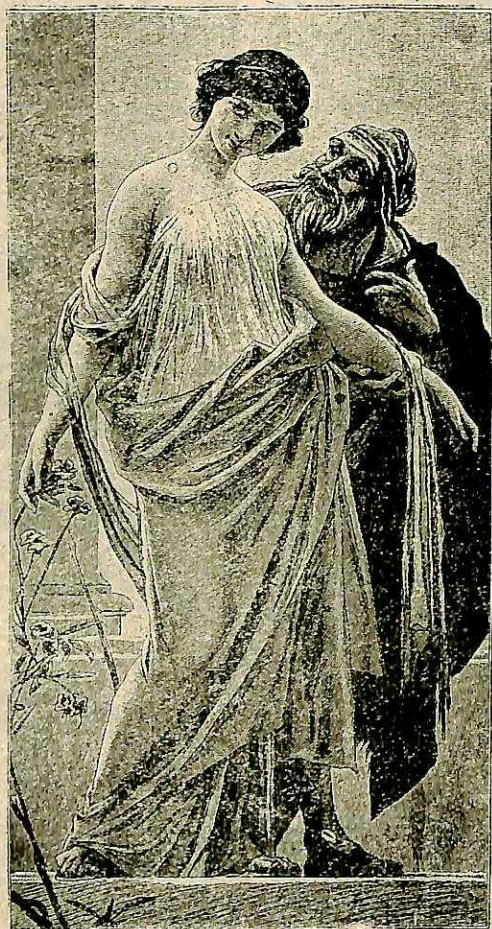
— Στόν 'Ιεό; είπε έκείνη και έβλεπε λυγμός διέκοψε τή φωνή της. 'Ο 'Ιεός επέθανε, άδελφέ μου. Πέθανε καθώς κοιμότανε στήν άγκαλιά μου! Καί τώρα, τίποτε πιά δέν μ' έμπο-δίζει νά πεθάνω γιά σέ. Έγώ θά θυσιασθώ γιά ν' άποκτήσετε και πάλι έσείς τό θρόνο του 'Ηρακλέους, του πατέρα μας!

Και έξηκολούθησε νά βαδίζει προς τόν βωμό.

Τό πλήθος πού ήταν συγκεντρωμένο στο ίερό άρχισε νά έπαινε. Ή Μακαρία έγονάισε επάνω στο βωμό και έκλεισε τά μάτια...

Έπειτα από λίγες στιγμές ένα παθητικό σώμα έσπαρταρούσε επάνω στο βωμό του ίερού.

Τήν άλλη μέρα άναψαν μία κοινή

Ήταν ή Μακαρία πού προχωρούσε χλωμή, μέ χαμογελαστή προς τό βωμό.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΜΥΡΜΗΚΙΑ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΑ

Τό θλιβερό περιστατικό πού θα σας διηγηθούμε παρακάτω, μας δείχνει ότι τα μυρμηγκία καποτε δέν είνε τόσο άκινουνα σοσ τά θεωρούμε συνήθως.

Μια γυναίκα, μία Βοημή χωρική, πήρε μια μέρα μαζί της στα χωράφια τό μαυρό της κ' άφού τό βύρασε τό αφρώς κάτω άπ' τόν ίσσιο ενός δένδρου και πήγε παρέκει νά βερσίση. Σέ λίγη ώρα άκουσε τό μικρό νά φωνάζει και νά κλαίει, άλλα νομίζοντας ότι τό έκανε όπως πάντα γιά νά τό πάρη στήν άγκαλιά της, δέν έδωσε σημασία στις απειλιστικές κραυγές του κ' έξηκολούθησε ήσυχη τή σου-λειά της. Τά κλάματα κ' ή φωνές τό μαυρό όλοένα και μεγαλύτεναν και σέ λίγο σταμάτησαν έντελώς. 'Όταν ή μητέρα τελείωσε τή δουλειά της, πήγε νά πάρη τό παιδί της. Καθώς έπλησίαζε όμως στο μέρος όπου τό είχε άφίσει, είδε τό βρέφος της σκεπασμένο από χιλιάδες μυρμηγκία!

Έστρεψε τότε νά τά διώξη από πάνω του, μά είδε μέ φρίκη ότι είχε καταφαγωθή άπ' αύτά. Οι βολβοί των ματιών του είχαν εξαφανισθή και ή κόγχη του άποτελούσαν δύο κοκκινές τρύπες γεμάτες μυρμηγκία, τά όποια είχανε μπη έπίσης στο στόμα, στή μύτη, σ' αύτιά του μαυρού. Πολύ είχαν είχωρήσει και μέχρι του λάρυγγος και τό στομάχου του! Τό δυστυχημένο βρέφος φαίνεται ότι ξεψύχησε μέ τρομερούς πόνους, μέσα σέ φρικτή άγωνία.

Κάτι παρόμοιο συνέβη πρό έτών και στήν 'Αμερική. Μία μέρα ένα μικρό παιδί, δύο έτών περίπου, διέφυγε τήν προσοχή της μητέρας του κ' άφού περιπλανήθηκε στο γειτονικό δάσος, κουρασμένο τέλος άπ' τό περπάτημα, έγειρε νά κοιμηθή κοντά σέ κάτι χαμόκλαδα. 'Όταν τό βρήκαν μερικοί περαστικοί ύστερα από δύο μέρες, μόνος ό σκελετός είχε άπομείνει από τό σώμα του! Όλες ή τρυφερές σάρκες του είχαν καταφαγωθή από τά μυρμηγκία!...

Φωτιά γιά νά κάψουν τά πτώματα του 'Ιεού και της Μακαρίας.

Και τό πλήθος πού είχε συγκεντρωθή γύρω από τήν πυρά, είδε, ή ένόμιμος πώς είδε κάτι πού ξεπετάχθηκε μέσα από τίς φλόγες και έχάρηκε στα ύψη του ουρανού, άφίνοντας ένα ήσυχο πτερούγιμα πίσω του.

Έπειτα από τή νίκη των 'Ηρακλείδων, όταν έστησαν θριαμβευτικά στή Νεμέα τό άγαλμα τού 'Ηρακλέους, είδαν δύο αλκυόνες νά σιγοπετούν γύρω του, νά τό φιλούν μέ τά ράμφη τους και νά τό χαϊδεύουν μέ τίς φτερούγες τους.

Ήσαν ό 'Ιεός και ή Μακαρία!

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ ΜΟΡΩ

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμάνεται προς 3 δραχμ. έκαστον.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Δικαιώματα διαδοχής.

Τό Βρετανικόν Θησαυροφυλάκειον εισέπραξε πρό ήμερών δια δικαιώματα διαδοχής επί της περιουσίας του πρό έτους άποθανόντος περιήμου βασιλέως της κλωστής Γουίλιαμ Ικοατος, τό ποσόν των 1,580,818 λιρών!...

Κατά τό διάστημα της τελευταίας δεκαπενταετίας, τα οκτώ άποθανόντα μέλη της ουναστίας των Ικοατος άτησαν περιουσιαν 20 περίπου εκατομμυρίων λιρών, εκ των οποίων τό ήμισιον εισέπραξε γιά δικαιώματα οιαοσχής και κληρονομίας 4,500,261 λίρες, οηλαδή πλεον του ενός και ήμισως δισεκατομμυρίου δραχμών!

Προμηθεια μία φορά...

Βρεξιεον Νορμπελ δια τα φίλμς.

Ό γνωστός στόν Κινηματογραφικό κοσμο γιά τα μεγάλα του κινηματογραφικά έργα τό «Ελλοραδόν» και ή «Απανυρώπος» Μαρσελ Λερμπιέ, ζητεί όπως συστήση και ένα βραβείο Νορμπελ και γιά τα κινηματογραφικά άριστουργήματα.

Ό κ. Λερμπιέ στή σχετική εισήγησή πού έκαμε στον παγκόσμιον τυπον, έφηγει ότι ένα βραβείο επιβάλλεται γιά τά έργα εκείνα πού έχουν ως άποστολήν των τήν έξυγιανσιν του κοινού και τόν έκπολιτισμό της ανθρωπότητος.

Ψάχνει μάλιστα μέχρι του σημείου νά ύποστηρίξη ότι ένα κινηματογραφικό έργο άξίζει περισσότερο από ένα ρισιό, γιατί, καθώς λεγει, ή εκπολιτιστική ορασίς του Κινηματογράφου είνε άσυγκρίτως μεγαλύτερα της του ριθίου.

Ό κ. Λερμπιέ προτείνει έπίσης όπως σχηματισθή και ένα ειςος επιτροπής άπο οιασμούς κινηματογραφικούς συγγραφείς, άστέρων και σκηνοετας, γιά τήν δικαιοτέραν άπονομή των βραβείων.

— Άπεργία και αντεμοικησις.

Ό σάλος των άπεργιών, πού παραδερνι τελευταία τή Γαλλία, συμπέρασε πρό ήμερών και τους κουρείς του 'Αβινιόν, οι όποιοι εκήρυξαν άπεργίαν γιατί οι πάτρωνές των δέν έδέχθησαν τά αιτήματά των περί έλαττωσεως των ώρών έργασίας και αύξησεως των ήμερομισθίων.

Τό παράδοξο όμως στήν άπεργία αύτή είνε ότι οι κάτοικοι του 'Αβινιόν άπεφάσισαν νά άφίσουν γένια μέχρις ότου λυθή ή άπεργία ύπερ των καταστηματαρχών.

Οι μόνοι όμως, οι όποιοι θ' άποτελούσαν παραφάνια στήν περίστασι αύτή, θά είνε οι δυστυχείς πάτρωνες των κουρέων, οι όποιοι άρχισαν ήδη νά ξεριζώνουν τά γένεια τους από τό κακό τους!

— Στήν ώρα!...

Πρό 22 μηνών πέθανε

στο Σικάγον ή άμπλουτος Κα Κίνγκ, άφίνοντας όλη τήν περιουσία της, άποτελουμένην ές είκοσι εκατομμυρίων δολλαρίων, στόν θεο υίο της Πέτ Ο' Χάρα, ύπό τόν ρητόν όρον ότι θά ένυμφεύετο έντός 180 ήμερών από του θανάτου της (δηλαδή άκριβώς έντός 6 μηνών).

Ό κ. Πέτ Ο' Χάρα, θέλοντας και μή, άρχισε άμέσως νά ψάχνη γιά νύφη. Παράδοξως όμως, παρ' όλα του τά εκατομμύρια, παντού όπου έκανε σχετικές προτάσεις, συναντούσε άρνησις.

Τέλος, πρό όλίγων ήμερών, δέχα άκριβώς λεπτά πρό της εκπόνης της προθεσμίας, ό κ. Πέτ παντρεύτηκε ένα άξίεραστο μαννεκέν, τήν μίς Μάρλον Μαρκουσόν, παιδικήν του φίλην, «Γάμος από ύπολογισμόν», γράφουν

— νέκ κοιτασμάτα ραδιού.

Τό ραδιολογικόν 'Ινστιτούτον του Δένιγχαρν άπέστειλε τελευταία ειδίκοις καθηγητάς γεωλόγους στή Φερράνα, όπου, καθώς λέγεται, άνεκαλόφθησαν νέα κοιτασμάτα ραδιού.

Ή έκθεσις των άποστασμάτων Χημικών άναφέρει ότι μαζί μέ τό ραδιον άνεκαλόφθη και ένα νεον μεταλλόν, άγνωστον ακούη της 'Επιστήμης. Δείγματα του μεταλλού αύτου άπεστάλησαν ήδη προς έξετασιν στο ραδιολογικό 'Ινστιτούτο του Δένιγχαρν.

— Φασισμός κατά του χορεύ.

Ή φασιστική άστυνομία δέν χωράτευε μέ τήν ηθική. Έτσι πρό όλίγων ήμερών έκανε ένα αϊνιδίσασμό σ' ένα ντάνσιγχο του Τουρινού. Έκεί συνέλαβε όλους τούς χορευτάς και τάς χορευτριάς, πού δέν είχαν συμπληρώσει τό 21ον έτος της ηλικίας των, και τους ώόηγγε στο τμήμα. Σχετικώς λέγεται ότι ό κ. Μουσσο-λινι σκεπτεται νά εκδώση ειδική διαταγήν, δια της όποιας θ' απαγορεύη τό ταράζεστον ως ανήθικον!

— Ό χρυσός της θαλασσίας.

Τό γεγονός ότι στα συστατικά από τά όποια άποτελείται τό θαλάσσιο ύδωρ υπαρχεί και ποσότης χρυσού, δέν είνε άγνωστο και γέο στήν επιστήμη. Τελευταία μάλιστα ό έπιφανής Γερμανός σοφός Φρίτε Χάμπερ εκτέλεσε συνεχή πειράματα γιά νά εξακριβώση τήν ακριθή ποσότητα του έμπεριεχομένου χρυσού, καθώς και τάς πιθανότητες της ένδοχημένης εξαγωγής του.

Γιά τό σκοπό αύτό άνέλυσε 5,000 δείγματα θαλάσσιου ύδατος από όλους τούς 'Ωκεανούς της ύδρογειού και εξακρίβωσε ότι τά Πολικά ύδατα περιέχουν τετραπλάσιον ποσόν χρυσού από τά των θερμότερων θαλασσών.

Άλλά ή άναλογία του χρυσού στο νερό δέν είνε περισσότερο κατά μέσον όρον του ενός χιλιοστημίου του γραμμαρίου στόν ένα τόνον!

Ός εκ τούτου άποφαινεται ό Γερμανός σοφός ότι δέν είνε δυνατόν νά γίνη λόγος περί έκμεταλλεύσεως των θαλασσίων ύδάτων.

Δυστυχώς ό Γερμανός σοφός δέν κατέληξεν εις αντίθετα συμπεράσματα γιά νά λυθή αύτόματως και τό κοινωνικόν πρόβλημα της άνισότητος του πλούτου!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

σε να κάνει τίποτε, φυλάζε την έκδικη του για το μέλλον...

Ο δόν Κάρλος είχε πη πως αν ήταν σύζυγος της 'Ελισσάβετ, για το χατήρι της θα καταργούσε τα αιώνα-ντά-φέν... Δεν σκέφτηκε όμως τι θα γινόταν η 'Ιερά 'Εξέτασις, άμα δεν είχε πειτα άνθρωπος για κάψιμο.

Όστόσο, μολονότι ήταν τρελλά ερωτευμένος με τη βασίλισσα και μολονότι μέσα του είχε σχηματίσει την πεποίθησι πως κι αυτή ανταποκρινόταν στο αίσθημά του, δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να την προσεγγίση...

Ναι, δεν του επέτρεπαν να πλησιάση τη βασίλισσα!

Τό μόνο που είχε την ελευθερία να κάνει, ήταν να της απευθύνει ένα χαιρετισμό, όταν την συναντούσε στον περιπάτο, στους ανακτορικούς κήπους, ή ν' ανταλλάσσει δυό λόγια μαζί της μέσα στις αίθουσες του παλατιού.

Τόσο αυτόν, όσο κι εκείνην, τούς επιτηρούσαν συνεχώς.

Έκτος όμως αυτού, ήταν η τρομερή έθιμοτυπία της 'Ισπανικής Αυλής, η οποία έστεινε ένα φραγκό απροσπεραστό μεταξύ τους.

Ένα βράδυ, καθώς η βασίλισσα, συνοδευόμενη από τις κυρίες της τιμής της, διέσχισε ένα διάδρομο των ανακτορών, τα πόδια της μπλεχτήκαν στην ουρά του φορέματος της και λίγο ελειψε να πέσει κάτω.

Ο δόν Κάρλος, ο οποίος έτυχε να περνάει κι αυτός τη στιγμή αυτή από τον ίδιο διάδρομο, έτρεψε αμέσως να υποστηρίξει τη βασίλισσα. Μα την ίδια στιγμή η επί κεφαλής των κυριών της τιμής, μπαίνοντας ανάμεσα στη βασίλισσα και το διάδρομο, του είπε σε τόνο αυστηρό και μη επιδέχόμενο χαμμιά αντίρρηση:

— Η 'Υψηλότης σας λησμονεί!...

Η 'Υψηλότης σας λησμονεί!... Η επί κεφαλής των κυριών της τιμής ήθελε να πη μ' αυτό ότι η έθιμοτυπία απαγόρευε και σ' αυτό το γούτο του βασιλέως ν' αγγίξει τη βασίλισσα, έστω και αν έπρεκει να προλάβει ένα πέμπμο της...

— Ω, η έθιμοτυπία!... Ήταν ο τύραννος, ο μέγας τύραννος όλων όσων εξούσαν σ' ανάγκη της 'Ισπανίας. Γιατί, σαν ένα σωρό χαριτωμένα ανέκδοτα, σχετικά με την 'Ισπανική έθιμοτυπία, 'Εν' άπ' αυτά εινε και το ακόλουθο:

Μιά μέρα στη Μαδρίτη, η βασίλισσα, σύζυγος του Καρόλου του II, καθώς έπαινε στο άλογο της, έφευγε από τη θέσι της κι έπεσε με το κεφάλι προς τα κάτω, ενώ συγχρόνως τα πόδια της μπλεχτήκαν στους άνα-

δατήρας. Έτσι το άλογο την παρέσυρε επί άρκατο διάστημα, χωρίς κανείς από τούς αδελφούς, οι όποιοι έντρομοι παρακολουθούσαν τη σκηνή, να τολμήσιν να τη βοηθήσει, γιατί η έθιμοτυπία έτιμωρούσε με την ποινή του θανάτου όποιον άγγιζε άπλως τη βασίλισσα!

Μονάχα η επί κεφαλής των κυριών της τιμής είχε το δικαίωμα αυτό. Και αυτή ήταν που έσωσε τη βασίλισσα της 'Ισπανίας από βέβαιο θάνατο στην παραπάνω περίσταση.

Η επί κεφαλής των κυριών της τιμής συνώδεε παντού τη βασίλισσα και έκτελούσε χρέη παιδαγωγού της, τρώπον τινά, έπεμβαίνοντας πάντοτε έγκαίως όταν η βασίλισσα έκανε κάτι που δεν εταίριζε προς τη βασιλική αξιοπρέπεία της.

Η 'Ελισσάβετ δεν ήγειχετο βέβαια

Ο δόν Κάρλος έπιασε γρήγορα τ' άχ' α της δεσποινίδος 'Αραγκούρ

τέτοια πράγματα, πάντως όμως, λόγω της έθιμοτυπίας από τη μία μεριά και της δυσπιστίας του συζύγου της από την άλλη, δεν απελάμβανε μεγάλης ελευθερίας στα 'Ισπανικά ανάκτορα.

Μονάχα το πρωί, ως το μεσημέρι, ήτανε κυρία στα διαμερίσματά της. Πενούσε τις πρωινές ώρες της μιλώντας ελεύθερα με τις ευνούχες της δεσποινίδος της τιμής, δυό χαριτωμένες Γαλλίδες τις διδές 'Αραγκούρ και Λιμού, τις όποιες είχε φέρει μαζί της από το Παρίσι.

Ήσαν κι' η δυό νέες, χαριτωμένες κι' αξιγάπητες κι' η συντροφιά τους ήταν η μοναδική χαρά της βασίλισσας μέσα στο παλάτι της Μαδρίτης, του όποιου οι τοίχοι έσταξαν ολίψη και πλήξη.

Ο δόν Κάρλος ήξερε τις εχθρόδιες σχέσεις της βασίλισσας με τις διδές 'Αραγκούρ και Λιμού και αποφάσισε να έπωφεληθ' αυτών προς το συμφέρον του.

Ένα πρωί λοιπόν, κατά τις ένννη ή ώρα παρουσιάστηκε άξαφνα στις δυό δεσποινίδες, στο δωμάτιο στο όποιο εκείνες έμεναν μαζί, πάνω από τα διαμερίσματά της βασίλισσας.

Βλέποντάς τον άξαφνα μπροστά τους, η δυό νέες έβγαλαν μιά κραυγή καταπληξέως...

Πράγματι, η κατάπληξις τους ήτανε τόση, ώστε η δις Λιμού δεν βρήκε τη δύναμη να σηκωθεί και να χαιρετίσει το γούτο του βασιλέα.

Μα αυτός, πιάνοντας γρήγορα τ' άχ' α της διδός 'Αραγκούρ, της είπε:

— Αγαπητή μου δεσποινίς, στοι χριματιζώ ότι είστε τόσο καλή, όσον καλή ώραία...

Θέλετε λοιπόν να μου κάνετε μιά έκδοάρι, για την όποια θα σας είμαι ευγνώμων σ' αυτόν και στον άλλον κόσμο;...

— Θεέ μου! φώναξε η νέα κόρη

του Θεού και των ανθρώπων... 'Ε! λοιπόν, για να διατηρήσω το θάρρος μου και να υποφέρω και στο μέλλον το μαρτύριο που μου έπεβλήθη από τη στιγμή που ο Φίλιππος II παντρεύτηκε την 'Ελισσάβετ της Γαλλίας, πρέπει, σ' άπαντα μου, να δω τη βασίλισσα μόνος, για να της πω ότι έχω να της πω...

Τό να πεθάνω ύστερ' άπ' αυτό, λίγο μ' ενδιαφέρει...

Η δεσποινίς ντε Λιμού άκουγε τον δόν Κάρλο, ενώ στην όψη της ζωγραφίζόταν ο μεγαλειότερος τρόμος. Η δεσποινίς ντε 'Αραγκούρ, αντίθετως, τον άκουγε ευνολικά και με μεγάλη συγκίνησι.

— Αλλά, είπα, επιβάλλοντας με μιά χειρονομία σιωπής στη συντροφιά της, για να διευθετήσουμε τη συνέντευξι που ζητεί η 'Υψηλότης σας, θα ήτο αναγκαίο, νομίζω, να μάθουμε ή η βασίλισσα εινε διατεθειμένη να σας άκούση...

— Ω! θα το δεχθ' αυτό!... φώναξε ο δόν Κάρλος. Θα το δεχθ'. Μην άμφισβάζετε...

— Τότε θα τη ρωτήσω σχετικώς σ'ε λίγο, όταν ξυπνήση...

— Ρωτήστε την... Και αν η άπάντησίς της εινε ευνολική, δεν θ' αρνηθ' έστω, υποθέτω, να με οδηγήσετε στα διαμερίσματά της Μεγαλειότητός της άπο τη μικρή σκάλα της ύπηρεσίας...

— Χι! χι! έκανε η δεσποινίς 'Αραγκούρ. Και αν σας συναντούσε η επί κεφαλής των κυριών της τιμής; — Η επί κεφαλής των κυριών της τιμής δεν μπαίνει ποτέ άπο κει...

Έξ' άλλου αυτή μόλις το μεσημέρι παρουσιάζεται στη βασίλισσα...

— Όπως άπ' ότε, είπα αποφασιστικά η δεσποινίς 'Αραγκούρ, σ'ε λίγο ώρα, κάτω στον κήπο, θα σας δώσω την άπάντησι της βασίλισσας...

— Ω! δεσποινίς, ήμουν βέβαιος ότι θα μ' εύσπλαχνιζόσαστε!... Εύχαριστώ... Εύχαριστώ!... Και ώρεοδούρ σ'ε λίγο...

Και, λέγοντας αυτά, ο δόν Κάρλος άπομακρύνθηκε.

— Άλήθεια, θα τολμήσης ν' ανακωνώσης στη βασίλισσα την έπιθυμία του διαδόχου; ρώτησε τη διδα 'Αραγκούρ η δις Λιμού, όταν έμειναν μόνες.

— Ναι, αγαπητή μου, άπάντησε εκείνη, θα τολμήσω...

Θα το κάνω αυτό για δυό λόγους... Πρωτον γιατί έχω την πεποίθησι ότι η βασίλισσα θα δεχθ' να πραγματοποιήση την έπιθυμία του διαδόχου...

— Όταν υπηρετούσα, του ε'πε, ως αξιωματικός στη Ζάκυνθο, μ' έστεινε να πάω στο μέτρο της πόλης της Αγγλίας, να δω τον βασιλέα...

— Ναι, λοιπόν, φίλε μου, έπρόθεσε γελώντας ο γέρος του Μωρη, ερεβει τι παρετήρησα; Ότι όσο φιλοστερό εινε το κτεριο, τόσο μεγαλυνετο εινε ο έκτος του. Τό ίδιο παρ' όσον συμβαίνει και με τούς ανθρώπους...

— Όσο ψηλότερα ανεβαίνει κανείς, τόσο περισσότερους έχθρους άποκτά...

— Και γιατί; Τι σούκανε; — Την είδα, φίλε μου, χθες να

παράκαλεται ο επι της όδου Πατριών Έμποροραπτης έτοιμην ενουμάτων κι. 'Ηρακλής Ζελιωτης έπως διέδθη εκ του Λογιωτηριου μας προς εξεφλησιν του λογαριασμού του.

— Και αν το μάθ' ο βασιλέας; ρώτησε δειλά η δις Λιμού.

— Κ' έπειτα; Μήπως άνήκουε

αυτήν; — Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

— Όχι!... Όχι! φώναξε, αυτό εινε άδύνατο! Δεν μπορώ να έκτεθ' έτσι στη λύσσα του βασιλέως. Για το συμφέρον του διαδόχου του ίδιου πρέπει ν' άποκρούσω την παράληξι του!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Η συστάσεις του Δουμά

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, είχε συστήσει κάποτε σ' έναν φίλο του, άποστέλλοντάς του μιά θερμότατη, κατά τη συνήθειά του επιστολή, ένα κτεργάρι του χειρίστου είδους.

«Σας στέλλω τον καλύτερο φίλο μου, του έγραφε στην επιστολή αυτή. Άνοιχτε του διάπλατα την πόρτα σας και κάμετε γι' αυτόν ότι θα κάνατε και για μένα τον ίδιο...» κλπ.

Έπειτα από λίγον καιρό ο Δουμάς συνάντησε στο δρόμο τον φίλο του, ο όποιος του φέρθηκε λίγο ψυχρά.

— Ό Δουμάς άμέσως έσπευσε να του ζητήσει εξήγήσεις για τη στάσι του αυτή.

Ο φίλος του τότε του υπενθύρισε τη συστατική επιστολή του και του είπε πως ο νέος που του σύστησε ήταν ένας άρχιεός.

— Μπα! τον δέχομαι ο Δουμάς, εινε ο καλύτερος και ο πιο χαριτωμένος νέος του κόσμου.

— Μόνο που μου έκλειψε το όρολόγι που είχα επάνω στην κονσόλα μου!... συνεπλήρωσε ο φίλος του.

— Πώς! Και σ' έμένα έκανε το ίδιο; ρώτησε τότε ο Δουμάς.

— Είστε πολύ περιεργός, φίλε μου, και σας βεβαίω ότι η περιεργεία εινε το τρομερότερον των έλλειψεών μου!

— Αρκέσθηκε να του άπαντήση ο Ταλλεϋράνδος άπαθώς.

— Τό ξίφος του 'Επάρχου.

Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Τραϊανός ήταν δίκαιος και φιλόνομος τόσο, ώστε, λένε, πως δίνοντας κάποτε ένα ξίφος στον έπαρχο της Ρώμης, του είπε:

— Λάβε αυτό το ξίφος και αν μεν φυλάττω τους νόμους χρησιμοποίησέ το υπέρ έμού, αν όμως τούς παραβάνω, στρέψε το εναντίον μου.

— Η μετρίφρευσιν του Βακχών.

Η 'Ελισσάβετ της 'Αγγλίας, βλέποντας κάποτε το φτωχικό σπίτι του αρχιγραμματέως της και μεγάλου φιλοσόφου Βακχών, εξεφύρε την έκπληξι της, λέγοντας ότι το σπίτι αυτό της φαινότανε πολύ μικρό για τον Βακχών.

— Όχι, Μεγαλειότητά, άπάντησε ο Βακχών. Η βασιλική σου χαρίς με κατεστρεψε μέγαν και γι' αυτό σου φαίνεται το σπίτι μου μικρό.

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γαλλικά και την παρακάτω προσευχή, την οποία όμμοσίεουμε μεταφρασμένη:

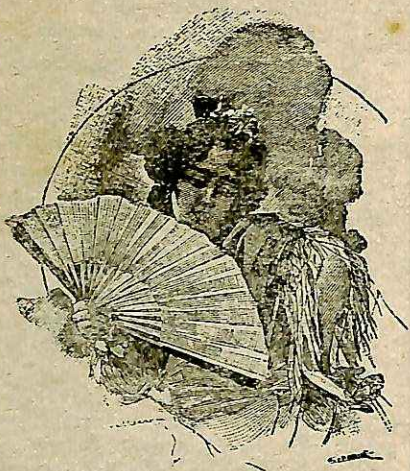
«Θεέ μου, προστάτευε, σ'ε παρακαλώ το 'Ελληνικό 'Εθνος που το έσωσες άπ' τούς Τούρκους με τέτοιο θαυμαστό τρόπο. Και μην το αφήσης ποτε να πέσι υπο τον βυζον ή την προστασιαν κανενος άλλου Κρατους. Δώσε μας εναρέτους και ικανους κυβερνήτας για να μας διοικούν με δικαιοσύνη. Και κάμε ώστε, κατέχοντες την ώραία μας πατρίδα, να σου είμεθα περισσότερον ευχάριστοι άπο κάθε άλλο έθνος και πλέον άξιοι της άγίας σου προστασίας».

— Η δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στις Αθήνας, είχε αναλάβει να εκπαιύσει μερικά κορίτσια ελληνικών οικογενειών. Έ' αυτά έγραψε Γα

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

ΤΟΥ J. AD. ARENNES

σπιτιού, διάταξε τὸν Κινέζο ὑπηρετὴ τῆς νὰ στρώσῃ τραπέζι, ὅχι γιατί τοῖς ἐπιμενοῦσε, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τρώγοντας λίγην ὥρα. Πράγματι σὲ λίγο καθῆσε καὶ ἔφαγε ὀλομόναχι, ἀφοῦ ὁ σύζυγός τῆς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ βρίσκεται μαζί με τοὺς ἄλλους προσέ- νους στὴν ἐπιτροπὴ ἀμύνης τῶν ξέ- νων.

Ὁ Κινέζος ὑπηρετὴς τὴν ὑπηρε- τοῦσε σιωπηλὸς καὶ ἀθόρυβα, χωρὶς καὶ νὰ τοῦ δίνει διαταγές. Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα, ἀναψα, μὲ μύρα πὺρ ἦσαν μέσα σὲ εἰδικὰ δοχεῖα, τοποθετημένα σὲς διάφορες γωνίες τοῦ σαλονιοῦ, ἱερωμάτιες τοὺς διαδρόμους καὶ κατόπιν χάθη- κε καὶ αὐτὸς ἀ- θόρυβα.

Ἡ Μὼντ ἔ- ται ἔμεινε μό- νη, ὀλομόνα- χη, μετὰ τὴν συντροφιά τῆς μύρας πὺρ πε- τοῦσαν ἀκού- ρατες γύρω τῆς καὶ τὸ πα- θητικὸ τραγοῦ- δι τοῦ Ἀννα- μίτης μαγεύου- σης, πὺρ ἀνέ- βαινε ἀπ' τὴν κουζίνα. Ξα- πλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ ἕνα ἀπ' τὰ πολυά- ριθμα περιоди- κά πὺρ ἦσαν ἐπάνω στὸ τρα- πέζι. Μὰ σὲ λίγο τὸ ἄφησε καὶ αὐτὸ καὶ, σπριζώντας τὸ κεφάλι τῆς στὸ χέρι τῆς, παραδόθηκε σὲ ρεμβασμούς.

Κάποια στιγμὴ ἄκουσε ἕναν ἑλα- τινὸ κρότο ἀριστερὰ τῆς. Ῥόισε καὶ εἶδε ἕναν Κινέζο ἀξωματικό, κομ- ψημένον, μ' ἐξάστρι ἐκστρατείας, πὺρ τὴν κῦτταζε γελαστός.

— Συνταγματάρχης Φοῦ Σιάγκ! τῆς εἶπε. Μὲ ξεχάσατε κιόλας; — Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ἡ Μὼντ μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο. Πῶς εἶ- σθε; Καλὰ;

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς. Ἐ- κείνος τὸ ἔσφιξε μέσα στὸ δικό του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ. — Ἦξερα πῶς εἶσ- τε ἐδῶ, εἶπε ὁ Κινέζος συνταγματάρχης, καὶ γι' αὐτὸ, μὲν μὴ μὴ πῶς, ἡ πρώτη μου σκέ- ψις ἦταν νὰ σὰς ἐπισκε- φθῶ.

Ἡ Μὼντ προσπάθησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι τῆς, ἀλλ' ἐκείνη τὸ κρατοῦσε σφιχτά. — Εἰδότε τὸν σύζυγό μου; ρώτησε μὴ βρίσκει- τας τί ἄλλο νὰ πῇ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν εἶδα ἐ- καὶ κάτω στὴν πλατεία μαζί με τοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Φοροῦνε ὅ- λοι τὰ φτερωτὰ καπέλλα τους καὶ τὶς χρυσοκέντητες στολές τους. — Καὶ πῶς σὰς ἄφησαν νὰ περά- σετε καὶ νὰ φθάσετε ἐς ἐδῶ; — Ὅα ἀστειεύσεθς βέβαια, κυρία μου. Μὲ τί θὰ μὰς ἐμπόδιζαν; Μὲ τίς στολές καὶ μὲ τὰ φτερωτὰ καπέ- λα τους; Αὐτὰ κάνουν μόνο γιὰ σκιά- τρα. Κ' ἔπειτα ξέρουμε καλὰ ὅτι οἱ πρόξενοι ἔχουν ρητὲς διαταγές ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν ν' ἀποφύγουν καὶ προστριβὴ μαζί

μας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τί- ποτε στὸν κό- σμο δὲν θὰ ἡμ- πορῶσε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ- ρθω κοντὰ σας. Ἡ Μὼντ ἔν- νοιωσε μιὰ ἀ- περιγραπτὴ ἀ- γρία ἀκούον- τας τὴν συγκα- καλυμμένη αὐ- τὴ ἐρωτικὴ ἐ- ξομολόγησι τοῦ Κινέζου.

«Πῶς συμ- βαίνει, σκεπτό- ταν, αὐτὸς ὁ ὅποιος πρόπε- ρσι ἦταν ὁ ἀρ- χισερβιτ ὁ ρος τοῦ Τζούλιαμ, νὰ γίνῃ συν- ταγματάρχης;» Ἀλλὰ δὲν ἐ- τόλμησε νὰ δια- τυπώσῃ αὐτὴν τὴ σκέψι τῆς. Ὑμνοῦσαν μόνο ὅτι τὸν καιρὸ πὺρ σύχναζε μετὰ τῆς φίλης

καὶ τὸν ἀριστοκρατικὸ ἱσχυροπλά- στείο τοῦ Τζούλιαμ, ὁ Κινέζος ἀρ- χισερβιτὸς τὴν κατέκρινε μετὰ τὰ μά- τια διαρκῶς, ὥσπου στὸ τέλος διε- μαρτυρήθη στὴ διεύθυνσι καὶ τὸν ἐ- διώξαν.

Ὅσοις τὸν καταλάβαινε ὅτι τὴν στιγμὴ αὐτὴ τοῦλάχιστον βρισκόταν στὴν ἐξουσία του. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ φέρῃ μέσα τοὺς ὑπηρε- τες τῆς.

— Τί εὐχάριστη ἐκπλήξις! τοῦ εἶ- πε. Καθῆστε, παρακαλῶ. Πᾶν νὰ πῶ νὰ μὰς φέρουν ταῖ.

— Περιττόν! Μὴν κάνετε τὸν κό- πο. Ἀλλὰς τε δὲν θὰ βρῆτε κανένα ἀπ' τὴν ὑ- περηστιά σας. — Ἀ! ἔκανε ἐκείνη ξαφνιασμένη, ἐνῶ ἕνας τρώμος δυνατὸς κυρίευσε ὅλο τὸ εἶναι της.

— Εἰρέετε, συνέχισε ὁ Κινέζος, ἐνῶ στὸ πρό- σωπό του ζωγραφίζονταν ἡ χαιρεκακία, ὁ Μάρ- σκου, ἡ πῆλανε... στὴ Σιβερία!

Ὁ Μάρσκου ἦταν ἕνας νεαρὸς Ῥώσος ἀριστοκράτης, ἄλλοτε διπλωμάτης, πὺρ λάτρειε τὴ Μὼντ, ἡ ὁποία δὲν φαινόταν καθόλου ἀδιά- φορη στὰ αἰσθήματά του.

— Ἀ! ἔκανε πάλι ἡ Μὼντ. — Δὲν μὲ ρωτᾶτε γιατί ξαναγύρι- σα τόσο γρήγορα στὴν πόλιν σας; εἶπε σὲ λίγο ὁ συνταγματάρχης.

Ἐκείνη τὸν κῦτταζε σατυρισμένη μ' ἕνα ἀφηρημένον χαμόγελο, μὲ τὸ χαμόγελο πὺρ εἶνε πάντοτε ἀποκο- ριστὸν στὸ πρόσωπο μιᾶς κυρίας τοῦ κόσμου καὶ σὲς χειρότερες ἀκόμη στιγμές.

— Εἶνε εὐχάριστο νὰ ξαναβλέπῃ κανεὶς μιὰ παλαιὰ γνώριμα, τοῦ εἶπε. — Μιὰ ὥρα γινώριμα, διόρθωσε ἐκείνος. Μιὰ ὥρα γιὰ φίλη. Ὁ Μάρ- σκου μὲν εἶχε διηγήσῃ τὸν γάμου σας μετὰ τὸν πρόξενον, τὸν ὁποῖο δὲν ἀ- γαποῦσατε καθόλου... Γι' αὐτὸ ἔγινε νὰ σὰς βρῶ.

— Νὰ μὲ βρῆτε; — Ναί, ναί. Εἰρέετε ὅτι ἐγὼ διοι- κῶ τὰ στρατεύματα πὺρ μῆτανε στὴν πόλιν.

Ἡ Μὼντ κατάλαβε ἀκόμα περισ- σότερο τί ζητοῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτός καὶ ὅτι κανένας δὲν μποροῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ τὴν ἀφῇ ἀπ' τὰ χέρια του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀσπῇ μόνη τῆς τὸν αὐτὸν της.

Κῦτταζε γύρω γιὰ νὰ βρῇ τὸν πε- ρισσοφο πὺρ βρισκόταν πάντα μέσα στὸ σαλόνι, γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Δὲν τὸ εἶδε ὅμως πούθεν.

Ἐν τῷ μεταξύ κατάρθωσε νὰ ἐ- λευθερώσῃ τὸ χέρι τῆς καὶ καθῆσε στὸν χαμηλὸ σοφᾶ, ἀπάνω στὰ περιο- δικά, μὰ ἀμέσως ἐννοίωσε ν' ἀκούμ- πῃ ἀπάνω σ' ἕνα πρᾶγμα σκληρὸ.

Ἀπλῶς τότε μὲ τρόπο τὸ χέρι τῆς καὶ ἔπιασε τὸν περισσοφο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κινέζος προχωροῦσε πρὸς αὐτὴν μὲ ἀπειλητικὰς προθέσεις.

Ἡ Μὼντ, χωρὶς νὰ δισταγῇ, ὤψω- σε τὸ χέρι καὶ πυροβόλησε. Ἐνας ἔρ- ρος κρότος ἀκούσθηκε...

— Ἀφροιστία! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Φοῦ Σιάγκ.

Ἡ Μὼντ πετάχθηκε ὄρθια καὶ ἔτρε- ξε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ σα- λονιοῦ.

Ξαφνικὰ πίσω τῆς ἀντήχησε μιὰ φωνὴ πολὺ γνῶριμῃ τῆς. Ἡ Μὼντ γύρισε τότε καὶ εἶδε τὸ σύζυγό τῆς καὶ πίσω του μιὰ μεγάλη περι- πάλια ἀπὸ ναῦτες ὀπισθιμένους. Ὁ Κινέζος ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πιστόλι του, μὰ ὁ πρόξενος τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί ἐκπλήξις! Δὲν σὰς ἐπερίμ- να στὸ σπῆτι μου...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦρθε ἐδῶ γιὰ μένα... καταλαβαίνει;... τοῦ εἶπε ἡ Μὼντ.

— Τί ἐκπλήξις! ἐπανάλαβε ὁ πρό- ξενος.

Δὲν τὸν σκοτῶνεις; δὲν σὺλ- λαμβάνεις; ξανάει ἡ Μὼντ.

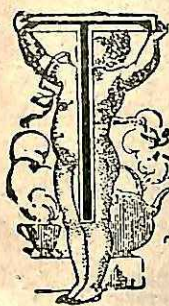
Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν σ' ὅλα τὰ τηλεγραφήματά του διατά- σσει ν' ἀποφύγουμε κάθε προστριβὴ μαζί τους; φθόρισε ὁ πρόξενος.

— Μὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος παραβί- σε τὸ οἰκογενειακὸ σου ἄσυλο; καὶ ἐξ- ἔ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΤΟΥ EDMONT HUARD

Ἡν ἡμέρα ἐκείνη ὁ "Υβ" ὁ ὑποπλοῖ- ας Ἀστού, μὲν ὁ- ποῖο ὑπηρετοῦσε, ἔφθασε στὴν Του- λων, ἐδῆκε ἔ- ζω καὶ τράβηξε μόνος του σ' ἕνα μπάρι, ὅπου εἰς- χυζαν ναυτικοί. Παρήγγειλε μιὰ μπυστίλια Ἰσπανι- κὸ κρασί καὶ ἄρ- χισε νὰ πίνῃ μετὰ πολλὴν ὀρεξί.

Κοντὰ του, καμμιὰ δεκαριά θα- λασσινὸ ἀπὸ τὴ Βρεττανία, ἄλλοι μετὰ τὸ πότηρα στὸ χέρι καὶ ἄλλοι μετὰ τὴν πῆτα τους στὸ στομάχι, καθόντουσαν ὁ- λόγως ἀπὸ ἕνα χαριτωμένον κορίτσι, πὺρ ἔχουσε, χτυπώντας συγχρόνως, ἕνα ντέρι.

Ἦταν ἕνα κορίτσι καμμιὰ εἰκοσαρὶα χρόνων, μελαχροινὸ, μετὰ ὡ- ραῖατα κατὰμαυρα μάτια καὶ μετὰ κάτασπρα δόντια σὰν μαργαριτάρια. Τὸ χαμόγελό τῆς σὲ γοήτσει.

Ὁ "Υβ" τὴν παρακολουθοῦσε σιω- πλῶς, μαγεμένος κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν παράξενη ὀμορφίαν τῆς. Ὁ- ταν ἡ νέα τελείωσε τὸ χορὸ τῆς, ἔλοι- οἱ θαμῶνες τοῦ μπάρι ἐξέσπασαν σὲ ἀ- κράτητα χειροκροτήματα. Αὐτὴ τότε ἔκανε μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκλισι καὶ φέ- ροντες τὸ ντέρι τῆς στὰ χεῖλιά τῆς, ἔστειλε φιλία μετὰ τὸ χέρι τῆς σ' ὅλο τὸν κόσμον, χαμογελώντας μετὰ πολλὴν χάρι.

Ἐπειτα, πλησιάζοντας σὲ κάθε συντροφιά, ἀπλῶς τὸ ντέρι τῆς καὶ ὁ καθένας ἔσφιγγε μέσα σ' αὐτὸ ὅτι εἶχε εὐχαρίστησι.

Ὅταν ἔφτασε πρὸς τὸν τραπέζι τοῦ "Υβ", τοῦ ἐχαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον κατὰματα: — Μὴν ξεχνᾶτε, κύριε, τὴ μικρὴ χορεύτρια!

Ὁ ὑποπλοῖαρχος, νοιώθοντας στῆ- λωμένα ἐπάνω του τὰ μαυρὰ, φλο- γερὰ μάτια αὐτῆς τῆς Ἰσπανίδος, κοκκίνισε ἀμέσως, ταραχθεὶς καὶ ἐνῶ τὴν ἐκῆνταζε μετὰ θαυμασμοῦ, ἔφριξε στὸ ντέρι τῆς ἕνα πενηντοφράκον. Ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια τα- ραχὴ μπροστὰ σὲ γυναῖκα.

Ὁ ὑπουργὸς διατάσσει ν' ἀπο- φεύγουμε τίς προστριβές, εἶπε πάλι σιγανὰ.

Ἐπειτα δυνατὰ ἐπρόβαλε: — Καθῆστε, συνταγματάρχα μου... δὲν μὲ εἶχαν προειδοποιήσει γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας... Ἀγαπήτῃ Μὼντ, φρόντισε νὰ μὰς φέρουν ταῖ γιὰ νὰ περιποιηθῶμε τὸν κύριο συνταγμα- τάρχη.

Ἡ Μὼντ ἐκῆνταζε τοὺς δύο ἄν- δρες, τὸν ἕνα κτηνώδη, βήνασμον καὶ δρες, τὸν ἄλλον μετὰ ὕψος κουτσό- πονηρό καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ νηρό καὶ δὲν ἔβλεπε πὺρ συχα- ποῖς ἀπὸ τοὺς δύο ἦσαν πὺρ συχα- μένος.

Μιὰ ἀμέτρητη ἀγρία πλημμύρισε σ' ὅλα τὰ τηλεγραφήματά του διατά- σσει ν' ἀποφύγουμε κάθε προστριβὴ μαζί τους; φθόρισε ὁ πρόξενος.

Διὰ βόλε! συλλογίσθηκε ὅταν ἡ νέα ἀπομακρύνθηκε, τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ κοριτσιτοῦ μοιάζον μετὰ ἀναμένα κάρβουνα!

Ἀναψα ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ μετὰ ὕψος ἀφηρημένον, ἐνῶ συλλογιζόταν διαρκῶς τὴν χορεύτρια.

Ἐξάφνα ἄκουσε δίπλα τοῦ μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ τρώμου. Στρά- φηκε ἀπὸτομα καὶ εἶδε τὴν μικρὴ χο- ρεύτρια, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἐσ- φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς Ἰσπανοῦ ὑ- παξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ διὰ τῆς βίας. Ἀπὸ τοὺς θα- μῶνες πὺρ παρακολουθοῦσαν αὐτὴ τὴν σκηνή, ἄλλοι χαμογέλουσαν καὶ ἄλλοι ὤψωναν ἀδιὰφορα τοὺς ὄμους των.

Ὁ "Υβ" ἀμέσως, πρὸς τὸ θέαμα αὐτό, ἐννοίωσε νὰ τοῦ ἀνεβαίνει ὅλο τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Ἡ Ἰρμα — ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴ χορεύτρια — ἀποκατωμένη, κατα- κάκινε ἀπὸ ντροπὴ, ἦταν ἔτοιμη νὰ παρα- δοθῇ ἀνυπεράσπιστη στὰ χέρια τοῦ Ἰσπα- νοῦ ὑπαξιωματικοῦ, ὅ- ταν ἔξαφνα, βλέποντας ὅτι ὁ "Υβ" τὴν εἶχε πρόξενον, τοῦ ἔριξε ἔ-

να παρακλητικὸ βλέμμα σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: — Βοηθήσατε με!

Ὁ "Υβ" τότε δὲν μπόρεσε νὰ κρα- τηθῇ περισσότερο. Πέταξε ἀμέσως τὸ σακκάκι του καὶ ἀνεβάζοντας τὰ μα- νίκια του ἔφριξε ἐναντίον τοῦ Ἰ- σπανοῦ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τὸν ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὸν ἐ- τίναξε στὸν τοίχον. Ὁ Ἰσπανὸς ὀρ- λιασε ἄγρια καὶ σωριάστηκε ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἀναίσθητος σπασθὸν.

Ὅταν σὲ λίγο συνῆλθε, ἄρπαξε ἕνα κάθισμα καὶ τὸ ἐξέσπενδονε μετὰ λύ- σα στὸ κεφάλι τοῦ "Υβ". Ὁ ὑποπλοῖ- αρχος ὅμως, ὁ ὁποῖος μετὰ γρήγορῃ κίνησι τοῦ κορμιοῦ τοῦ ἀπέφυγε τὸ χτύπημα, σηκώθηκε ἀπάνω γιὰ δευ- τερὴ φορὰ καὶ, ἀπλάζοντας τὸν Ἰ- σπανόν, τοῦ κατάρφερε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο καὶ τὸν ἐκῆντα- σε κάτω. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ξαναγύρισε στὴ θέσι του. Ἐπειτ' ἀ- πὸ λίγα λεπτὰ ὁ "Υβ", ὅπως καὶ θάταν στὸν τραπέζι, ἐννοίωσε ἔ- ξαφνα δύο γυναῖκα μπράτσον ὀλόγως στὸ λαιμὸ του καὶ ἕνα γλυκὸ φίλιν νὰ τοῦ φλογίζῃ τὰ χεῖλιά.

Στράφηκε τότε καὶ εἶδε τὴν Ἰρ- μα, ἡ ὁποία, δείχνοντάς τὰ κάτασπρα σὰν μαργαριτάρια δόντια τῆς, τοῦ

ψιθύρισε στ' αὐτή: — Αὔριο τὸ βράδυ θὰ σὰς περιμέ- νω στὴν πλατεία Σαιν-Λουί...

Κ' ἔπειτα χάθηκε, εὐλόγιστη σὰν ζαρκάδι...

Ὁ Ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς σηκώθηκε τότε καὶ ῥίχνοντας ἕνα βλέμμα μί- σους στὸν "Υβ", βγήκε ἔξω, συνοδεύ- ομενος ἀπὸ δύο ἄλλους φίλους του.

Ὁ ὑποπλοῖαρχος, σταυρωνώντας τὰ χέρια στὸ στήθος του, τὸν ἐκῆνταζε ἀπάραχος καὶ ἀφοῦ ἐπληρώσε τὸ πι- οτό του, σηκώθηκε καὶ ἔφυγε καὶ αὐ- τὸς, ἐνῶ οἱ θαμῶνες τοῦ μαγαζιοῦ τὸν ἐκῆνταζαν μετὰ ἐκπλήξις καὶ θαυ- μασμό.

Ὁ "Υβ" ἀπὸ τὴν στιγμὴ πὺρ συ- νάντησε τὴν Ἰρμα μέσα σὲ κείνο τὸ ὑποπτο μπάρι, ἐννοίωσε ἕνα ἀλλόκο- τὸ αἶσθημα νὰ πλημμυρίξῃ τὴν καρ- διά του γι' αὐτὴ τὴν ὀμορφὴν χο- ρεύτρια μετὰ τὰ μεγάλα κατὰ- μαυρα μάτια, ἕνα αἶσθημα πὺρ δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ σὲ φλογερὸ ἔρωτα.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ὁ κυβερνήτης τοῦ "Αστού" τοῦ ἀνῆγγειλε ὅτι θὰ ἔφευγε γιὰ τὴ Σαγ-

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, τὸν εἶ- δαν νὰ περπατᾷ σὰν τρελλὸς στὸ κα- τάστρωμα. Εἶχε καταβληθῇ τρομερὰ στὸ διάστημα αὐτό. Τὰ μάτια του ἦ- σαν θαλάσσια, κομένα ἀπὸ τὴν αὐπνία, τὰ μάγουλά του εἶχαν μὴν μέσα...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, καθὼς περπατοῦσε νευρομαῖα, σταμάτησε ἀπὸτομα κοντὰ στὴν κουπαστὴ τοῦ καραβιοῦ καὶ ἄρ- χισε νὰ κυττάξῃ μακριὰ τὴ θάλασσα.

Ὁ ἥλιος μὲν εἶχανε ἐκείνη τὴν στιγμὴ ροδοβόροντας τίς κορφές τῶν βουνῶν καὶ τὴν ἡσυχὴ θάλασσα.

Ἀφοῦ ἔμεινε λίγα λεπτὰ βυθιμέ- νος σ' ἕνα εἶδος ἐκστάσεως, ἔξαφνα, κόνοντας μιὰ χειρονομία, ἀνέβηκε στὴν κουπαστὴ μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ πῇ στὴ θάλασσα...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὅμως ἕνα χεῖρ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὤμο... Στράφηκε ζαλισμένος καὶ εἶδε τὸν κυβερνήτην σὺν πλάι του.

Ὁ πατέρας σου, "Υβ", τοῦ εἶπε μετὰ τόνο σοβαρὸ, ἦταν ἕνας θαλασσο- λυκὸς μετὰ μεγάλην καρδιά, ἐνῶ σὺ, ὁ γιός σου, σκοπεύεις νὰ περματίσῃς τὴ ζωὴ σου, γιατί εἶσαι ἀνίκανος νὰ τὴν ὑποφέρῃς... Οἱ ἀνδρείοι δὲν αὐ- τοκτονοῦν, "Υβ", πεθαίνουν ἡρώικα!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ προ- σέβῃ ἄλλο τίποτα. Ὁ "Υβ", ἀκού- γοντας αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ κυβερνήτη, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲν μὲν ἔβλεπε στὴν ἄνταρξιν τῶν λυμῶν του, κατ- ἔβηκε ἀμύλητος στὴν καμπίνα του.

Ἐπειτα, πλάνοντας τὸ κεφάλι του μετὰ τοῦ χέρι, ἐξέσπασε σ' ἕνα ἀσυγκράτητο κλάμμα ἐνῶ συγχρόνως ἐ- τραβίλε ἀνακαπῶ:

— Ἰρμα... γλυ- κιά μου Ἰρμα... Ὅρθω νὰ σὲ βρῶ... Ὅρθω νὰ σὲ βρῶ...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸν καράβι σή- κωσε τὴν ἀγκυρά του καὶ ἔφευγε γιὰ τὴ Σαγκάη...

Ὁ "Υβ" γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα...

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ 17ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΟΔΕΣΤΑΤΟΣ ΒΟΥΑΤΥΡ

Ένας τύπος που εσκανδάλισε τη Γαλλική αριστοκρατία. Ο Βουατύρ και οι έρωτές του. «Στοιχημάτιες πάντοτε πώς είσαι ήλιθιος και ποτέ δεν θα βγής γελοιομένος!» Ο Βουατύρ, η μαρκησία ντε Ραμπουιγιέ και η δούκισσα. Πώς πέφτει ο πυρετός. Το πάθημα του κόμητος ντε Γκις. «Ήρθα να σάς πω πώς είμαι παντρεμένος!» Ο Βουατύρ και ο μικρός Μποσουέ, κλπ.

Στους κύκλους της Γαλλικής αριστοκρατίας κατά τον 17ον αιώνα διακρίθηκε για το εξαιρετικό πνεύμα του ένας άνθρωπος ταπεινής καταγωγής, που λεγόταν Βουατύρ. Ο ευγενής της Γαλλίας την εποχή εκείνη εκτιμούσαν πολύ τους πνευματώδεις ανθρώπους και αυτός ήταν ο λόγος, για τον οποίον ο Βουατύρ σημείωσε τόσο μεγάλη επιτυχία. Πολλά από τα απειράριθμα ανέκδοτα του θα παραμείνουν αληθινά για πάντα. Ο Βουατύρ, όπως είπαμε, δεν ήταν αριστοκρατικής καταγωγής. Ο πατέρας του πουλούσε κρασιά στην Αμιένη. Ωστόσο ο Βουατύρ από παιδί ακόμη άρχισε να δημιουργεί θόρυβο γύρω από το όνομά του. Ο πρώτος που εξετίμησε το πνεύμα του υπήρξε ο κόμης ντε Σωντεμπού, ένας από τους πιο κοσμικούς αριστοκράτες της εποχής εκείνης και φίλος της περιφρηματικής μαρκησίας ντε Ραμπουιγιέ, για την οποία μιλήσαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Οικογενείας».

Ο κόμης ντε Σωντεμπού συνάντησε μια μέρα το νεαρό Βουατύρ στο σπίτι της κυρίας ενός κρατικού υπαλλήλου. Εκεί, αφού τον άκουσε επί αρκετή ώρα να μιλά, τον επλησίασε και του είπε:

— Κύριε, έχετε αρκετά προτερήματα και αρκετό πνεύμα... Γι' αυτό δεν πρέπει να μείνετε πειά αφανής μεταξύ της μουρξουαζίας... Πρέπει να σάς ανεβάσω κάπως ψηλότερα απ' αυτήν.

Ο Βουατύρ δεν εξητούσε, φυσικά, τίποτε καλύτερο απ' αυτό και δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη την προσφορά που τότε έκανε ο κόμης. Το ίδιο βράδυ, ο κ. ντε Σωντεμπού μίλησε γι' αυτόν στη μαρκησία ντε Ραμπουιγιέ και ήλπιε από λίγες μέρες ο Βουατύρ έκανε την εμφάνισή του στο περιφρονημένο αυτό έγγραφο ο ίδιος χαριεντιζόμενος αργότερα σε ένα του γράμμα: «Την ημέρα εκείνη ο κ. ντε Σωντεμπού μ' έ... ξ α ν α γ ε ν ν η σ ε μαζί με την κυρία ντε Ραμπουιγιέ...»

Ο Βουατύρ δεν άργησε να διακριθεί στον αριστοκρατικό εκείνον κύκλο, στον οποίον τόσο απρόοπτος είχε μπει.

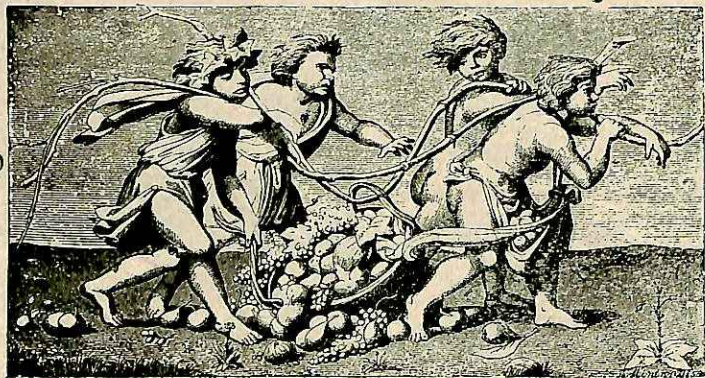
Ευχαρώθηκε μάλιστα σε λίγον καιρό τόσο πολύ, ώστε άρχισε να ερωτοτροπεί με μεγάλες κυρίες, όπως η μαρκησία ντε Σαμπλέ και η κόμησση ντε Λόρ.

Σιγά-σιγά δε έπροχώρησε τόσο πολύ, ώστε άρχισε να κάνει έρωτα και στην ίδια την κόρη της μαρκησίας ντε Ραμπουιγιέ. Εφερότανε δε — επί τη βέβαια — με τέτοιον τρόπο,

ώστε ο πρίγκιπ ντε Κοντέ έλεγε γι' αυτόν:

— Αληθινά, εάν ο Βουατύρ ήταν της δικής μας κοινωνικής θέσεως, θα ήταν άυποφορος!

Ο Βουατύρ αισθανόταν μεγάλη ευχαρίστηση να πειράζει και να σκανδαλίζει τους αριστοκράτες. Τους έκανε επισκέψεις φορώντας γαλότσες, τις οποίες κατόπιν έδωζε μπροστά τους, ενώ συγχρόνως άπλωνε τα πόδια του για να τὰ ζεστάνει στο τζάκι. Λίγοι όμως, ελάχιστοι, ήταν εκείνοι που πειραζόντουσαν μ' αυτά τα φερόματά του. Οι περισσότεροι διασκεδάζαν με τις προσποιητές εκει-

νες χοντροκοπιές.

Μια μέρα ο Βουατύρ έκανε περίπατο με άμαξι μαζί με τον μαρκησιο ντε Πιζανί και δυο άλλους αριστοκράτες. Και διασκεδάζε ισχυρίζόμενος ότι μπορούσε από το πρόσωπο του καθενός να μαντεύσει τι άνθρωπος ήταν, ποιά ήταν το επάγγελμά του κλπ. Τη στιγμή ακριβώς εκείνη πέρασε από κοντά τους ένας άνθρωπος έπάνω σ' ένα άμαξι. Ο Βουατύρ έφώναξε:

— Στοιχηματίζω, έτσι θέλετε, ότι ο άνθρωπος αυτός είναι δικαστικός!

Οι άλλοι εδέχθησαν το στοιχημα, αλλά με τον ύπο να πάει ο ίδιος ερωτήση τον άνθρωπο ποιός πράγματι ήταν. Ο Βουατύρ δεν έλασε καιρό. Κατέδρεξε άμέσως απ' το άμαξι του και εσταμάτησε το άμαξι του άλλου.

— Συγγνώμη, κύριε, του έσπε χώνοντας το κεφάλι από την πόρτα του άμαξιού, έστοιχημάτισα ότι είσαστε δικαστικός και σάς παρακαλώ να μου πείτε εάν έγελήσθηκα.

— Κύριε, του αποκρίθηκε τότε ο άλλος ψυχρά, νητέρας βέβαια — με τέτοιον τρόπο,

είσατε ήλιθιος και δεν θα βγίγτε ποτέ γελοιομένος!

Ο Βουατύρ έκανε μια υπόκλιση και ξαναγύρισε στους φίλους του.

— Λοιπόν, του εφώναξαν εκείνοι. Είναι αλήθεια δικαστικός; Το έμάντευσες σωστά;

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Βουατύρ. Είπε όμως βέβαια πώς έμάντευσε αυτός ο διάβολος τί είμαι: έγω!

Ο Βουατύρ ήταν ικανός να κάνει και τα πιο άλλοκοτα πράγματα. Μια μέρα η μαρκησία ντε Ραμπουιγιέ είχε πυρετό και ο Βουατύρ άκουσε το γιγντο να λέγει ότι μερικές φορές ο πυρετός πέφτει όταν ο άρρωστος δοκι-

μάσσει μια διάδοσις ότι ο Βουατύρ ήταν μυστικά παντρεμένος. Μια μέρα ο κόμης ντε Γκις τον έρωτησε μπροστά σε πολλούς άλλους εάν η διάδοσις αυτή ήταν αληθινή. Ο Βουατύρ έκοκκίνισε, έκανε όμως πώς δεν άκουσε και ο κόμης δεν επανέλαβε την ερώτησή του, γιατί η μαρκησία ντε Ραμπουιγιέ, που καθότανε δίπλα του, έλεγε: «Ο γείτονας του, μ' υπορριώντας να μαντέψει τον πραγματικό σκοπό του τυφλού, δέχτηκε μ' ευχαρίστηση να τον άκουση».

Έδω και κάμποσον καιρό, του έπεσε τότε ο τυφλός, πήγα μ' έκρυφα σ' ένα σίγουρο μέρος κάμποσα χρόνια, τα οποία δεν εχρειάσθηκα από τότε. Έπειδή όμως τώρα τελευταία μ' ήρθε μια μεγάλη κληρονομία από κάποιον ταξιδευμένο συγγενή μου, έβγαλα πάλι τον κόσμο και εχτύπησα στην πόρτα. Ο υπηρέτης του κόμητος κατέβηκε και του έλεγε πώς ο κύριός του κοιμότανε.

— Αδιάφορο, είπε ο Βουατύρ, πρέπει να τον ξυπνήσεις. Έγώ να του είπω ένα πράγμα εξαιρετικά έπειθον.

Ο υπηρέτης έγνιριξε τον Βουατύρ και δεν εδίστασε καθόλου. Έπήγε και εξύπνησε τον κόμητα, ο οποίος τριβώντας τα μάτια ανεγνώρισε τον επισκέπτη του και τον έρωτησε:

— Έσύ είσαι, Βουατύρ; Τι διάβολο λοιπόν συμβαίνει αυτήν την ώρα;

— Κύριε κόμη, αποκρίθηκε με βλη του τη σοβαρότητα ο Βουατύρ, μου είχατε κάνει την τιμή να μ' ερωτήσετε πριν από οχτώ μέρες εάν είμαι παντρεμένος. Ήρθα λοιπόν να σάς πω πώς πράγματι είμαι!

— Να παρ' η οργή, εφώναξε ο κόμης. Είσαι πολύ κακός, Βουατύρ, για να μου κάνεις αυτά τα ανόστα αστειά!

— Κύριε επανέλαβε τότε ο Βουατύρ, δεν μπορούσα να φανώ άγνωστος απέναντί σας και να μινω περισσότερο παντρεμένος χωρίς ναρθω να σάς το πω, μια που είχατε την ευγενή καλωσύνη να άνακατευθήτε στις μικρές μου υποθέσεις!

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι μ' αυτούς τους τρόπους του ο Βουατύρ είχε πολύ συχνές φιλονεικίες και μονομαχίες ακόμα.

Ο Βουατύρ ήταν επίσης μανιωδώς παίκτης. Ένα βράδυ ο κ. Αρνώ είχε φέρει τον μικρό Μποσουέ, τον κατενό περίφημο Γάλλο συγγραφέα, στο μεγάλο της μαρκησίας ντε Ραμπουιγιέ. Ο μικρός ήταν τότε δεκά μόλις χρονών, αλλά από τότε άκαμα έγραψε τόσο ωμορφους λόγους, ώστε ολοι εκείνοι το βράδυ στεκοόντουσαν αφωνοί ακούγοντας τον. Μονάχα ο Βουατύρ ήταν δυσαρεστημένος, γιατί εκείνοι, μαζί με τους οποίους έπαιζε, είχαν αφήσει, χάριν του γέλιου, στη μέση το παιχνίδι. Και όταν στο τέλος του εχέτησαν να είπεί τη γνώμη

στο παραθύρ και ανέλαβε απάνω τις άρκουδες. Η μαρκησία άκουσε σε λίγο πίσω της δυνατές αναπνοές, έγύρισε και είδε τις άρκουδες που είχαν τα φοβερά τους κεφάλια ακριβώς επάνω από το δικό της. Έκόντεψε να σπάση ή χολή της από την τρομάρα που έδω ο κίμασε, μα όπως είχε είπεί ο γιγντος, ο πυρετός της έπεσε άμέσως. Ωστόσο έκανε πολλόν καιρό για να συγχωρήσει στον Βουατύρ την έκπληξη που της έκανε.

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

ΤΥΦΛΟΣ ΜΑ ΚΙ' ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

Μια φορά ήταν ένας τυφλός που με τη μεγάλη του οικονομία είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει αρκετά χρήματα.

Πήγε λοιπόν και τάκρυψε μέσα σε μια τρύπα του τοίχου μπροστά στο σπίτι του. Κάθε φορά δε που μάζευε κι' άλλους παράδες, πήγαινε στο ίδιο μέρος και τους έδωζε μαζί με τους άλλους. Μια μέρα όμως απ' τις πολλές, τον είδε ένας γείτονας και το βράδυ που έλειπε ο τυφλός πήγε και του πήρε τα χρήματα. Ο τυφλός δεν άργησε να αντιληφθή την κλοπή. Υποπτεύθηκε μάλιστα άμέσως ότι τα χρήματά του τάκρυψε ο γείτονας του. Θέλοντας λοιπόν να βεβαιωθεί γι' αυτό και να τὰ πάρη πίσω, πήγε μια μέρα στο σπίτι του γείτονα του για να του ζητήσει δήθεν τη συμβουλή του για κάποια σπουδαία υπόθεση, καθώς του έλεγε: «Ο γείτονας του, μ' υπορριώντας να μαντέψει τον πραγματικό σκοπό του τυφλού, δέχτηκε μ' ευχαρίστηση να τον άκουση».

Έδω και κάμποσον καιρό, του έπεσε τότε ο τυφλός, πήγα μ' έκρυφα σ' ένα σίγουρο μέρος κάμποσα χρόνια, τα οποία δεν εχρειάσθηκα από τότε. Έπειδή όμως τώρα τελευταία μ' ήρθε μια μεγάλη κληρονομία από κάποιον ταξιδευμένο συγγενή μου, έβγαλα πάλι τον κόσμο και εχτύπησα στην πόρτα. Ο υπηρέτης του κόμητος κατέβηκε και του έλεγε πώς ο κύριός του κοιμότανε.

— Αδιάφορο, είπε ο Βουατύρ, πρέπει να τον ξυπνήσεις. Έγώ να του είπω ένα πράγμα εξαιρετικά έπειθον. Ο υπηρέτης έγνιριξε τον Βουατύρ και δεν εδίστασε καθόλου. Έπήγε και εξύπνησε τον κόμητα, ο οποίος τριβώντας τα μάτια ανεγνώρισε τον επισκέπτη του και τον έρωτησε:

— Έσύ είσαι, Βουατύρ; Τι διάβολο λοιπόν συμβαίνει αυτήν την ώρα;

— Κύριε κόμη, αποκρίθηκε με βλη του τη σοβαρότητα ο Βουατύρ, μου είχατε κάνει την τιμή να μ' ερωτήσετε πριν από οχτώ μέρες εάν είμαι παντρεμένος. Ήρθα λοιπόν να σάς πω πώς πράγματι είμαι!

— Να παρ' η οργή, εφώναξε ο κόμης. Είσαι πολύ κακός, Βουατύρ, για να μου κάνεις αυτά τα ανόστα αστειά!

— Κύριε επανέλαβε τότε ο Βουατύρ, δεν μπορούσα να φανώ άγνωστος απέναντί σας και να μινω περισσότερο παντρεμένος χωρίς ναρθω να σάς το πω, μια που είχατε την ευγενή καλωσύνη να άνακατευθήτε στις μικρές μου υποθέσεις!

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι μ' αυτούς τους τρόπους του ο Βουατύρ είχε πολύ συχνές φιλονεικίες και μονομαχίες ακόμα.

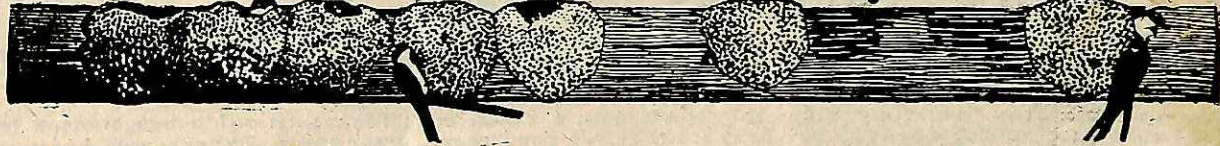
Ο Βουατύρ ήταν επίσης μανιωδώς παίκτης. Ένα βράδυ ο κ. Αρνώ είχε φέρει τον μικρό Μποσουέ, τον κατενό περίφημο Γάλλο συγγραφέα, στο μεγάλο της μαρκησίας ντε Ραμπουιγιέ. Ο μικρός ήταν τότε δεκά μόλις χρονών, αλλά από τότε άκαμα έγραψε τόσο ωμορφους λόγους, ώστε ολοι εκείνοι το βράδυ στεκοόντουσαν αφωνοί ακούγοντας τον. Μονάχα ο Βουατύρ ήταν δυσαρεστημένος, γιατί εκείνοι, μαζί με τους οποίους έπαιζε, είχαν αφήσει, χάριν του γέλιου, στη μέση το παιχνίδι. Και όταν στο τέλος του εχέτησαν να είπεί τη γνώμη

στο παραθύρ και ανέλαβε απάνω τις άρκουδες. Η μαρκησία άκουσε σε λίγο πίσω της δυνατές αναπνοές, έγύρισε και είδε τις άρκουδες που είχαν τα φοβερά τους κεφάλια ακριβώς επάνω από το δικό της. Έκόντεψε να σπάση ή χολή της από την τρομάρα που έδω ο κίμασε, μα όπως είχε είπεί ο γιγντος, ο πυρετός της έπεσε άμέσως. Ωστόσο έκανε πολλόν καιρό για να συγχωρήσει στον Βουατύρ την έκπληξη που της έκανε.

Μα την πίστι μου, ποτέ άλλοτε δεν άκουσα να κηρύττουν ούτε τόσο ναρ, ούτε τόσο... άργα!

Ο Βουατύρ δεν έπινε ποτέ του. Και ένα βράδυ που βρισκότανε με μι παρέα φίλων του, μόνος αυτός νηστής, ενώ όλοι οι άλλοι είχαν γίνει στυπνι στο μεθύσι, ένας νεαρός ευγενής, που λεγότανε ντε Μπλώ, συνέθεσε πρόχειρα γι' αυτόν το παρακάτω επίγραμμα:

Κείμα, Βουατύρ, δεν θα μοιάσης [του μπαμπά σου] Δέν πουλές κρασί· δέν ανείς· δίνεις [χάσου!]

ΗΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΑΤΕΡΝΕΣ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

Μια συγκινητική άγγελία. Η φιλάνθρωπος κυρία στην εργατική συνοικία. Η τραγική ιστορία ενός φτωχού κοριτσιού. Μια ευγενική χειρονομία. Όπου η ιστορία επαναλαμβάνεται. Η υπόθεση του μυθιστορηματικού εφαρμοσμένη στην πραγματικότητα κτλ. κτλ.

Προ λίγου καιρού μια από τις μεγαλύτερες Γερμανικές εφημερίδες δημοσίευσε την ακόλουθη άγγελία: «Νυμφικόν φόρεμα άμεταχείριστον πωλείται, δι' οικογενειακούς λόγους, εις τιμήν ευκαιρίας».

Κάτω δε από την άγγελία αυτή εσημειωνετο η διεύθυνσις του σπιτιού, στο οποίο έπρεπε ν' αποταναθού όσαι ήθελαν ν' αγοράσουν το φόρεμα. Από τη συνεικία στην οποία βρισκόταν το σπίτι αυτό — συνοικία φτωχών εργατών — μπορούσε κανείς να συμπεράνην σε τί οικονομική θέσι βρισκόντουσαν οι συσταχισμένοι άνθρωποι που οημοσίευσαν την άγγελία αυτή.

Μεταξύ των αλλων ιδιάων την άγγελία αυτή μια κυρία γνωστή για τα φιλάνθρωπικά της αισθηματα, ή οποία, επειδή άμέσως καταλαβε ότι μια μεγάλη οικογενειακή τραγωδία κρυβόταν κάτω από τις λίγες εκείνες λέξεις, απεράσισε να πάη ή ίδια και να βοηθήση τη δυστυχισμένη οικογένεια.

Εφθάσε λοιπόν στη συνοικία που ανέφερε ή άγγελία, ύστερα δε από πολλές περιπλανήσεις βρήκε τέλος πάντων και το σπίτι, που βρισκόταν στο βάθος μιας σκοτεινής αυλής. Εκεί, κλεισμένη μπρος σ' ένα χαμηλό παραθύρο, μια ηλικιωμένη γυναίκα έρραβε, και κοντά της κεντούσε ένα νέο και συμπαθητικό κορίτσι. Το όωματίο τους ήταν φτωχικό, αλλά πολύ καθαρό, και εδω κ' εκεί εολεπε κανείς μερικά εργοχειρά. Η δυο γυναίκες εδεχόνησαν την επισκεπτρια με μεγάλη αστοπέπεια. Η νέα μάλιστα φαινόταν πολυ δειλασμένη και είχε οιαρκώς σκυμμενο το κεφαλι της. Ιστερα μάλιστα απο λιγα λεπτα εσηφανισθη στην κουζίνα. Μολις εκλεισε ή πορτα πίσω της, ή γρη ανοιξε ενα ντουλαπι και εδωξε στην ευσπλαχνική κυρία ενα λευκό νυφικό φορεμα. Ηταν πολυ απλο, αλλα πολυ νοστιμο. Η κυρία τη ηητησε γιαιτ πουλουσε το φορεμα αυτη, και τοτε ή γρη της σιγηνηκε τη συγκινητική της ιστορία:

«Προ δυο ετών, ε πε, ή κόρη μου εκανε τη γνωριμία ενός κοουστα, που φαινοταν πολυ καλος ανθρωπος. Ο ευλοργος αυτος ειχε αρκετες οικονομίες και μās έλεγε ότι επρόκειτο να κληρονομηση και καποιον νεοτου. Ιτσι, όταν εχέτησε να σιωπώσως τη συγκατάθεσι μου. Η φένου αγαπούσε υπερβολικά τον αρραβωνιαστικό της και φαινόταν ότι θα γινόταν ευτυχισμένη μαζί του. Αίφνης συνέβη το φοβερό δυστύχημά μας. Ο

άνδρας μου προ ετών είχε πασαρυσθή από δυο έλεεινούς ανθρώπους και είχε κάνει κάποιο αδιόημα. Το δικαστήριο τον κατεδίκασε σε όκτώ ετών φυλάκιση. Τέλος έφθασε ή ημέρα της απολύσεως του και δεν περιμέναμε παρά αυτόν για να γίνουν οι γάμοι. Απελύθη πράγματι και προ 5 ημερών συναντήθηκαν εδω ο άνδρας μου, για τον οποίο είχαμε πη στο γαμπρό ότι έλειπε στην Αμερική, και ο αρραβωνιαστικός της φένου. Αλλά μόλις

άνδρας μου προ ετών είχε πασαρυσθή από δυο έλεεινούς ανθρώπους και είχε κάνει κάποιο αδιόημα. Το δικαστήριο τον κατεδίκασε σε όκτώ ετών φυλάκιση. Τέλος έφθασε ή ημέρα της απολύσεως του και δεν περιμέναμε παρά αυτόν για να γίνουν οι γάμοι. Απελύθη πράγματι και προ 5 ημερών συναντήθηκαν εδω ο άνδρας μου, για τον οποίο είχαμε πη στο γαμπρό ότι έλειπε στην Αμερική, και ο αρραβωνιαστικός της φένου. Αλλά μόλις

«Τότερα από μερικές ημέρες ή κυρία βρισκόταν σε μια φιλική συναναστροφή κ' εκεί διηγήθηκε την συγκινητική της ιστορία.

Τότε μια άλλη κυρία τη ρώτησε για τη διεύθυνσι της οικογενείας και, όταν εκείνη της την είπε, πρόσθεσε γελώντας:

— Η ίδια ακριβώς ιστορία συνέβη στο ίδιο σπίτι και με τον ίδιο τρόπο σε μένα προ δυο ετών. Κατά πάσαν πιθανότητα και το νυφικό φόρεμα ήταν το ίδιο, γιατί και εγώ το επλήρωσα και το άφησα, λέγοντας πως θα στείλω να το πάρω.

— Ω, φώναξε αγανακτισμένη ή πρώτη κυρία, λέτε οι άνθρωποι αυτοί να εμεταλλεύονται τη δυστυχία τους;

— Καθόλου, κυρία μου, απάντησε τότε ένας κύριος που δεν εχε ως τότε λάβει μέρος στη συζήτηση. Η ιστορία αυτή είναι φανταστική από την αρχή ως το τέλος, γιατί προ ες ετών δημοσιεύθηκε σε μια εφημερίδα ενα μυθιστορημα με την ίδια ακριβώς συγκινητική υπόθεσι. Και την υπόθεσι αυτήν την πήρα ή δυο γυναίκες, που εινε εξαιρετικά επιδέξιες απατεώρες, και την εφήρυσαν στον εαυτό τους για να εξαπατούν τις ευσπλαχνικές κυρίες σαν και σάς.

Πραγματικώς αυτή ήταν ή αλήθεια. Η ευσπλαχνική κυρία, αγανακτισμένη γιαιτ την έπαθε, κατήγγειλε άμέσως το πράγμα στην αστυνομία και από την ανάγκη που έγινε απέδειχθη ότι το ίδιο νυφικό φόρεμα ειχε πουληθή κατά διάφορες εποχές σε πενήντα ελεήμονες κυρίες!

ΜΗ ΛΕΣ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΟΥ

Ένας φλόαρος διηγήθηκε μια μέρα κάποιο μυστικό σ' ένα φίλο του και τον ερώτησε να μ'ήν το φανερώση σε κανέναν.

— Ένωια σου, του αποκρίθηκε ο άλλος, θα το κρατήσω μυστικό... σαν κ' εσένα!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ Ο ΡΑΦΑΗΛ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΒΙΣΚΟΝΤΙ

Η ωραιότερη γυναίκα της Ιταλίας. Όπου εμφανίζεται ο Φράντς Βαρθολομαίος, ο Ραφαήλ, ο άφρατος και ο γόνος. Ο Φράντς Βαρθολομαίος θυσιάζεται χάριν του φίλου του. Το πορταίτο της πεντάμορφης πριγκίπισσας. Η μυστηριώδης εξαφάνισ της Μαρίας. Η απελπισία του Φράντς Βαρθολομαίου. Στη γοητευτική βίλλα της Ρώμης, κλπ.

την πριγκίπισσα Μαρία Βισκόντι ήταν η τελευταία γόνος της μεγάλης και πανίσχυρης οικογένειας των πριγκίπων Βισκόντι, η οποία ήλεγχε τον Μιλάνο από τον 13ον έως τον 16ον αιώνα. Έβλεπε στην εποχή της ως η ωραιότερη γυναίκα της Ιταλίας.

Μικρό κοριτσάκι ακόμη, έλασε τον πατέρα της και τη μητέρα της και από τότε ζούσε κοντά στη γιαγιά της, την πριγκίπισσα Μπάρντα Σφόρτσα.

Όταν όμως έγινε δεκαεξ έτών, ο αδελφός της μητέρας της Φίλιππος Σφόρτσα, που ήταν ο τελευταίος άρχων γόνος των Βισκόντι και επί πλέον άτεκνος, έκανε μια αιφνιδιαστική επιδρομή, άρπαξε τη Μαρία απ' τη γιαγιά της και για να την φυλάξει σε μέρος ασφαλές — επειδή ο ίδιος ήταν καταπιεσμένος σε συνεχείς πολέμους για να ανακτήσει το δουκάτο του Μιλάνου — την έστειλε να μένει στο σπίτι του φίλου και συμμάχου του ευπατρίδου Σορντίνι, δημάρχου της Φλωρεντίας.

Η Μαρία ήταν ωραιότατη, ψηλή, λιγερή και παρ' όλο το χαμόγελό της μια έκφραση άοριστης μελαγχολίας έκκλινε πάντοτε το γλυκύτατο πρόσωπό της.

Αίγιον καιρό μετά την άφιξή της στο Μιλάνο, εξεδήλωσε την επιθυμία να την ζωγραφίσουν, και οι Σορντίνι, οι οποίοι την είχαν αγαπήσει από την πρώτη στιγμή σαν κόρη τους, έσπευσαν άμέσως να ικανοποιήσουν την επιθυμία της. Άνεσθαν λοιπόν να της κάνει το πορταίτο στον περίφημο ζωγράφο της εποχής εκείνης Μπάπτιστο ντελλα Πόρτα Σαβινιάνο ο οποίος έπειτα από έναν έρωτα άτυχό, είχε γίνει μοναχός κ' είχε πάρει το καλογερίκο όνομα Φράντς (αδελφός) Βαρθολομαίος, με το όποιο είναι και σήμερα γνωστός.

Έτσι μια μέρα ο γέρο Βισκόντι με τη νεαρά γυναίκα του, ακολουθούμενος από ένα πλήθος φίλων του, ευγενών, ωδήγησαν την νεαρά Μαρία στο προσευχτήριο του καθεδρικού ναού της Φλωρεντίας, όπου είχε στήσει τον όρκισανό του ο Φράντς Βαρθολομαίος, ο οποίος ήταν τότε ένας άνδρας 36 ετών, ψηλός, ευκίνητος, με μεγάλα μαύρα μαλαγγολικά μάτια...

Ο μεγαλοφυής ζωγράφος, μόλις είδε την πανέμορφη πριγκίπισσα, ένοιωσε την ψυχή του να δονείται από μι' ανέκφραστη συγκίνηση κι' άμέσως άρχισε να τη ζωγραφίζει με όλη τη δύναμη του καλλιτεχνικού του ταλέντου, άποφασισμένος να δημιουργήσει ένα άριστο έργο.

Η Μαρία πήγαινε κάθε μέρα κ' έπάζε στο ζωγράφο, συνοδευόμενη από τη γρηά κυρία Σορντίνι και από μια γρηά υπηρέτρια κουφή. Κατά τις ώρες της πόζας η κυρία Σορντίνι άποκοιμόταν στήθως επάνω σ' ένα σκαμνί και έτσι ο ζωγράφος μπορούσε να ζωγραφίζει με όλη του την ήσυχία. Πολλές φορές όμως άφινε τα πινέλλα του και έπιανε κουδέντα με τη Μαρία, η οποία του μιλούσε με μελαγχολία για τη μόνωση, στην οποία έζούσε από τα μικρά της χρόνια. Κι' ο Φράντς Βαρθολομαίος επίσης την διηγείτο με φωνή παλλομένη από συγκίνηση τη δική του ζωή, για τον άτυχο του έρωτα και τέλος της μιλούσε για τον μόνο φίλο που είχε στον κόσμο, για τον γόνι, τον άφρατο Ραφαήλ Σάντσιο, τον όποιο διεκήρυξε διδάσκαλό του, μολονότι ήταν κατά πολύ νεότερός του.

Ο Φράντς Βαρθολομαίος έλάτρωνε τον Ραφαήλ και δεν περνούσε ή μέρα σχεδόν χωρίς να μιλήσει γι' αυτόν στην πριγκίπισσα.

Η Μαρία τον άκουγε με έκσταση να της περιγράφει τους θριάμβους του Ραφαήλ, να της πηλεί για τις περιποιήσεις που του έκαναν όλοι οι μεγάλοι της Ρώμης και αυτός ακόμα ο Πάπας, για τις μεγάλες κυρίες που τον περιτριγύριζαν, έτοιμες να σκύσουν σε μια κατάρ του, και για τη γοητευτική φωνή του, με την οποία τραγουδούσε άριες παθητικές τις ώρες της σχολής του. Ως που μια μέρα τέλος ο Ραφαήλ έφτασε έντελως άπροσδόκητα στη Φλωρεντία.

Όπως ήταν φυσικό, έπεσε άμέσως να βρή εκεί τον φίλο του Βαρθολομαίο. Μετά τις πρώτες στιγμές διαχύσεως, ο Ραφαήλ είδε πως το πρόσωπο του φίλου του ήταν περισσότερο μελαγχολικό απ' ό,τι ήταν συνήθως. — Τι έχεις; τον ρώτησε.

Ο Φράντς Βαρθολομαίος πριν του άπαντήσει κοιτούσάθηκε λίγο διατακτικά. Για μια στιγμή σκέφτηκε να τή πη έλα στο φίλο του, να του διηγήσει τη γνωριμία του με τη Μαρία Βισκόντι και το δυνατό αίσθημα που έκείνη του είχε έμπνευσει. Και θά ήταν καλύτερο αν το είχε κάνει. Δεν τ' έκανε όμως... και άργότερα μετανόησε πικρά για την έπιφυλακτική στάση του εκείνη... Μίλησε του φίλο του μόνο για το καλλιτεχνικό

μέρος της γνωριμίας του με την πριγκίπισσα. Του είπε πως της έκανε το πορταίτο και πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Μου φαίνεται πως δεν θά κατορθώσω ποτέ μου να τελειώσω το πορταίτο αυτό, γιατί η ψυχή μου ταράσσεται μπρος στο μοντέλλο μου. Πού είναι τόσο ωραίο, τόσο γοητευτικό!... Η δουλειά είναι πολύ δύσκολη!... Καμιά προσωπογραφία δεν μ' έδουκόλησε τόσο, όσο αυτή.

— Τότε άφησε να ιδώ κ' εγώ το πρωτότυπο και το πορταίτο, είπε φιλικά ο Ραφαήλ, και ίσως θά μπορούσα να σε βοηθήσω. Ζήτησε λοιπόν από τον Σορντίνι την άδεια να περυσινώ κ' εγώ στην αύριανή σας εργασία.

Ο Βαρθολομαίος πράγματι έστειλε ένα σημείωμα και ζήτησε την άδεια, η οποία δόθηκε προθυμότατα. — Όλοι, και οι πιο μεγάλοι ακόμα άρχοντες, θεωρούσαν τιμή τους να βρεθούν, έστω και μια στιγμή, μπροστά στον γόνι Ραφαήλ, τον ζωγράφο, για τον όποιο μιλούσε όλη η Ιταλία και η Εύρώπη, και ο όποιος έγεμνάζε με τον Πάπα.

Την άλλη μέρα, όταν η Μαρία Βισκόντι πήγε στο προσευχτήριο, από δύο βδομάδες έφτασε στη Φλωρεντία ο θεός της Μαρίας Φίλιππος Σφόρτσα για να την πάρει και να την πάει στο Μιλάνο. Έπρόκειτο να την παντρεύσει εκεί μ' έναν άνεψιό του, τον ωραίο πριγκίπα Τζολιό Σφόρτσα.

Όταν όμως έτοιμάστηκαν όλα και περίμεναν το πολυτελή άμάξια με τη μεγαλοπρεπή συνοδεία, η Μαρία δεν βρέθηκε πουνενά. Είχε γίνει άφαντη αφήνοντας στο δωμάτιό της αυτό το σύντομο γραμματάκι:

«Μη με ζητήσετε. Δεν θά με βοηθήσετε. Άρκει να ξέρετε ότι πηγαίνω εκεί όπου μόνον μπορώ να βρω γαλήνη και εύτυχία».

Όλες η έρευνες των Σφόρτσα, των ανθρώπων τους, των φίλων και συμμάχων τους, απέβησαν άκατες. Δεν μπορούσαν να βρουν πουνενά τη χαμένη νέα. Ένας άνθρωπος μόνον ήξερε πού βρισκόταν. Ο Φράντς Βαρθολομαίος. Μα ο άνθρωπος αυτός δεν μαρτύρησε ποτέ το μυστικό του εκείνο.

Στά περίχωρα της Ρώμης, μέσα σ' έναν μεγαλοπρεπή κήπο, που τον περιγύριζε μεγάλος έλαιώνας και σερπεντοειδής, ζώντας με τους μιλήσι για τη ζωή του στη Ρώμη.

Ο ζωγράφος τους διηγήθηκε τότε με τέλην ωραία του απλόχερα κι' άφελος τις εργασίες του, τα σχέδιά του για τη διακόσμηση του Αγίου Πέτρου και έπειτα τους μίλησε για τις έσπεριδες που έδιναν προς τιμήν του οι μεγιστάνες της Ρώμης, στο τέλος

των όποιων τον έβαζαν να τραγουδά με τη θεία φωνή του μερικές από τις παθητικές μελωδίες του Ρισσιάρντι.

Η Μαρία τον άκουγε γεμάτη θαυμασμό και μόνο μια στιγμή τόλμησε να ρωτήσει.

— Τι μελωδίες είναι αυτές του Ρισσιάρντι; Δεν έχω άκουσει ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτές.

— Είνα έρωτικά τραγούδια, πριγκίπισσα μου, της άποκρίθηκε ο γόνος ζωγράφος.

Άργά την ίδια νύχτα, μέσα στον κήπο του παλατιού των Σορντίνι, άντηχε μια γλυκιά ανδρική φωνή, που τραγουδούσε με τη συνοδεία λαούτου, την όποια η Μαρία άκουγε απ' το παράθυρο γοητευμένη. Ένοιωσε την ψυχή της ν' ανεβαίνει στον ούρανό, άκούοντας το Ραφαήλ να της τραγουδάει.

Την άλλη μέρα ο Ραφαήλ τελείωσε το πορταίτο της. Έπειτα ώδήγησε την πριγκίπισσα ως το φορείο της κ' εκεί άποχαισισθήκανε χωρίς να ανταλλάξουν καθόλου.

Το ίδιο βράδυ ο Ραφαήλ έφτασε απ' τη Φλωρεντία για τη Ρώμη και άποκαρτερώσε το φίλο του Βαρθολομαίο, του είπε:

— Σε περιμένω σ' ένα μ'ηνα στη Ρώμη για να σου δείξω το νέο μου είδύλλιο...

Έπειτα από δύο βδομάδες έφτασε στη Φλωρεντία ο θεός της Μαρίας Φίλιππος Σφόρτσα για να την πάρει και να την πάει στο Μιλάνο. Έπρόκειτο να την παντρεύσει εκεί μ' έναν άνεψιό του, τον ωραίο πριγκίπα Τζολιό Σφόρτσα.

Όταν όμως έτοιμάστηκαν όλα και περίμεναν το πολυτελή άμάξια με τη μεγαλοπρεπή συνοδεία, η Μαρία δεν βρέθηκε πουνενά. Είχε γίνει άφαντη αφήνοντας στο δωμάτιό της αυτό το σύντομο γραμματάκι:

«Μη με ζητήσετε. Δεν θά με βοηθήσετε. Άρκει να ξέρετε ότι πηγαίνω εκεί όπου μόνον μπορώ να βρω γαλήνη και εύτυχία».

Όλες η έρευνες των Σφόρτσα, των ανθρώπων τους, των φίλων και συμμάχων τους, απέβησαν άκατες. Δεν μπορούσαν να βρουν πουνενά τη χαμένη νέα. Ένας άνθρωπος μόνον ήξερε πού βρισκόταν. Ο Φράντς Βαρθολομαίος. Μα ο άνθρωπος αυτός δεν μαρτύρησε ποτέ το μυστικό του εκείνο.

τη γυναίκα, που κύτταζε με λαχτάρα στον δρόμο της Ρώμης... Το πρόσωπό της αϊθάριζε μόνον όταν στην γωνία του δρόμου επρόβλεπε καλπάζοντας δαιμονισμένα ένας γοητευτικός καβαλλάρης, ο Ραφαήλ Σάντσιο. Η γυναίκα αυτή ήταν η πριγκίπισσα Μαρία Βισκόντι, η οποία είχε ακολουθήσει τον μεγάλο ζωγράφο, το είδύλλο της.

Μια μέρα ο Ραφαήλ, μόλις έφτασε κοντά στην άγαπημένη του, ενώ την φιλούσε, της είπε:

— Λατρεύω σου, σου έφερα τ'ν φίλο μας Βαρθολομαίο. Τον άφησα στην πόρτα για να σε προειδοποιήσω. Θέλεις να τον ιδής;

— Βέβαια, άποκρίθηκε εκείνη.

Όταν όμως έστειλαν ύπηρεση να ειδοποιήσουν τον Βαρθολομαίο να απή μέσα, δεν τον βρήκαν πουνενά.

Ο άτυχος καλόγηρος, μόλις είδε πού ήταν το είδύλλιο του Ραφαήλ έανακαθάρισε το άλογό του κ' έφυγε καλπάζοντας. Δεν πέσαμε ούτε από τη Ρώμη. Τράβηξε κατευθείαν στη Φλωρεντία, όπου έανακαίεστανε στο μοναστήρι του. Ίσκι είχτηκε στη δουλειά και στις προσευχές. Προσπαθώντας να ξεχάσει και τον δευτέρον έργο επίσης έωτα της ζωής του προσπαθώντας ακόμα να μ' θυμώσει, να τείνει το μόνον άνθρωπο, την όποιο έλάτρευε σ' αυτόν τον κόσμο.

Έν τω μεταξύ, μέσα στη νοσηλευτική έπαυλη στα περίχωρα της Ρώμης η Μαρία Βισκόντι έζούσε πλύντας σ' ένα πλύνος εύνυχια, στην άγκαλιά του Ραφαήλ. Ως βρού η νύχτα έλάμπε την εύνυχια της και την πέρασε μια έασιονία...

Ο Ραφαήλ την έλαμπε ειλικρινά — ήταν η μόνη γυναίκα την όποια έλαμπε — αλλά αυτό δεν τον εύπιδε να ριγτεί έπειτα από λίγους ύληνες στην άγκαλιά της ώριες Μαρίας Σφορτσίνια, της όποιας την υμνή έποθανάτισε σ' έναν ύπνεονό πλύνος. Τα χαοκατοστητικά ήως του πορταίτου της Φλωρεντίας θημίζον υάλλον τη γλυκιά μορφή της Μαρίας Βισκόντι...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ

Η Έταιρεία των Ψυχιάτρων του Βερολίνου έκανε προσφάτως μιαν άρεκατά ένδιαφέρουσαν άνακρίνωσι.

Άπέδειξε διά πειραμάτων της ότι τα αυτιά μας δεν παύουν ποτέ να μεγαλώνουν, έστω και άνεπαίσθητος, ένόσφ και ήμεις προχωρούμεν εις ηλικίαν.

Εάν πιστεύωμεν την πληροφορίαν αυτήν, ο Μαθουσάλας που άπέθανεν έννεακοσίων έτών, θά είχαν αυτά...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και έλόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα, παρακαλούνται να μ' άποστείλουν καταλόγον των προς πώλησιν βιβλίων, δδός Λέκκα 7.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου.)

Ο Έπαρχος της... — Λοιπόν άπόψε σας περιμένουμε στο γεύμα.

Ο Κοσμιός... — Άδύνατον! Θά πάω στον «Κούρε» της Σεβίλλης».

Ο Έπαρχος της... — Έ! δεν έχάθηκε ο κόσμος! Ξυρίστε και αύριο!...

Στο μεσιτικό γραφείο... — Κάθε δωμάτιο γίλιες άρχαίες ένοικιο. Έπομένως τρία δωμάτια και ή κουζίνα τρεις χιλιάδες άρχαίες. — Δεν ε'νε δυνατόν να μου βρής ένα δωμάτιο με τρεις κουζίνες;

Έχ ει ν η... — Θά μ' άγαπάς πολύ κ' όταν παντρευτούμε;

Έχ ει ν ος... — Πώς έχι! Δεν ξέρεis πως προτιμώ τις πάντοτε μινές;

Πώς είναι ο άντρας μου, γιατρέ; — Έγι: άνάγκη άπολύτου ήσυχίας. Θά τις δώσω συνταγή να του πάρете ένα καταπονήνικό.

Και πώς θά το δώσω; — Να... θά το πάρете έσείς!

Το γραφείο σου, άγαπητέ μου, είναι ζεστό σαν φούρνο.

Και γιατί να μην είναι; Μήπως έδω δεν βγάω το φωμί μου;

Πρόεδρος... — Κατηγορούμενε, πώς άρνείσαι ότι έλαφες, άφου δέκα μάρτυρες λένε ότι σε είδαν όταν έκανες την κλοπή;

Κατηγορού... — Και τί μ' αυτό! Έγώ μωρό να φέρω άλλους πηνήγντα... πού δεν με είδαν!

Στο νεκροταφείο του Νέανδρου του Κολοράδο υπάρχει ή έξής έπιτάφιος έπιγραφή:

«Διάδοτα, σταμάτησε και κλάψε! Έδω εύρίσκονται τα κόκκαλά μου... Θά έπροτιμούσα, έννοείται, να εύρισκοντο τα δικά σου!»

Στο Τυρόλο πάλιν υπάρχει ή έξής: «Ένθάδε κείται ο Πέτρος Όμπαι δδός Λέκκα 7.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΝΤΡΟ

Η Φέρο είναι μια από τις έφτα Καναρίους νήσους, η όποια στην άρχαιότητα ήταν γνωστή υπό το όνομα νήσου των Μακάρων. Σ' αυτό το νησί λοιπόν υπάρχει ένα πολύ περίεργο δέντρο, του όποιου τα φύλλα είναι πυκνά και γυαλιστερά και δεν πέφτουν ποτέ. Το δέντρο αυτό θεωρείται από τους ίθαγενείς ιερό, διότι τους προμηθεύει το άναγκαίο νερό. Από τα φύλλα του παράγεται πέφτον άδιάκοπα σταλαματίες, η όποιας μαζεύονται μέσα σε δύο δεξαμενές, πού βρίσκονται κοντά στις ρίζες του.

Όταν οι Εύρωπαίοι άπεδιδάσθησαν για πρώτη φορά στο νησί, με σκοπό κατακτητικούς, οι κάτοικοι σώριασαν γύρω από το ιερό δέντρο τους πάρα πολλά φύλλα και κλαδιά, σε τρόπο που το σκέπασαν έντελως. Οι ξένοι, άφου έβαζαν παντού για νερό και δεν άπόρταναν να βρουν, ήταν έτοιμοι να φύγουν από κει. Άλλά κάποια νέα ίθαγενής που άγάπησε ένα Γάλλο στρατιώτη, κη μπουώντας να βάλει τον φίλο της να βσανίσει από τη δίψα, άποφάσισε να του φανερώσει το κρυμμένο νερό. Και κατ' αυτόν τον τρόπον η νήσος περιήλθε υπό την Εύρωπαϊκήν κατοχήν.

Πώς όμως συνέβαινε να στήξει νερό απ' τα φύλλα του περιέργου αυτού φυτού; Το φαινόμενο αυτό εξηγήθηκε από ξένον έπιστήμονα, περιηγηθέντα το μέρος εκείνο. Ο ξένος έπιστήμων λέγει ότι στην κοιλάδα αυτή κάθε πρωί σηκώνονται άτμοι. Όταν λοιπόν φυσά η την άνατολή, οι άτμοι υδονται προς το δέντρο, όπου ψύγονται μεταβαλλόμενοι σε σταγόνες. Το ίδιο συμβαίνει και με τους βάτους και τα χόρτα που βρίσκονται κοντά στο δέντρο, αλλά σε μικρότερο βαθμό. Κατ' αυτόν τον τρόπον η δύο δεξαμενές γεμίζουν κάθε μέρα και έξασφαλίζουν το νερό στους κατοίκους της νήσου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ 1912-13

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ΜΟΥ!

Στον πόλεμο του 12, όταν μετά τη ναυμαχία της Έβλης γύρισε ο «Αλέξανδρος» στο Μοδρόν, άνέθηκε επάνω στο θωρηκτό ο Μητροπολίτης της Αθήνας, ο όποιος, μη μπορώντας να κρατήσει τη χαρα του για τη νίκη, έπεσε στον Κουντουριώτη.

Γειά σου, παλληκάρη μου! Κι' ο Κουντουριώτης, με το συνηθισμένο του άπλο χαμόγελο, του άπάντησε:

— Δεν είμαι εγώ ο παλληκάρης... Αυτοί εκεί είναι...

Κ' έδειξε τους σκορπισμένους στο πλοίο ναύτες.

Ο πόλιςμαν, που δεν κατάλαβε καλά τί έννοουσε ο «Άγγλος, βγάξει ή συχα και ψυχρά το όρολόγι του, το κοττάζει και του λέγει:

— Μα τότε δεν πρέπει, σέρ, να βιάζεσθε, έχετε ακόμα δέκα λεπτά καιρό!...

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο... «ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

..... Η ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΝΕΣ

«Η μίς Φόουλερ, Αμερικανική φεμινίστρια, ηλικίας 85 ετών!»

Τώρα, μετά την επικράτηση στα περισσότερα μέρη του κόσμου των αρχών του φεμινισμού, άξιζε να ρίξουμε μια ματιά στις πρώτες απόπειρες που έκαναν ή σουφραζέττες για να λάβουν μέρος, είτε ως υποψήφιοι, είτε και ως εκλογείς στις βουλευτικές εκλογές.

Ός τα 1848 η εκδηλώσεις του φεμινισμού περιοριζόντουσαν σε προπαγανδιστικές διαλέξεις και διαδηλώσεις, όπως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Οικογενείας». Από τα 1848 όμως η κατάσταση άλλαξε. Η φεμινίστρια απεφάσισαν να αφήσουν την παθητική στάση και τα λόγια και να αρχίσουν τα έργα... Έτσι, συνεστήθη τότε στη Γαλλία μία λέσχη, η «Λέσχη των Γυναικών», όπως ονομάστηκε, με τον σκοπό να επιτύχει τη χορήγηση του περιποθήτου δικαιώματος της ψήφου στις γυναίκες. Η πρωτότυπη αυτή λέσχη υπέβαλε ψηφίσματα επί ψηφισμάτων στη Βουλή, χωρίς όμως φραγμούς να γίνουν δεκτά. Έν τω μεταξύ όμως, παραλλήλως προς τις ενέργειες της Λέσχης, η σουφραζέττες εργαζόντουσαν και μεμονωμένα. Έτσι, στα 1876 μία φανατική φεμινίστρια, η κυρία Ουδερτίνια Ωκλαίρ, αρνήθηκε να πληρώσει τους φόρους που της ζητούσαν.

Εφόσον το Κράτος δεν επιτρέπει σε μας τις γυναίκες να μετέχουμε στα κοινά, πώς έχει την... άναίδεια να μας ζητήσει φόρους; είπε στον πρόεδρο του δικαστηρίου, ενώπιον του οποίου την είχαν αναγάγει για την άρνησή της.

Κ' έπροτίμησε να καταδικασθί σε φυλάκιση και να εκτίσει την ποινή της, παρά να υποκύψει στην «παράλογη, κατά τη γνώμη της, άξια» του Κράτους να πληρώσει φόρους!...

Στα 1880 έγινε και κάτι... έξωφρενικό. Μία τολμηρά σουφραζέττα, η κυρία Άατιέ ντε Βαλσάιν, είχε το ακατονόμαστο για την εποχή εκείνη θράσος να υποβάλει... υποψηφιότητα βουλευτού... Και ναί μεν το εκλογικό της αποτέλεσμα, ή χειρονομία της όμως αυτή έφάνησε άκρη περισσότερο τα πλήθη των πιστών της φεμινιστικής ιδεολογίας.

Συνέπεια του φανατισμού αυτού υπήρκεν ή σύγκλησις στο Παρίσι Έκπαικτου Διεθνούς Φεμινιστικού Συνεδρίου, προεδρευομένου από την λαί-

δη Άδερστον, αντιπρόσωπος των Γυναικών.

Ο δῆμος Παρισιών παρεχώρησεν ευγενώς στις φεμινίστριες, για την συγκέντρωσί τους, το μέγαρο του Δημαρχείου. Οι δημοτικοί σύμβουλοι υπεδέχθησαν με Γαλατική αιδότητα τις φιλοξενούμενες τους, και δεν ήθεσαν ποιάς να τις πρωτοπεριποιηθῇ. Όλοι δε τους εξέφραζαν τα φεμινιστικότερα αισθήματα του κόσμου...

Η κακόμοιρος ή σουφραζέττες έ-

τηθείσαν αντιπροσώπων του άσθενούς φύλου, τις έκαμε καχύποπτες και προσεκτικές. Στη δεύτερη σύγκλησι του Συνεδρίου μάλιστα, ή καχύποψία τους αυτή έδωσε άφορη σ' ένα χαριτωμένο επεισόδιο. Τη στιγμή που μία έξαλλος όητωρ άπήγγελλεν ένα φιλιπικόν εναντίον του έπαχθούς άνδρικού ζυγού ενώπιον πεντακοσίων ακροατριών, στο μέσον του λόγου της διεκόπη έξαφνα και έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο όργη και φρίκη προς την πόρτα. Άσυναίσθητως, ή ακροατριάς

δω; του εφάνησαν με θυμό ή πιο νευρικές.

— Κυρίες μου... απάντησαν αυτές με συστολή, για να φθάσω έως εδώ αναγκάσθηκα να πάρω ένδεκα τραίνα!... Δεν ήθελα όμως ν' αφήσω να περάση ή ευκαιρία αυτή χωρίς να έλθω να σας συγχαρώ... και να σας τονίσω την άφορώσί μου...

Γιουχαίσματα, ποδοκροτήματα και πλήρες πανδαμόνιο υπεδέχθησαν τα λόγια του... Μερικές μάλιστα ξεμαλλιασμένες γεροντοκόρες σηκώθηκαν όρθιες, έτοιμες να όρμησουν και να κατασπαράξουν τον άναϊδή τολμητή.

— Μά, κυρίες μου, έτόλμησε να διαμαρτυρηθῇ ο παρείσακτος, είμαι ο μόνος υποψήφιος φεμινιστής... Ο μόνος που υπεστήριξα τα δικαιά σας στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές... Είμαι ο κ. Λεζάνδρ.

Άλλοίμονον όμως! Ο φεμινιστής κ. Λεζάνδρ — γιατί αυτός τ' έφηματι ήταν — παρ' όλίγο να την πάθη πολύ άσχημα. Εύτυχώς γι' αυτόν, ή προεδρία του Συνεδρίου κατώρθωσε να επιβληθῇ στα μέλη και μετά την άποκατάστασι της τάξεως άρκέσθηκε να διατάξη τον βέδηλο να φύγη άμέσως από την αίθουσα.

Ο άτυχής κ. Λεζάνδρ δεν περίμενε να του τὸ επαναλάβουν δύο φορές. Έσπευσε να τραπή εις άτακτον φυγήν, συλλογισόμενος πόσον άχάριστες, αλήθεια, είνε ή γυναίκες...

Από την ημέρα εκείνη, έννοείται, ο κ. Λεζάνδρ έπαυσε να είνε υπεσυχμαχός της φεμινιστικής ιδεολογίας.

Τέλος, άρχισε να χαράζει ή αγωγή της μελλούσης επικρατήσεως των φεμινιστικών αρχών.

Ένας Γαλλικός νόμος της 23 Ιανουαρίου 1898 έχορήγησε στις Γαλλίδες εμπόρους — σε όσες δηλαδή έζακούον επίσημως το επάγγελμα του εμπόρου — το δικαίωμα να εκλέγουν τα μέλη των Έμπορικῶν Δικαστηρίων. Κι' από τότε ή νίκης του φεμινισμού άρχισαν να διαδέχονται ή μία την άλλη. Στην Άγγλία έχορηγήθη πρώτον το δικαίωμα στις γυναίκες να εκλέγουν τα κοινοτικά και κατόπιν τα δημοτικά συμβούλια.

Πού όμως και τότε έχορηγήθη για πρώτη φορά το περιπόθητο δικαίωμα της ψήφου στις βουλευτικές εκλογές στις γυναίκες; Ε, λοιπόν, ή πρώτη αυτή νίκη του φεμινισμού έσφραγίσθη στα 1881 στο μικρό νησί Μάν, το όποιον έχει αυτόνομο Κυβέρνησι και ιδιαίτερη Βουλή.

Στα 1891 έδόθη το ίδιο δικαίωμα και στις γυναίκες του νησιού Γκρενβίχ — υπό τον όρον όμως να είνε κάτοχοι μιάς ώρισμένης περιουσίας. Κατόπιν προσεχώρησαν στον φεμινισμό ή Σουηδία, ή Κροατία, ή Νέα Ζηλανδία και ή Αμερική...

Μόνον ή Ελλάδα — εύτυχώς ή δυστυχώς; — παραμένει άσυγκίνητη μπρος στην κίνησι αυτή.

Άγγλοι πόλιςμεν συλλαμβάνοντες ταραχοποιούς φεμινίστριας, αϊ δ-ποίαί και μετά την σύλληψίν των έξακολουθούν να ζητωκραυγάζουν υπέρ των ιδεωδών των

δωσαν πίστι στις υποσχέσεις τους κ' έτσι στις πρώτες δημοτικές εκλογές που έπληρώθησαν έζήτησαν να τους δοθῇ το δικαίωμα της ψήφου, έστω και γι' αυτές μόνον... Άπ' έλους όμως τους τόσον ευγενείς και θερμούς θαυμαστές των, κανένας δεν βρόθηκε τώρα να τις υποστηρίξη. Μετά την μυστική ψηφοφορία που έγινε στο Δημοτικό Συμβούλιο για το ζήτημά τους, ούτε μία ψήφος δεν βρόθηκε υπέρ των γυναικών!...

Η άπογοήτευσις αυτή των εξαπα-

της την έμνηθησαν, και πεντακόσια κεφαλάκια έγύρισαν να ιδούν σε τί ωφέλιμο ή έαφνική αυτή διακοπή του λογιδρίου. Και τότε είδαν... Είδαν, κ' ένα ρίγος άγανακτήσεως διέτρεξε τα σώματά των: Στην είσοδο του Συνεδρίου στεκόταν όρθιος, με το καπέλλο στο χέρι και χαμογελώντας βλακωδώς, ένας... αντιπρόσωπος του άσχημου, του έχθρικού φύλου! Ένας άνδρας είχε τολμήσει να καταπατήση το άδυτόν των.

— Ποιός είσθε; Και τί γυρεύετε έ-

Μία Άγγλιδς άρχειουσφραζέττα δδηγουμένη εις το Άστυνομικόν Τμήμα

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 24)

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

Οι ληστές και ο εκλέκτωρ του Βρανδεμβούργου. Μία ενέδρα. Ο γιγαντώμενος σωματοφύλαξ του εκλέκτορος Ίωακείμ. Η κατηγορία του επί προδοσία. Η εξευτελιστική καταδίκη του. Όπου ο Βάλντμαν γίνεται άφαντος. Ο κίνδυνος του εκλέκτορος από δάσος. Μία τρομερή συμπλοκή με τους ληστές. Ο γενναίος υπερκασιστής. Η ευγνωμοσύνη του εκλέκτορος κλπ. κλπ.

Στο στρατό του εκλέκτορος του Βρανδεμβούργου Ίωακείμ του Α' υπήρχαν κάποτε ένας στρατιώτης, ο οποίος, επειδή είχε πελώριο ανάστημα και ήρακλειο δύναμι, είχε προσληφθεί στην ιδιαίτερη σωματοφυλακή του ηγεμόνου. Την εποχή εκείνη εμφύλιαν όλη τη Γερμανία οι ληστές. Ο εκλέκτωρ είχε αναλάβει προσωπικώς την καταδίωξή τους και επειδή όσους ληστές συνελάμβανε τους κρεμούσε άμέσως χωρίς κανένα όικτο, είχε αποκτήσει πολλούς εχθρούς, οι οποίοι ήθελαν με κάθε τρόπο να τον σκοτώσουν. Μία μέρα μάλιστα του έστησαν ενέδρα σ' ένα δάσος, από την οποία ως έχ θαύματος έσωσε ο εκλέκτωρ τη ζωή του.

Την ίδια μέρα πύγινε η ληστεία, ένας ζητιάνος παρουσιάστηκε στον αρχιδικαστή του Βρανδεμβούργου και του κατήγγειλε ότι ο γιγαντώμενος σωματοφύλαξ που αναφέραμε παραπάνω, ο οποίος λεγόταν Πέτρος Βάλντμαν, ήταν εκείνος που είχε φανερώσει στους δολοφόνους το δρόμο που θ' ακολουθούσε ο κύριός του. Ο Βάλντμαν διαμαρτυρήθηκε έντονα ενώπιόν της κατηγορίας αυτής, λέγοντας ότι είνε άθώος, ότι είχε υπηρετήσει πάντοτε τον εκλέκτορα με πίστη και αφοσίωση και πως ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του ακόμα γι' αυτόν. Οι δικαστές του όμως τον έκριναν ένοχο και τον καταδίκασαν σε θάνατο! Επί πλέον η απόφασίς ώριζε ότι, πριν τον θανατώσουν, έπρεπε να τον βασανίσουν για να μαρτυρήσει και τους συννοήχους του. Ο εκλέκτωρ, μολοντί ήταν πάντοτε βέβαιος για την αφοσίωσι του Βάλντμαν, αυτή τη φορά είχε κι' αυτός εξεγερθεί εναντίον του. Και ναί μόνον δεν έπεκρώσε την καταδικαστική απόφασι του δικαστηρίου εναντίον του, άφησε όμως να τον οδηγήσουν στα βασανιστήρια για να ανακαλύψη ποιοί ήταν οι συννοήχοί του.

Του χάκου όμως τον υπέβαλαν στα φρικωδέστερα μαρτύρια. Ο Βάλντμαν δεν προέβη σε καμμία απολύτως όμολογία. Υπέφερε σιωπηλώς, χωρίς ν' ανοίξη το στόμα του καθόλου.

Όστερ' από λίγες μέρες, όταν ο φτωχός κατάδικος ανέκτησε κάποιες δυνάμεις του, ώδηγήθηκε ένα πρωί από τη φυλακή του στη μεγάλη αυλή του ανακτόρου του εκλέκτορος, όπου βρισκόγονταν παρατεταμένοι όλοι οι σωματοφύλακες του εκλέκτορος. Βλέποντάς τους ο Βάλντμαν νόμισε ότι ε'χε σημάνει η τελευταία του στιγμή. Ο αξιωματικός όμως, αντί να απαγγείλη την καταδικαστική του απόφασι, άρχισε να διαβάζει ένα άλλο χαρτί, το οποίο έλεγε ότι ο εκλέκτωρ του χάριζε μόνον τη ζωή του, αλλά τον καταδίκασε σε σωματοφυλακή ως προδότη, διά τ' εγκλήματά του δ' θα εστιματιζέτο με άναμμένο σίδερο στο μέτωπο.

Μόλις άκουσε την απόφασί αυτή, ο Βάλντμαν έπεσε στα γόνατα και με δάκρυα στα μάτια είπε στον αξιωματικό ότι προτιμούσε καλύτερα να τον αποκεφαλίσουν, παρά να υποστή μια τέτοια κατασχόνη, που τη θεωρούσε χειρότερη από το θάνατο. Αυτό το πράγμα εξέπληξε όλους, γιατί την εποχή εκείνη μια τέτοια απόφασις έθεωρείτο ως έξαιρετικά έπιεικής. Γι' αυτό η παρακλήσις του Βάλντμαν δεν ώφέλησαν σε τίποτε. Τον καθήρεσαν, τον σιγματίσαν στο μέτωπο ως προδότη και του άπηγόρευσαν να πατήση ποιά τ' πόδι του στην περιοχή του Βρανδεμβούργου.

Όστερα όμως από λίγες έβδομάδες άπεκαλύφθη ότι ο Πέτρος Βάλντμαν ήταν εντελώς άθώος, ότι ένας άλλος είχε κάνει την προδοσία και ότι ο ζητιάνος που τον είχε καταγγείλει ήταν βαλμένος επίτηδες από τους ληστές, οι όποιοι ήθελαν έτσι να παραπλανήσουν τους διώκτας του. Τότε, ο εκλέκτωρ ένοιωσε βαθιές τύψεις γιατί είχε διώξει τον πιστό του σωματοφύλακα και τον είχε καταδικάσει στην κατασχόνη και στην αλλοίωτη. Διέταξε λοιπόν να διακηρύξουν σε όλες τις πόλεις και τα χω-

ριά του δουκάτου του, ότι ο Πέτρος Βάλντμαν μπορούσε να γυρίση πίσω για να αποκαταστή με κάθε τιμή στην πρώτη του θέσι. Ο Βάλντμαν όμως δέν φαινόταν πούθενά, ούτε κανείς είχε άκούσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

**

Πέρασαν δυό-τρία χρόνια από τότε. Ο εκλέκτωρ Ίωακείμ εξακολούθησε ακόμη να βρίσκεται σε διαρκή πάλη με τους ληστές και να δημιουργή εχθρούς, μεταξύ εκείνων που τους δ' πεστήριζαν. Ένα βράδυ λοιπόν, κα-

θώς περνούσε από ένα πυκνό δάσος με μικρή σχετικώς ακολουθία, έπέπεσε εναντίον του πολυάριθμη συμμορία ληστών.

Στις εκλέκτορα δέν έμεινε πει τίποτε άλλο παρά να ζητήσει τη σωτηρία του στη φυγή, πράγμα που έσπευσε να κάνει άμέσως.

Καθώς έφευγε, είδε στο όρμη του μια απόβρη και μοναχική άγροικία, στην οποία ζήτησε καταφύγιο. Στην άγροικία αυτή δέν βρισκόταν παρά μόνο ένας άνδρας εξαιρετικά ύψηλός και ρωμαλέος, ο οποίος προσέφερε στον πρίγκηπα και στους συνοδούς του φαγητό και ποτό και τους παρεκάλεσε να καταδεχθούν να αναπαυθούν υπό τη στέγη του. Όστερα έλυσε από την άλυσίδα τους δυό πελώρια σκυλιά και στάληκε ο ίδιος, κρατώντας ένα άναμμένο δαυλί στο άριστερό χέρι και ένα τσεκούρι στο δεξιό, μπροστά στην πόλη που ώδηγούσε στην αυλή.

Όταν σε λίγο έφθασαν οι διώκτες του εκλέκτορος μπρος στην άγροικία και είδαν τον εκλέκτορα, τον παρακάλεσε όμως να τον αφήσει καλύτερα στη μοναξιά του. Ένας σιγματιμένος άνθρωπος δέν μπορούσε να έμφανισθή στην Αύλη.

Τότε ο εκλέκτωρ του έκτισε στην ίδια εκείνη θέσι ένα μεγαλοπρεπές σπατο σπίτι, το οποίο χωράει και ζωά και το έδωσε πάλι πολλή προνομία για να του αποδείξη την ευγνωμοσύνη του.

και ο ιδιοκτήτης της είδ' πόσοι πολλοί ήταν, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του ούτε στιγμή επέταξε το άναμμένο δαυλί επάνω στην άγροικία σκεπή του σταύλου του, που άμέσως έπιασε φωτιά και άρχισε να πετάη πανύψηλος φλόγες.

Γιατί τ'ό κίνεσι αυτό; ρώτησε ο εκλέκτωρ;

— Πά να ίδουν από το χωριό πέρα τις φλόγες και να μάς στείλουν βοήθεια, απάντησε ο άγνωστος με ήρεμία.

Οι εχθροί εν τ'ω μεταξύ είχαν σπληνίσαι: και τότε άρχισε να σκληρή πάλη. Ο γιγαντώμενος χωρικός στέκταν μόνος του μπρος στη στενή πόλη και πολλοί ληστές σωρίστηκαν κάτω από τα χτυπήματα των τσεκουριών του, ενώ οι σκυλοί καταξείριζαν με τα δόντια τους όσους επιχειρούσαν να μπουν μέσα.

Όστερα από δέκα λεπτά περίπου η φωτιά μετεδόθη από το σταύλο και στο σπίτι και ο ουρανός κοκκίνισε όλος από την πανύψηλη φλόγα της πυρκαϊάς. Τότε άρχισαν να άκούγονται από μακριά κωπάνες και πυροβολισμοί. Οι διώκτες του εκλέκτορος, βλέποντες πως κατέφθαναν επικουρίες, έκοψαν την όρμή τους και τέλος έφυγαν βιαστικά.

Όταν ο Ίωακείμ είδε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει, πλησίασε τον ιδιοκτήτη του σπιτιού που στεκόταν ακόμη σιωπηλός στην πόλη της αλλής και δινόντας του το χέρι του, του είπε δυνατά:

— Πέτρο Βάλντμαν, σε άνεγνωρίσα! Παρέβης τη διαταγή που σου είχα δώσει και επάτησες τ' έδαφος του Βρανδεμβούργου. Έκείνοι λοιπόν ένοχος άπέναντί μου και ως τιμωρία σου σου επιβάλλω να έλθης μαζί μου και να σε αποκαταστήσω με τιμή στην πρώτη σου θέσι. Γιατί απέδειχθη ότι άδικα τιμωρήθηκες και η καλύτερη απόδειξις για την αφοσίωσί σου σε μένα είνε ότι μου έσωσε τη ζωή και έδυστασε τη ζωή σου και το σπίτι σου για να με σώσης από τους διώκτες μου.

Τα δάκρυα πλημμύρισαν τότε τα μάτια του Βάλντμαν. Γονατιστός ευχαρίστησε τον εκλέκτορα, τον παρακάλεσε όμως να τον αφήσει καλύτερα στη μοναξιά του. Ένας σιγματιμένος άνθρωπος δέν μπορούσε να έμφανισθή στην Αύλη.

Τότε ο εκλέκτωρ του έκτισε στην ίδια εκείνη θέσι ένα μεγαλοπρεπές σπατο σπίτι, το οποίο χωράει και ζωά και το έδωσε πάλι πολλή προνομία για να του αποδείξη την ευγνωμοσύνη του.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΙΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

Το ακόλουθο γράμμα είνε το τελευταίο γράμμα ενός αιτόχειρος. Γράφηκε λίγες στιγμές από το θάνατόν του, σε μιαν όραν παροξυσμού και άπελπισίας και μ'ας άποκαλύπτει με τραγικότητα τους λόγους, οι όποιους κίνουν συνήθως έναν άνθρωπο να τεμαχιστή τη ζωή του. Επίσης μ'ας φανεώνει τη βαθμιαία, μ'ασφαλή και μοιραία, άπελπισία που καταλαμβάνει τον άνθρωπο όταν βλέπει να διαφεύδονται ένα-ένα όλα του τα νηρία.

«...Είνε μεσάνυχτα. Όταν θ'α τελειώσω αυτό το γράμμα, θ'α σκοτωθώ. Γεννήθηκα από γονείς άπλοούς, οι όποιοι έσχεσαν βαθειά πίστη προς τη ζωή και την εύτυχία της. «Ως έναν κειρό έπίστευα κι' εγώ, όποτε αυτοί, στη ζωή... Άλλ' η πίστις μου αυτή δέν βαστήξε πολύ.

Έδώ και μερικά χρόνια, παρατηρώ στον έαυτό μου ένα παράξενο φαινόμενο. Η ζωή, η οποία μου παρουσιάζταν πρώτα με τα λαμπρότερα χρώματα, μου φαίνεται σήμερα πολύ άνικρή, πολύ πληκτική. Τά πράγματα έχασαν πειρ τη σημασία τους για μένα. Κι' αυτός άκούει ο έρωας, ο όποιος με συγκρατούσε στη ζωή και με άπαιχτοούσε κάπως με τη μεθυστική φρεναπάτη του, μου προσέειλε σήμερα άθλια.

Άλλοτε ήμουνα χαρούμενος! Όλα με θέλγαν: το θέαμα των δρυμών, η γυναικίς που περνούσαν, οι φίλοι με τους όποιους έχανα παρέα. Η καθημερινή όμως επανάληψις των ίδιων πραγμάτων, των ίδιων θεαμάτων, άρχισε σιγά-σιγά να με γεμίζει άπληξί και άηδία, όπως συμβαίνει μ'ένα θεατή, ο όποιος παρακολουθεί την ίδια παράστασι, στο θέατρο κάθε βράδυ.

Έδώ και τριάντα χρόνια, σπκωνομαι πάντοτε το πρωί την ίδια ώρα. Τριάντα επίσης δόκλιχρα χρόνια, στο ίδιο εστιατόριον τρώω τα ίδια φαγητά, την ίδια πάντοτε ώρα, σεβριμμένη από τα ίδια γκαρσόνια.

Όλα στη ζωή μου επαναλαμβάνονται συνεχώς κατά τον ίδιο πάντοτε θλιβερό τρόπο. Με τον ίδιο τρόπο, βάζω, όταν γυρίζω σπίτι μου κάθε βράδυ, το κλειδί στην πόρτα μου για να άνοίξω, στην ίδια πάντοτε θέσι βρίσκω το άπιοτα μου πάνω στο τραπέζι, τα ίδια πάντοτε πράγματα βλέπω στην κάμαρα, όταν ανάβοντας ένα σπιτικό ρίχνω το πρώτο βλέμμα σ'αυτά. Η θλιβερή αυτή επανάληψις των ίδιων πράγματων, έχει γεννήσει μέσα μου άκατανίκητη έπιθυμία να ριχτώ από το παράθυρό μου για ν' άπαιλλαχθώ τελειωτικά άπ' τη μονοτονία.

Κάθε πρωί που ξυρίζομαι νοιώθω την έπιθυμία να κόψω το λαιμό μου με το ξυράφι, και όταν βλέπω το πρόσωπό μου, πάντοτε το ίδιο, μέσα στο μικρό καθρέφτη, με απουναδες στα μάγουλα, μου έρχεται πολλές φορές να βάλω τα χλωμάτα...

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώσα άμέσως μια τόσο φοικιτή άπελπισία, όστε εκείνη τη στιγμή νοιώσα πως θ'α τρελλαινόμουν. Προσάθησα να χάσω κάτι για ν' άπασχολήσω την έρεθισμένη φαντασία μου. Έτσι: κάθισα μπροστά στο γραφείο μου κι' έσυναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε.

Δέν μπορώ πειρ ν' άνεγθώ τους ανθρώπους εκείνους, των όποιων η συναναστροφή μ' εύχαριστούσε άλλοτε. Τόσο πολύ τους γνωρίζω, όστε έξω εκ των προτέρων τι θ'α με ρωτήσουν μόλις με ίδουν και τι θ'α τους απαντήσω. Το μυαλό του ανθρώπου είνε ίπποδόμιο, μέσα στο όποιο τριγυρίζει άδιάκοπα ένα φτωχό πάλιολογο. Γυρίζει, γυρίζει άδιάκοπα γύρω από τις ίδιες συνήθειες, γύρω από τις ίδιες χαρές και θλίψεις.

Η διήλιχ άπόψε σκεπάζει φοικιτά τα πάντα: Τους ανθρώπους, τ' άμάξι που περνούν στο βουλεβάρτο, τα φανάρια του δρόμου, που μυιάζουν σαν κεριά με την άδυνατη φλόγα τους. Άπόψε νοιώθω ένα βάρος να με πιέζει. Φαίνεται ότι δέν έγω χωνέμει καλά. Άν έχονεσα καλά, ίσως να μ'ην αυτόκτονούσα.

Είνε παρατηρημένο ότι ένα άρρω-

στο στομάχι σπρώχνει πάντοτε τον άνθρωπο σε σκεπτικισμό, στην άπισιοδοξία και γεμίζει το κρανίο του μ' ένα σωρό μαύρες ιδέες, με ιδέες του θανάτου. Όταν, μετά το φαγητό, ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' έριξα μια ματιά δλόγουά μου, ένοιώ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΛΑΣΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Ο χορός, ή πρώτη εκδήλωση της χαράς στον πρωτόγονο άνθρωπο. Ο υπαίθριος χορός στην αρχαία εποχή, στον μεσαιώνα και στη σύγχρονη εποχή. Οι άνακτορικοί χοροί και οι χωριάτικοι χοροί. Οι όθινον πολιτισμένοι χοροί στον κλειστό χώρο. Η νέες τάσεις του χορού, κλπ.

Χορεύτρια υπαίθριου μπαλέτου.

Η τάση του ανθρώπου να εκδηλώνει τη χαρά του και να ξεγυμνά τις θάψεις και τις έννοιες της καθημερινής ζωής, πηδώντας και χορεύοντας στον υπαίθρο, είναι παλαιά όσο και ο άνθρωπος ο ίδιος.

Από τους αρχαιολογικούς χρόνους, και στους πιο απολιτισμένους λαούς ακόμα, κάθε γιορτή και κάθε συγκέντρωση τελείωνε με μουσική χορό.

Τόσο οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, όσο και οι αρχαίοι Έλληνες, έκαναν όλους ανεξαιρέτως τους χορούς των θεοσκευτικών, θεατρικών και λαϊκών — είτε στο υπαίθρο, είτε στο ανοιχτό αμφιθέατρο. Το ίδιο έκαναν και όλοι οι αρχαίοι λαοί της Ευρώπης. Μονάχα στα βάσιμα μέρη, λόγω του υπερβολικού ψύχους, οι χορευτικοί αναγκάζονταν να καταφεύγουν σε ειδικά υπόστεγα και να χορεύουν εκεί. Η συνήθεια αυτή να χορεύουν οι άνθρωποι στο υπαίθρο, εξακολούθησε και κατά τον Μεσαίωνα και κατά την Αναγέννηση. Και λογότερα ακόμη, κατά τις μεγάλες θρησκευτικές ή αλλετικές γιορτές της Γαλλίας και της Κεντρικής Ευρώπης, οι χοροί εορταζόταν πάντοτε στο υπαίθρο, στις πλατείες μπροστά στις εκκλησίες, στο παλάτι ή μπροστά στην πόλη της πόλεως. Και αυτοί ακόμη οι χοροί που περνούσαν από πέντητα έτών ο δάσκαλός μου. Έγραφε τα εξής:

«Αγαπητή χαριτωμένη μου, σήμερα συμπληρώνω το έβδομο έτος της ηλικίας μου και έπωφελομαι της ευκαιρίας να σου γράψω για να σε ευχαριστήσω που με έφερες στον κόσμο.

Με απέραντη αγάπη
Ο μικρός σου
Ροβέρτος»

«Όλα τελείωσαν τώρα! Αφού έβαψα νερό το παιδί μου, στρέψω απότομα κι' αντιμέτωπο το μέλλον μου. Βλέπω μπροστά μου τα φρικτά γεράματα κι' όλες τις κακομοιρίες τους κι' ανατριχιάζω ολόκληρος! Στην κόμαρά μου είμαι μόνος μου!

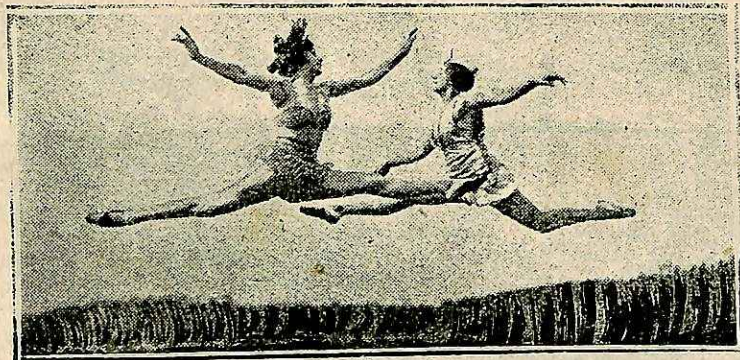
Τό παρλόι βοσκάνει πάνω στο τραπέζι μου Το γεμάτο με αποφασιστικότητα... Μην αναδιαβάσετε ποτέ τα παλιά σας γράμματα! Χαίρε! Χαίρε ζωή, θλίψη και μονότονη! ΠΚΥ ΝΤΕ ΜΩΙΑΣΣΑΝ

θεατρικοί χοροί — τα μπαλέτα — γινόντουσαν στην εποχή εκείνη μέσα σε πάρκα ή σε υπαίθριες σκηνές.

Όσο για τους χωριάτικούς χορούς, οι οποίοι εγίνοντο συνήθως κατά την εποχή της εσοδείας, στους γάμους και στα πανηγύρια και οι οποίοι εξακολούθων ακόμη να υφίστανται σε όλες τις χώρες της γης, είναι περιττό να πούμε ότι εορταζόταν και δίδονταν ακόμη στο υπαίθρο, στην κεντρική πλατεία του χωριού ή στα άλωνα. Οι υπαίθριοι αυτοί χοροί έδωσαν άπορμη στους μεγάλους ζωγράφους όλων των εποχών να τους αποθανάτισουν σε υπερόχους πίνακες και σε χαρακτηριστικές χαλκογραφίες. Έτσι η θανατοεικόνα που παρουσιάζουν χωριάτικοι Φλαμανδικοί ή Ολλανδικούς χορούς είναι πισ-

τούς μόνο κατ' εφευρισμόν θα μπορούσε να τους ονομαστή κανείς χορούς πολιτισμένων ανθρώπων.

Σ' αυτή την κατάσταση όμως δεν μπορούσε παρά να δημιουργηθεί μια αντίδραση. Και την πρώτη ώθησε στην αντίδραση αυτή την έδωσαν οι κλασικιστές φιλόσοφοι κατά τον περασμένο αιώνα. Η επιστροφή προς το αρχαίο Έλληνικό πνεύμα, ή αναγέννησις της υπεροχής του αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού, ή ευφάντης της Ισθμιακής Δούγκας, ή οποία θεωρείται ότι αποτελεί σταθμό στην ιστορία του χορού, δλ' αυτή προετοίμασαν το έδαφος για την αναγέννησις του χορού. Η σημερινή νεολογία προσέδωσε το ανάλογο ύψος, εν σωματι ύψει, στο σχεδόν το επεσπέναν και οι αρχαίοι Έλληνες. «Όλοι οι νέοι και η νέες

Αι αδελφαι Έλλη και Κάτι Μπίτερ σ' ένα υπαίθριο χορό τους.

στοιχεία αναπαράστασης της πραγματικότητας, όπως ακόμη και η μυθολογικές σκηνές του Τιτανοκτονικού, του Ρομυανικού και του Μποτισαλίου, στις οποίες υπάρχουν χοροί, δεν παρυστάνουν παρά χορευτικές της εποχής τους, ντυμένους μόνον με αρχαιοπρεπή φορέματα.

Ο πολιτισμός όμως απεκήρυξε τον χορό του υπαίθρου, γιατί τον θεωρούσε... βάρβαρο και πρόστυχο. Έτσι οι άνθρωποι, αντί να εξακολουθήσουν να εκδηλώνουν τη χαρά τους μέσα στην ώραία φύσι του Θεού, στον ήλιο και στον άνεμο, με χορούς και με τραγούδια, προτίμησαν να κλεισθούν μέσα σε στενόμακρο και περιορισμένους χώρους, κατ' απ' τα γλυκά τεχνητά φώτα και φωσφόντες τελείως ακατάλληλα για χορό ένδυμα και εκεί να σπρώχνονται, να τσαλαπατούνται και να ιδρώνουν ως το πρωί, χορεύοντας χορούς αγρίων, τους ο-

της εποχής μας γυμνάζουν το σώμα τους όπως μπορούν καλύτερα να ασκήσει, με κολύμπι, με αθλητικές παιδιές και επίτηδον να βραχύνονται στο δυνατόν περισσότερη ώρα στον ήλιο, στο φως και στον καθαρό αέρα.

Οι νεώτεροι πλαστικοί ή ρυθμικοί λεγόμενοι χοροί είναι ένα είδος γυμναστικής, συνδυασμένο με αεροθεραπεία και ήλιοθεραπεία, καθώς και με την ευχαρίστησι που δίνει ο χορός αυτός καθ' εαυτόν. Ο κύριος ιδρυτής και διδάσκαλος των ρυθμών αυτών είναι ο Ζάκ Νταλκρόζ, σήμερα δε υπάρχουν αμέτρητοι μιμηταί του και μαθηταί του, που διδάσκουν τους δικούς του χορούς, σε ολόκληρη δε την Ευρώπη και την Αμερική υπάρχουν χιλιάδες σχολών κλασικών χορών με πολυάριθμους μαθητάς και καθηγητές. Όλοι αυτοί χορεύουν και ακούουν, στο υπαίθρο, χειμών-καλοκαίρι, ξυπόλητοι εντελώς, ντυμένοι με ένα ελαφρύ

Από την ταινία «Δύναμις και καλλονή».

ΝΕΕΣ ΦΟΡΕΣΕΙΣ

ΘΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΗΧΟ

Ο Ουκρανικός Τύπος δημοσιεύει περίεργα πράγματα για μια καταπληκτική εφεύρεσι ενός καθηγητού του Πανεπιστημίου του Κίεφ, του δόκτωρος Γκρόδμαν. Ο οποίος χρησιμοποίησε τους ήχους ως μέσον καταστολής. Ο σοφός αυτός λέγεται ότι έσφύρε μηχανήματα, δια του ήχου ή νατι να μεταδιδέται εις μακρινάς ή ποστάσεις ήχητικά κύματα τοιαύτης έντασεως, ώστε να είναι ικανά να σκοτώνουν οποιδήποτε που θά συναντούσαν!

«Αν πιστεύουμε την πληροφορία αυτή, δεν είναι άπιαστο στους πόλεις μου το μέλλοντος ν' ακούωμεν αήφης ότι: «το βαρύ ήχητικόν πυροβολικόν του δεινα στρατού ήρχισε βάλειν κατά του εχθρού!»

ΒΕΛΟΔΟΜΗΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Έχει στον κήπο μου μία μυγδαλιά (φωτογράφησε)
κι' είν' έτσι τρυφερή που μόλις ανα-
σάνει.

Μά ή κάθε μέρα, ή κάθε κυρή ήνε (μπαίνει)
και ή χαρά του άνθου της δε ής μου (τή δώση).

Κι' αλλοίμονό μου! έγω της έρω ή (γάπη τόση...)
Κάθε πρωί κοντά της πάω και γο-
νάζω (νατίξω)

και με νεράκι και με δάκρυα την πο-
τίζω (αίξω)
τή μυγδαλιά πούχει στον κήπο μου (φωτογράφησε).

«Αχ, της ζωούλας της το φέμμα θά (τελειώση).

Όσα δεν έχουν πέσει: θά της πέσουν (φύλλα)
και τα κλαράκια της θά ν' άπομεί-
νουν έδωλα. (νουν έδωλα).

Την άνοιξι του άνθου της δε θά μου (τή δώση).

Κι' όμως έγω ή φτωχός της έ'γα (γάπη τόση...)
1918 Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα, παρακαλούνται να μας αποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, έδω Δείκx 7.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Γ. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τούλι, δαντέλλα, μουσελίνα! Κατά τρία αυτά είναι όσον ποτέ άν-
δρα τον τελευταίο καιρό. Και δι-
καίως, γιατί τί άλλο απ' αυτά είναι
πιο κατάλληλο για τις αιθέριες κα-
λοκαιρινές μας τουαλέτες; Τι άλλο
κάνει πιο εύλη και πιο γοητευτική,
συγχρόνως τη γυναικεία ωμορφιά;
Δεν γίνονται όμως μόνο φορέματα
από αυτά. Γίνονται επίσης και κα-
πέλλα, εσάρπες, ακόμη και μπρελ-
λες και γάντια! Ναι, τα γάντια της
τελευταίας μόδας γίνονται από μαύ-
ρη δαντέλλα, ή οποία τόσο ωμορφαί-
νει το χέρι. Τα γάντια αυτά είναι
μακρὰ και φθάνουν αρκετά ύψηλά θ-
να φοριούνται με βραχύνια φορέματα
πολύ νεαροτά. Επίσης ή μοντέρνα
βραδυνή κάλτσες είνε δαντελλένιες.
Η αλήθεια είναι ότι ή δαντελλένια
κάλτσες δεν έχουν φορεθί ακόμη πο-
λύ, μολονότι είναι ωραιότατες, ιδεω-
δώς λεπτές και εξιδανικεύουν το πόδι.
Όστόσο σιγά-σιγά θά επιβληθούν κα-
θ' επικρατήσουν.

— Η μπρελέλα που συνοδεύει
τις πολυτέλεις τουαλέτες γίνονται
και αυτές από τούλι ή από δαντέλλα,
ή από μουσελίνα, είνε δε σουρωτές.

— Επίσης από τούλι, δαντέλλα
μουσελίνα γίνονται εσάρπες, μαγιό-
νις το λαμό, ζαμπόν, αμπιεσμέν και
μπέρτες, ή οποίες είνε τόσο της μό-
δας. Υπάρχουν δε για το σκοπό αυτό
παντός είδους δαντελλές: μεταξωτές,
μεταλλινές, γκιπού, κλωστικές, όπου
επίσης υπάρχουν τούλια απλά, καν-
τημένα, λαμέ, ακόμη και εμπομέ
και μουσελινές απλές, εμπομέ, πε-
λέ και μπροσέ, τελευταία. (Όλα αυ-
τά είνε τόσο κατάλληλα για φορέμα-
τα, για γαντιούρες, για καπέλλα
για εσάρπες λουλου, για τουαλέ-
τες γάμου, χορού, δείπνου, επίσημης
υπαίθρου εστρών, για κούστες, γι-
λέσχαes, για επίσημα ταξίδια κλπ., ό-
στε δεν έβρει κανείς τί να πρωτοδια-
λέξη.

— Για λιγώτερο όμως λουλάτα φο-
ρέματα έχουμε γι' αυτήν την επο-
χή την ζωρζέτ, το κρέπ ντε σιν, το
τζερσέ, και για φορέματα καθημερι-
νά τα διάφορα κρέπον και βουαλαζ
εμπομέ, καθώς και το κρετόν με
μεγάλα κλαδιά και λουλούδια,
που είνε τόσο κατάλληλα για φορέ-
ματα πρωινά και έξοχικά, φορμα-
νις από τούλι ή από δαντέλλα, ή από
μουσελίνα και μαγιόνις, ή από
κρετόν συνηθίζονται τελευταία να
πράττειν άσσορτί, απ' το ίδιο κρε-
τόν του φορέματος.

— Τα λεπτά λαινά είνε επίσης
πολύ της μόδας στο Παρίσι, αλλά
για μας εδώ με τη μεγάλη ζέση
είνε μάλλον ακατάλληλα. Επίσης
στο Παρίσι συνηθίζεται τώρα το
δαντέλλα ή μουσελίνα και μαγιόνις
καπέλιν από βελούδο του ίδιου
χρώματος με το φορέμα. Έδώ ό-
μως αυτήν την εποχή το βελούδο
να καπέλο θά ήταν άνοητο.

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ

Φορέμα από κρέπ-ζωρζέτ εμπομέ
κόκκινο ζωρζέ, άσπρο και μαύρο.
Η φούστα είνε άν φόρμ, το δε
κρεσάλο σκεπάζεται μ' ένα υπο-
πέρ άν φόρμ, πιο μακρό πίσω.

Κοστούμι από μαύρο σατέν. Η
φούστα είνε άν φόρμ με άμπιε-
σμέν. Η βέστα γίνετα ίσια με
άσπρο γιακά και άσπρη ντομ-
πλέρ και γανιέται με άξούρ. Ο-
πως και ή μπλούζα, ή οποία είνε
από άσπρο σατέν.

«Δε περιμένουμε λοιπόν το συντόμως να βελούδινα φορέματα κα-
για να το φορέσουμε. Επίσης, καθώς καπέλλα και ποδ παντός τα εμπομέ
προαναγγέλλουν τα Γαλλικά περιο-
κά Μόδας, θά φορεθούν πολύ το έθι-
και πέσει.

MONTRES DE HAUTE PRECISION

Lez Engines

GRANDS PRIX

506 ΒΡΑΒΕΙΑ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΦΙ Π. ΖΕΝΕΤΟΥ ΕΡΜΟΥ 19

H MONTAIN

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ...

... που πασχίζετε να προσφυλάξετε από την φθορά που τους επιφέρει ο ΣΚΩΡΟΣ προστατεύονται άσφαλώς με το ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ. Η μάρα «BLACK FLAG» είνε για την οικοκυρά του σπιτιού ή αδειασιστή εγγύησης ότι

ΤΟΝ ΕΞΟΛΘΕΡΕΥΕΙ ΟΙΚΟΝΟΜ.ΚΑ ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΙ

που και σε μικρή δόσι είνε γνωστόν ότι έχει το φάρμακον. Ακίνδυνο για σας το ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ, δεν λειάζει, ούτε αφήνει δυσάρεστον όσμιον στα ρούχα. Τα βαφτίμα αϊθέρια ελαιά του άρωματίζουν, φρεσκάζουν, εξαγιάνουν την ατμόσφαιρα. Το ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ τριβόμενον με καθαρό πανί σε: Τζάμια, Πορσελάνες, Καθρέπτες, τα καθαρίζει και τα γυαλίζει.

Αλλά μήπως μόνον γι' αυτό]] χρησιμεύει το ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ;...

Ζητούντες το από όπουδήποτε επιμένετε για το Κοκκίνο Δοχείον με την Σημεία και τας λέξεις: **BLACK FLAG**

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΓΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ-ΦΩΚΑΣ 53^α ΑΘΗΝΑΙ
ΗΛΕΠΡΟΥ 45 - ΤΗΛΕΦ 65-30
Πλάρες δίκτυον Αντιπροσώπων ανά την Ελλάδα

Η Σκόνη BLACK FLAG, απορριζόμενη απόφαδς με τον Φωσφάτο είνε: Έμφάρια, Ράγια, Κρεβάτια, όπου την νύκτα περιφέρονται για τροφή: ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ, ΜΥΡΜΗΚΙΑ, ΚΟΡΗΟΙ κλπ., τα σκοτώνει δι' άσφυξίας, μόλις τα ανακινούμενα με τα πόδια των μοιά της είσπνευσθουν, μετά του αέρος, από τους αναπνευστικούς σωλήνας του σώματος των

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ίδον εν μεταφράσει τι ελεπεν ο γνωστός μεγάλος χημικός της Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατά τον περήμερον εν Βερολίνω λόγον του περί των Γερμανικών βαφών υφασμάτων ARTI

«Ως μία λαν σοβαρά και σπουδαιότατη πρόδοος της Γερμανικής Χημείας πρέπει να θεωρηθή και η σύνθεσις των βαφών υφασμάτων σήματος «ARTI», η αφάνταστος επιτυχία των οποίων έχει άπασχολήσει επί καιρόν τον παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά των βαφών «ARTI», Κύριοι, δέν μās είνε άπολύτως γνωστά, διότι το έργοστάσιον κρατεί αυστηρώς μυστικόν το έν εκ των συστατικών τούτων. Κατόπιν όμως γενομένων κατ' επανάληψιν πειραμάτων, απέδειχθη ότι πάντως τα συστατικά των βαφών «ARTI» είνε τοιαύτα, ώστε το βαφόμενον ύφασμα αποδεδειγμένως να μην ύφίσταται την παραμικράν βλάβην, να προσλαμβάνη όπην καινούργιους, να δύναται να πλένεται χωρίς να ξεβάφη και να εκτίθεται εις τον ήλιον χωρίς να ύφίσταται καμμίαν άπολύτως αλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω των μεγάλων τούτων προτερημάτων, ως και της άπλουσιότητος χρήσεώς των, οι βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τον κόσμον όλον. Η τοιαύτη επιτυχία των βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τα βαφεία, διότι σήμερον ο κόσμος δέν δίδει πλέον τα φορέματά του εις τα βαφεία, αλλά τα βάφει μόνος του με βαφάς «ARTI».

Αι Γερμανικαί βαφαί «ARTI» πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας

Γενικός Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ—Αθήναι—Λέκκα 21α

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σήμα κατατεθέν)

Είνε άφρός πικραμυγδαλού, ή μόνη κρέμα που θα σας αφαιρέσθ τας ρυτίδας και θα σας προσφυλάξη το πρόσωπον από τον καύσωνα του καλοκαιριού.

Ζητήσατέ την παντού

Κεντρική Αποθήκη Φαρμακείων ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γωνία Πατησίων 17 και Βερανζέρου

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τας έκδόσεις της βιβλιοθήκης του Μπουκέτου· αυτοτελείς και καλ-
λιτεχνικώς βιβλιοδετημένες :

- 1) Ο Καπετάν Φάντασμα του Πάλ Φεβάλ
- 2) Ο Καπετάν Βρυλέλακας του Μπράμ Στρουκερ
- 3) Αι Περιπέτειαι του Άρθεύρε Γέρδανος Πύμ του Έντυ-καρ Πόε.
- 4) Η Πληγωμένη Καρδιά του Όνορέ Μπαλζάκ
- 5) Η Σφιγς των Πάγων του Ίουλίου Βέρν
- 6) Η Σένις της Έρρικου Γκρεβίλ
- 7) Ο Άνδρως με τη Διπλή Ζυή του Στήβενσον
- 8) Η Κόρη του Μεγάλου Βάλτεν της Σέλιμας Λάγκερλεφ
- 9) Η Μονμάρτρη του Μυρζέ

Ευρίσκατε εις το έν Άλεξανδρεία Πρακτορείον των Άθηνών των Έφημερίδων κ. Ι. Τσομόνιου Γαλερί Μενασέ Νο 36-37 και εις το έν Καίρω Υποπρακτορείον των Άθηναικών Έφημερίδων Ο. Βαρβούνη δδός Έμάντ-ελ Ντίν και εις τα κατά τόπους Υποπρακτορεία των Άθην. Έφημερίδων.

Επίσης εις τα αυτά Πρακτορεία και Υποπρακτορεία υπάρχουν τα Έμερολόγια του Μπουκέτου των έτών 1926-1927 και 1928 με την έκλεκτοτέραν φιλολογικήν ύλην των τα όποια είνε απαραίτητα εις όσους αγοράσουν και το έφετεινόν, προς συμπλήρωσιν όλης της σειράς.

Απαντα τ' όνωτέρω βιβλία και Έμερολόγια λένται εις τιμές Άθηνων και άπτελλασμένα ταχυδρομικόν τελών.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιο-
θήκαι. Οι διαθετόντες τοιαύτα παρακαλούνται να μ'ης άποστείλουν κα-
τάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, δδός Λέκα 7.

Αριστον έβλαβές
Αμερικανικόν
Αντιδρωτικόν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Καθαριότης και
οικονομία
ένδυμάτων
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Ζορείς μεγάλοι ασθένειαι Ζορία μεγάλη γάρμανα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟΞΙΚΑΙ (ΔΗΑΝΗΤΡΙΩΔΕΙΣ) ΟΥΧΙ ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Νέος θρίαμβος της Επιστήμης. Ενθουσιασμός εις όλους τους ασθενείς. Ευχαριστίαι συρρέουσι πανταχόθεν. Μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1928 τα ευχαριστήρια του θεραπευθέντος κοινού τα δεμένα εις 99 τόμους υπερβαί-
νουν τας 27000. Επίσης αι έπιμαρτυρίαι του Ιατρικού Σώματος υπερβαίνουν τας 2900. Πάντα ταύτα εις την
διάθεσιν και των έλεγχον παντός ενδιαφερομένου.

Άρθριτισμός

Φυματίωσις

Γήρας προώρον

ΜΕΣΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ

Τα πρόσωπα τα έχοντα απολιώσεις οργάνικας όφει-
λουν να ζητήσουν το ταχύτερον δωρεάν την βιβλιο-
γραφίαν μου: «Η Βεβαία Θεραπεία των Ρευμα-
τισμών και όλων των αρθρικών ασθενειών κατά το
1^{ον} και 2^{ον} στάδιον υπό του ΜΕΣΙΚΑΝΙΚΟΥ ΔΙΑ-
ΛΥΤΙΚΟΥ».

Διαλύει τα άσβεστοχα καθίζηματα και συνεπώς θε-
ραπείν τας ισχιάδας, άρθριτιδα, φαρμόδη νεφρί-
τιδα, λιθίαν, ήπατολιθους και νεφρολιθους, προ-
στατολιθους ή ωοθήκας έξογκωμένες και απολι-
θωμένες, νωτιαίον μυελόν απολιθωμένον μετά ά-
ταξίας μετακινήτηριον ή μερικην παραλυσίαν,
φλεβολίθους ή αθηριοσκλήρωσιν, έλκη κισσώδη,
δοδιήνας, έξανθήματα, δερματικές νόσους, έκζεμα,
άδενολίθους ή αρθρικούς καρκίνους, εργεφαλο-
λίθους μετά άπνειας και νευραλγιών, ώστέροισιν
άρθρικήν μετά κοφότητος και βόμβων των ώτων,
ιστιδα αρθρικήν των όφθαλμών, κατάθροον άρ-
θρικών των ούρων όργάνων και κυστίτιδα.

Το ΜΕΣΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ προξενεί
κατ' αρχάς πραγματικήν ανακούφισιν, σιν τω χρόνι δε
θεραπεύει τον αρθρικών ή τον πάσχοντα από λιθίαν, διαλύον τα ούρα
καθίζηματα τα άνθρακινά και άδονηρά. Είνε το ιδέωδες καθαριστικόν και
διά της ήπιας αλλά βεβαίας διεσώσεώς του φθάνει μέχρι των άκροτάτων
σημείων του σώματος εις τα όποια ύφίσταται πράγμα τι προς διάλυσιν. το
τοιούτων δε έξηγει και την έξαιρετικήν αποτελεσματικότητά του

Αποκλειστική πώλησις:

Παρά τω Φαρμακοποιώ κ. Γω. Ρουσοπούλω
Φαρμακοποθήκη Αιόλου 9α - Αθήναι

Διά πληρεστέρας πληροφορίας και όποιοσδήποτε πάσχει εκ μίας των ανωτέρω ασθενειών ως ζητήση δι' επιστολής
την Βιβλιογραφίαν ήτις τον ενδιαφέρει και ή όποια θα τω άποσταλή δωρεάν μόλις γράψει εις τον Γενικόν Αντι-
πρόσωπόν μου έν Ελλάδα και Ανατολή: Δ. Ρουσοπούλου, Ταχυδρομική Θυρίς Νο 139 - Αθήνας

Benoist PERRAUD

CHIMISTE - BIOLOGUE - PHARMACIEN - PARIS

ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔ

(Τονωτικόν - ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ - Χωνευτικόν - Καθαρτικόν
Ένατίον της άνεπαρκείας και κακοχυμίας του αίματος)

Τα πρόσωπα γενικώς πάσης ηλικίας και φύλου τα
όποια έν μιά λέξει δέν είναι υγιή και διότι όποιοι
λόγον δέν φέρουν την σφραγίδα της Θείας Υγείας,
τα πάσχοντα από καχεξίαν γενικήν ή μερικην όργα-
νου τινός, τα έχοντα το χρώμα γλωμών ή γαιώδες
ένδεικτικόν προώρου γήρατος των κυττάρων και
αίμμοσφαιρίων και συνεπώς υποκείμενα εις πάσαν
ασθένειαν ως εκ της διαταραχής της προεχομένης εκ
της μη Φυσικής και έλενθερας θρέψεως έχουν ιερών
υποχρέωσιν και όφειλουν να ζητήσουν το ταχύτερον
δωρεάν την βιβλιογραφίαν μου: «Υγεία και Μα-
κροβιότης διά του ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΥ ΣΑΝΟ-
ΦΛΟΥΙΔ».

Το ύπεργον τοιοτο παρασκεύασμα είνε μοναδικόν διά
να εναρμονίξη και τακτοποιή την λειτουργίαν όλόκληρον
του οργανισμού και ενδείκνυται κυρίως διά τους εξη-
σθενημένους και εξ υπερμέτρου εργασίας, λυγής ή
καταχεύσεως οργάνισμός εις τους άναρμόνιους,
έναντιον της προώρου ή καθυστερημένης ανάπτυως
των εφίβων, καταπτώσεως δυνάμεων, άνικανότητος
άνορεξίας, άναμίας, χλωρώσεως, γενικής άδυνα-
μίας, νευρασθενείας, άπνειας των νευρών, σφυλι-
μωσιν και εις όλες τας περιπτώσεις

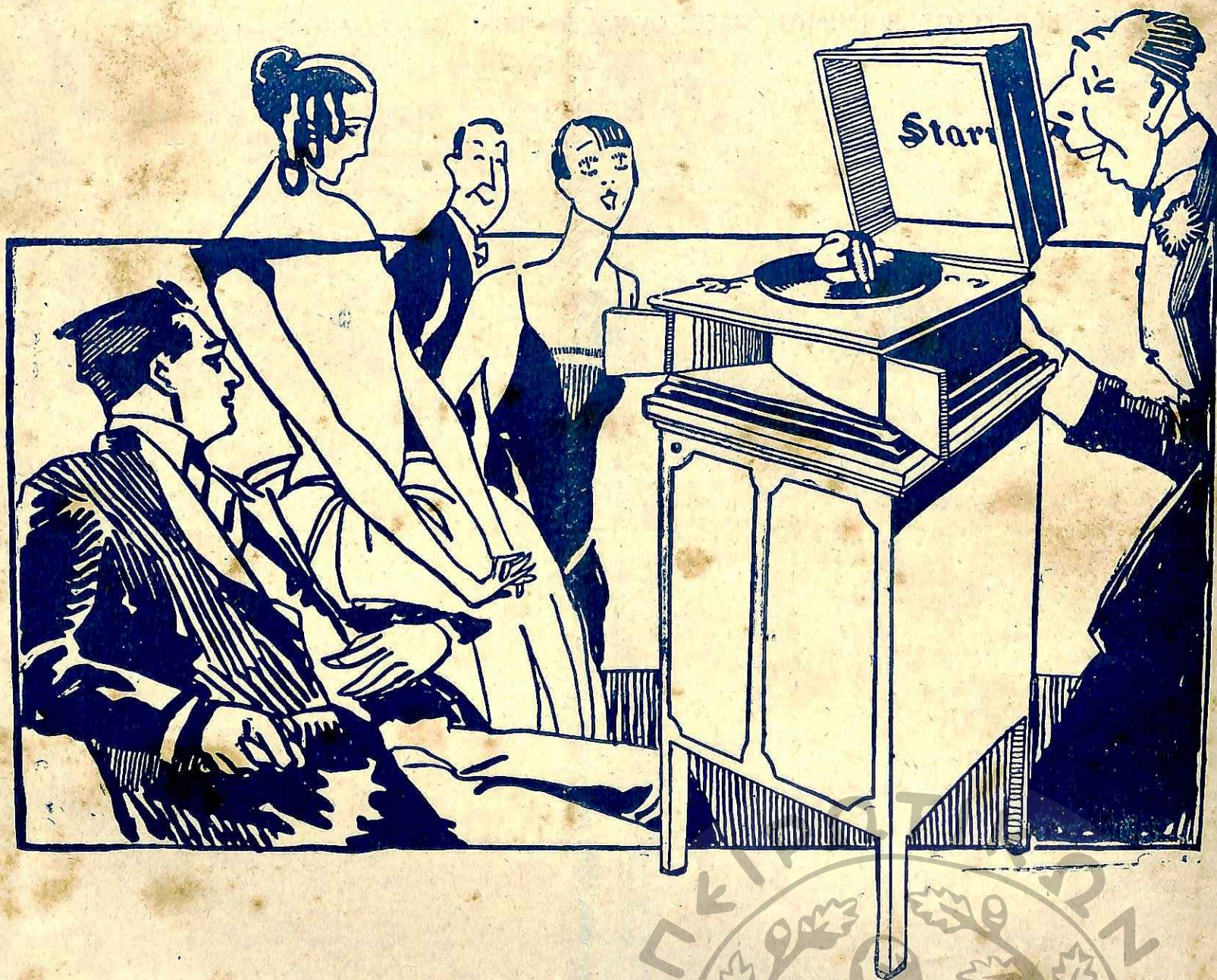
δος, κατά των μυστηριωδών και υποδιανύστων ασθενειών, έκείνων όστινες εγεί-
ρονται την προίαν εκ του ύπνου περισσότερον χορτασμένοι παρά όταν άρ' έπαρ-
ος κατεκλίθησαν και έκείνων τον όποιον ο σάμαχος και ο σούρνακος είνε πολύ
εύπαθεις και δέν δέονται γάρμακα. Επίσης ως λοιπούν είνε εξαιρετικόν ποσο-
λατρικόν κατά των επιδημικών ασθενειών.

Το ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔ δέν είναι πανάκεια. Δέν είνε
δυνατόν να θεραπεύσθ τας δύσχυλιδας ασθενείας από τας όποιās κατακινείται ή
σημερινή ανθρωπότης και τας έποως εδημιούργησαν τα τοξικά διεγερτικά και
ναρκωτικά γάρμακα αλλά θεραπεύει περισσότερον από κάθε άλλο γάρ-
μακον και εις όλες τας περιπτώσεις

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48